

Công Chúa, Thất Lễ Nàng A

Contents

Công Chúa, Thất Lễ Nàng A	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	26
5. Chương 5	33
6. Chương 6	41
7. Chương 7	48
8. Chương 8	55
9. Chương 9	62
10. Chương 10	68
11. Chương 11	77

Công Chúa, Thất Lễ Nàng A

Giới thiệu

Nói về một cô công chúa ở thời đại nhà đường lúc đó rất hưng thịnh, không có chiến tranh xảy ra thì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-that-le-nang-a>

1. Chương 1

Đêm dài nhân tĩnh, vạn籁 câu tịch. Ban đêm, tại hoàng cung Đại Đường không gian yên tĩnh mà càng toát lên một hào khí uy nghiêm không thể xâm phạm.

Ngoài những vì sao trên bầu trời kia vẫn còn mãi mê tỏa sáng thì còn có những tốp ngự lâm quân thay phiên nhau tuần tra, ánh sáng của những ngọn đuốc trong đêm cứ lập lòe sáng thông qua từng góc ngách

hoàng thành. Thủ vệ được bố trí một cách dày đặc cẩn thận, ngay cả con chim nhỏ cũng đừng vọng tưởng có thể bay vào bên trong hoàng cung Đại Đường hoa lệ trang nghiêm này.

Một bóng dáng màu tím quý mị...Không, là ba cái, vụt nhanh qua vườn thượng uyển tận sâu trong hoàng cung, chớp mắt bay lên mái cong rồi đáp lên vách tường... Thật sự nhanh tới mức thần không biết quỷ không hay mà thoát khỏi đôi tai tinh nhanh của các cấm vệ quân.

Mỗi một con đường đều được bố trí thời gian thay ca cụ thể, những điều này thì các nàng rõ như trong lòng bàn tay. Bọn họ quen thuộc đường đi nước bước trong hoàng cung này giống như ở trong nhà mình vậy.

Mà hoàng cung, vốn là nhà của các nàng.

- Công chúa, người thật sự muốn đi sao? - trong mảng trời tối đen như mực truyền đến một tiếng nói thấp tới không thể thấp hơn của cung nữ Khấu Nhi.

Trong giọng nói của nàng lộ ra sự bất đắc dĩ, dù biết là có hỏi cũng như không nhưng vì nghĩ tới chức trách của mình mà vẫn mở miệng hỏi. Nàng hy vọng công chúa của mình có thể từ bỏ mấy cái quỷ kế dùng để trốn ra khỏi cung kia.

Đi phía trước dẫn đường là một bóng đen, chỉ lộ ra duy nhất đôi mắt, trong bóng đêm, đôi mắt lóe lên sáng dị thường như hai ngôi sao vậy. Thanh âm đáp lại cũng dè dặt tối đa:

- Đương nhiên muốn đi, đến muộn sẽ không được thấy trò hay.

Đi theo sau các nàng là một vị người áo đen, tiếng nói ngọt ngào vang lên phụ họa cho công chúa:

- Cho dù công chúa có đi đâu thì Cúc Hương cũng liệu mình đi cùng công chúa.

- Vậy còn chờ gì nữa? Mau đi thôi - công chúa khẽ cười nói.

Ba bóng đen tiếp tục dọc theo con đường bí mật trong hoàng cung, lén lút di chuyển.

Thời khắc giờ tý đêm khuya, mọi người đều nghỉ ngơi, hoàng cung hạ lệnh cấm ra vào. Lúc này còn dám hành động, trừ bỏ thích khách thì chỉ có duy nhất một người, đó chính là Văn Nhạc công chúa của Đại Đường - Lý Vân Dung.

Đêm tối đen, ba người các nàng cũng một mảnh đen, một thân trang phục hắc y... mỗi người trông giống như bị nước sơn đen bôi lên. Tất cả những điều này không vì cái gì khác ngoài mục đích đến xem trận quyết đấu được tổ chức cách thành Trường An mười dặm. Nghe nói, trận đấu này là của hai vị nhân sĩ giang hồ tiếng tăm lừng lẫy, hẹn vào giờ sửu đêm nay. Trận quyết đấu này thu hút vô số người tới xem, trong đó bao gồm cả Lý Vân Dung.

Chuyện giang hồ luôn luôn nằm ngoài sự quản thúc của triều đình, ân oán cá nhân đều được một bộ quy củ của giang hồ giải quyết, ngay cả triều đình cũng không thể can thiệp tới. Thật vất vả nàng mới biết được tin tức này, sao có thể dễ dàng buông tha cho cơ hội mở rộng tầm mắt này chứ?

Ba người đi ra tới rìa thành phía nam, nơi này thủ vệ tuần tra ban đêm là yếu nhất. Hơn nữa, Cúc Hương sớm làm theo lời dặn của chủ nhân là nói chuyện làm quen với thủ vệ, nói hẩn rằng vào lúc giờ tý đêm nay nếu nghe thấy ám hiệu là tiếng mèo kêu thì mắt nhắm mắt mở để cho các nàng có thể thuận lợi trèo tường ra ngoài. Hiện tại, chính là lúc này.

Hai tay Lý Vân Dung vòng ở bên miệng, bắt chước mèo con, kêu hai tiếng: “Meo meo~~ meo meo~~”. Đợi một lát sau, nghĩ rằng hẳn là được rồi, nàng nhấc tay lên hướng về hai vị tỷ nữ phía sau, ngoắc ngoắc ra hiệu đi tới.

Lúc còn nhỏ, ngoài cầm kỳ thi họa thì nàng cũng có học thêm kiếm thuật. Đây chính là chỗ khác nhau giữa nàng với các tiểu thư quý tộc khác. Nàng cảm thấy thật may mắn vì mình đã học võ công, bởi vì cái này rất có ích cho nàng. Mỗi khi bị không khí nặng nề trong hoàng cung bức ép thì nàng có thể thoải mái trốn ra bên ngoài cung, để được tự do thỏa thích vui đùa.

Nàng dẫn đầu nhảy lên đầu tường thành, một thân hắc y linh hoạt bám lấy bờ tường trèo lên không hề gây một tiếng động, chỉ có duy nhất một đôi mắt sáng long lanh lộ ra. Tưởng như mình sắp thành công trốn

ra khỏi cung, nàng cười như “nhất loan ngân nguyệt”*. Đúng lúc nàng đứng lên xác định rõ phương hướng thì đột nhiên... bốn mắt nhìn nhau...

*cười trong như tiếng chuông, rạng ngời như ánh trăng vậy...

Nàng nuốt nhanh một ngụm khí lạnh, phản ứng đầu tiên là nhảy lùi vài bước rồi rút trường kiếm bên hông, chỉ thẳng vào đối phương.

Thật sự là gặp quý mà!

Vừa rồi rõ ràng là nàng quan sát cẩn thận không có người trên tường kia mà, sao đột nhiên xuất hiện vậy chứ? Đừng nói là tiếng bước chân, ngay cả một tiếng động nhỏ nhất, nhẹ nhất nàng cũng không cảm giác được...! Nàng nhìn chăm chăm vào cặp mắt sáng như mắt chim ưng dung nhập vào bóng đêm kia, nó... giống như có thể nhìn thấu được mọi thứ tận sâu trong tâm can người đối diện, giống như... có thể đoạt hồn người vậy...

- Thật ngông cuồng lớn mật, đêm khuya dám xâm nhập vào cung cấm, thật không coi vương pháp ra gì? - Thanh âm lạnh băng vang lên trong đêm tối mịt tĩnh lặng, rất trầm thấp hùng hậu, khiến cho tâm người ta hoảng sợ tột độ.

Người này là ai?

Trong hoàng cung, ngự lâm quân có ít nhất là trên 100 tên, dù nàng không thấy hết bọn họ nhưng đối với người này thì thật sự xa lạ. Hãy còn đang ảo não vì bị phát hiện, cộng thêm chuyện mấy ngày nay nàng với Nguyệt Nhi đối nghịch không ít, tâm trạng thật không tốt chút nào, thế mà vừa ló đầu ra thì...

Dưới ánh sáng trong vắt của vầng trăng, ánh mắt đề phòng của nàng lóe lên hướng tới bóng người to lớn đối diện kia. Nam tử đứng vững trên mái hiên, gương mặt hé ra vẻ tuấn lãng cương nghị*, lấp dưới đôi mày kiếm là một đôi mắt thâm sâu lợi hại như mắt chim ưng, hai tay hất vòng về đằng sau, vẻ mặt nghiêm nghị ngạo nghễ như đứng giữa đất trời...

*tuấn tú, lạnh lùng, cương nghị

Bộ dáng kia thoát nhìn thì nho nhã ôn nhu nhưng lại tản mát ra một loại khí phách khiến người ta không rét mà run. Cảm giác ngay cả không khí xung quanh cách hắn chừng 10 dặm cũng bị đông cứng lại. Trong nháy mắt, Lý Vân Dung hoài nghi, mình... đang nhìn thấy La Sát đến từ dị giới ư?

Hai bóng dáng theo sau không hẹn mà cùng dừng ở hai bên Lý Vân Dung, không ai khác chính là Khấu Nhi và Cúc Hương. Các nàng cũng phản ứng giống hệt công chúa, vừa nhìn thấy áo bào trắng của Hách Khiếu Phong, thiếu chút nữa là kêu lên một tiếng sợ hãi. Võ công của các nàng so với công chúa còn hơn vài bậc nhưng cũng chẳng cảm nhận được hơi thở của đối phương cho nên mới không cảnh giác mà nhảy lên đây.

Vì Lý Vân Dung không biết đối phương nên không biểu hiện sợ hãi như hai vị tỷ nữ, ngược lại còn lấy làm lạ là sao các nàng ấy lại sợ tới vậy, cái bộ dáng thần bí của người áo đen đều biến mất tăm.

- Hắn là ai vậy? - nàng cố ý hạ thấp giọng hỏi.

- Ngự lâm quân... thống lĩnh đại nhân... Hách Khiếu Phong... - Cúc Hương nuốt nước miếng, khóe môi khẽ run lên vì sợ hãi.

- Đồng thời cũng là... đại nội... đệ nhất cao thủ của đại nội... - Khấu Nhi toát mồ hôi lạnh, cổ họng như bị nghẹn lại.

Người nào không gặp lại gặp phải thống lĩnh ngự lâm quân. Trời ơi! Hai vị tỷ nữ thầm kêu cầu ai đó tới cứu mạng, lần này chết chắc rồi, gặp phải thần chết rồi!

“Ồ?”, vẻ mặt Lý Vân Dung lộ ra hứng thú. Trước kia có nghe nói, người này làm việc rất chu toàn, lại có thân phận thần bí, chấp chương vị trí lớn nhất trong ngự lâm quân, chỉ huy cao thủ đại nội gọi là thống lĩnh đại nhân. Ngoài hoàng huynh ra thì người bình thường khó mà nhìn thấy được người này. Nàng tò mò đánh giá đối phương. Họ Hách này bộ dáng rất uy vũ anh tuấn, nhưng khuôn mặt nghiêm túc quá... nếu có thể cười lên một cái... có lẽ sẽ rất tuyệt...

Ánh mắt Hách Khiếu Phong không hề có độ ấm, hần nhìn chăm chăm ba gã áo đen, vẻ mặt... càng ngày càng lạnh hơn.

- Ba tên thích khách, tốt lắm. Đều đến đông đủ!

Bị làm tướng là thích khách đã là một chuyện nghiêm trọng rồi, nhất định sẽ bị chém đầu! Càng đáng sợ hơn là bị đích thân thống lĩnh đại nhân “chiếu cố”... Đừng nói là ở trong hoàng cung, cho dù ở trên giang hồ thì danh tiếng của Hách Khiếu Phong cũng làm cho người người kính sợ. Khấu Nhi định lộ rõ thân phận, nhưng nàng còn chưa kịp mở miệng thì đã bị công chúa giành lời trước.

- Đúng vậy, chúng ta là “Thiên Sơn tam hiệp”, phụng mệnh đến ám sát tên hoàng đế háo sắc kia! - Lý Vân Dung hạ giọng trầm xuống, thô lỗ nói.

Những lời nói này của nàng không làm đối phương sợ, ngược lại làm hai tỳ nữ ở bên cạnh sợ xanh mặt. Hai cặp mắt của Khấu Nhi và Cúc Hương đồng thời run rẩy nhìn nàng... Các nàng biến thành “Thiên Sơn tam hiệp” từ lúc nào vậy? Cứ tưởng việc công chúa muốn lưu lạc giang hồ đã là điên rồ nhất rồi, ai dè nàng còn dám nói dối danh xưng, lại còn mắng ca ca của mình là hoàng đế háo sắc... Hơn nữa, dám ở trước mặt thống lĩnh đại nhân nói mình là thích khách, khác nào... muốn xuống điện Diêm vương xin được đầu thai chứ!

Thiên Sơn tam hiệp? Hai hàng lông mày của Hách Khiếu Phong nhăn lại... hần chưa từng nghe qua trên giang hồ có nhân vật này. Mắt lạnh thản nhiên đảo qua ba người, trong lòng thầm nghĩ đối phương nếu có thể lọt qua tầng tầng bảo vệ nghiêm mật của thủ vệ ngự lâm quân thì chắc chắn rất lợi hại, không thể khinh thường được.

- Hừ, muốn ám sát hoàng thượng? Để xem các người có bản lĩnh bước qua ta không đã.

Mắt đẹp tinh anh của Lý Vân Dung hiện lên một tia hứng thú. Thường ngày nàng luyện kiếm đánh nhau với nhóm nô tài và binh lính trong cung nhưng vì họ kiêng kị nàng là công chúa cho nên không dám toàn lực đối kháng... thật chán. Thật khó có được cơ hội bỏ cái thân phận công chúa sang một bên để dốc toàn lực đấu với đối phương đến cùng như thế này. Cái này so với chuyện xem người ta quyết đầu còn hứng thú hơn bội phần, sao không có ai dạy cho nàng biết, hại nàng một phen bị lung lay thiêu cháy mà. Hắc hắc, nàng cười lạnh, làm một bộ bá chủ giang hồ kiêu ngạo nói:

- Khấu khí thật lớn. Vậy ngươi đừng hòng có cơ hội cầu xin tha thứ. Đào Tam Hương, lên!

Im lặng!

~

Không gian lặng ngắt như tờ, không khí lạnh lẽo tới mức không thể lạnh lẽo hơn. Tiếng người hô danh xưng lên nhưng không có người đáp lại...

Lý Vân Dung thật mất mặt trừng nhìn Cúc Hương liếc mắt một cái.

- Ta? - Cúc Hương ngơ ngác dùng ngón tay chỉ chỉ vào chính mình.

- Đương nhiên là ngươi, nhanh lên đi!

Cúc Hương khóc không ra nước mắt nhìn công chúa, từ lúc nào mình lại biến thành Đào Tam Hương vậy? Chỉ sợ một đao bổ tới, ngay cả góc áo của đối phương còn chưa đụng tới, ngược lại trở thành một trong những cô hồn nơi âm tào địa phủ... giúp nàng nhanh chóng trở thành một kẻ báo mộng cho người ta ấy chứ...!

Chuyện đã tới mức này thì Cúc Hương chỉ biết kiên trì ra trận, trường kiếm được rút ra khỏi vỏ, nàng thi triển khinh công hướng tới đối phương. Võ công của nàng tuy rằng không kém nhưng gặp phải đệ nhất cao thủ đại nội... không khác nào lấy trứng chọi đá. Quả nhiên, Cúc Hương lập tức rơi vào thế hạ phong, mỗi chiêu thức đều dồn hết sức nhưng đối phương chỉ cần dùng một bàn tay, ngay cả vũ khí cũng không có, hai chân vững vàng như rễ cây đâm sâu vào trong lòng đất, sừng sững không hề lay động đứng yên một chỗ.

Thấy thế, mắt Lý Vân Dung chớp chớp, không ngờ người này lợi hại như vậy, có thể đứng một chỗ không di chuyển mà đối phó.

- Ma Trảo Khẩu, lên! - vẻ mặt nàng hiện lên một chút bướng bỉnh. Nàng không tin, để xem hắn có thể chống đỡ được bao lâu.

Mặt Khẩu Nhi đen lại. Ma Trảo Khẩu? Cái tên này nghe qua thật sự rất tục nha! Khóe mắt nàng run run, đáy lòng thầm ai oán vì sao mình lại phải làm cái chuyện mất mặt thế này? Nghĩ vậy, trong nháy mắt nàng thu thể về, ánh mắt tà ác lộ ra, song đao từ hai bên hông được lấy ra, xiêm áo vung lên tạo thành tư thế ma trảo, thật phù hợp với cái tên mới được kêu kia.

Một tay Hách Khiếu Phong đối phó vẫn thành thạo như cũ. Hắn có thể tốc chiến tốc thắng đánh bại đối phương nhưng có một nguyên nhân khiến hắn đắn đo do dự là, những người này không hề có “sát khí”. Đến ám sát người mà không có sát khí? Cái này thật không phải chuyện thường. Mỗi chiêu thức của đối phương đều có ý định tránh né bên kia, cảm giác như là mỗi người mang theo cổ kị khi đánh nhau với hắn, thậm chí có điểm không cam tâm tình nguyện. Cho nên hắn không toàn lực ứng phó, chỉ dùng hai thành công lực, gặp chiêu nào giải chiêu đó, mặt khác hắn muốn quan sát diễn biến xem rốt cuộc những người này đang muốn giở trò gì?

Trong mắt Lý Vân Dung bắn ra ý cười giảo hoạt, chiến thuật của nàng là muốn Cúc Hương, Khẩu Nhi mỗi người một bên chế trụ hắn làm cho hai tay hắn không được rảnh sau đó... nàng sẽ bất ngờ tấn công. Mắt thấy thời cơ đã đến, nàng đánh bất ngờ như sét đánh không kịp bưng tai, trút toàn công lực vào mũi kiếm, đâm thẳng mi tâm* Hách Khiếu Phong. Nàng không kiêng kỵ giống Cúc Hương và Khẩu Nhi, dù sao cuộc sống của nàng xưa nay quen là người cao cao tại thượng, lại thêm cái tính không sợ trời không sợ đất cho nên đánh lên rất kiên quyết. Nàng cho rằng đối phương nhất định sẽ né tránh, nếu vậy thì nàng có thể đạt được mục đích là ép cước bộ của đối phương lệch khỏi vị trí!

*mi tâm: giữa hai hàng lông mày

Cảm nhận được kiếm khí rào rạt phóng tới, ánh mắt Hách Khiếu Phong lóe sáng lên sắc bén, trong phút chốc... hai tay biến thành trăm chưởng ngàn ảnh, trước thì đánh văng hai gã thích khách bên tả bên hữu, sau đó vung tay lên tiếp được mũi kiếm đâm tới mi tâm mình.

Lý Vân Dung mới nãy còn cười tự tin, nháy mắt đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho kinh sợ. Đối phương chẳng qua chỉ dùng hai đầu ngón tay là có thể đỡ được mũi kiếm của nàng, lưỡi kiếm trông cứ như một sợi dây thừng quấn quanh tay đối phương. Công lực thâm hậu phải tới làm cho nàng phải ngừng lại hô hấp đồng thời không kịp thủ thế phòng bị, cho nên nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương đánh ra một chưởng vô tình, ngay chính giữa ngực nàng.

“Phụt”! Lồng ngực nàng như có lửa đốt, cơn đau ập tới, tiếp theo là máu tươi hộc ra.

Khăn che mặt của nàng bị đánh rớt ra, bộc tóc đen bị mở tung ra phiêu loạn, ánh trắng xanh chiếu vào khuôn mặt nhiễm đỏ máu tươi khiến nàng như một tiên nữ tuyệt đẹp rơi xuống thế gian.

Một chưởng lực đánh nàng rớt ra khỏi tường thành hoàng cung, như một con diều bị đứt dây, rơi thẳng xuống sương mù hắc ám. Đêm nay, ít nhất nàng đạt được một mục đích - đó là vượt qua được tường thành cao vút được canh phòng cẩn mật của hoàng cung.

Đau!

Lý Vân Dung cảm thấy ngực mình như bị hàng vạn mũi tên đâm xuyên qua, đau đớn vô cùng. Từ trước đến nay nàng chưa từng nếm qua cảm giác đau tới tê tâm liệt phế này.

Trong ý thức mơ hồ hỗn loạn, nàng thấy mình bị lạc đường, thấy mình trôi lơ lửng trong bóng tối nhìn không thấy năm ngón tay... Có người không ngừng gọi nàng... Nghe giọng, hình như là Khẩu Nhi và Cúc Hương nhưng nàng không tìm thấy được chút ánh sáng nào cả. Nàng hoài nghi không biết có phải mình đang bị giam hãm trong một giấc mộng không? Song... cảm giác đau đớn, ngực nhu bị ủ chảy dường như rất thật... nàng đau đến muốn khóc.

Ai tới cứu nàng với... Vì... thật sự đau quá....

Khoan! Đây là cảm giác gì? Giống như có một cỗ năng lượng rót vào thân thể của nàng, sự khó chịu dần dần được đẩy lùi, thay vào đó là cảm giác rất thoải mái...

Nàng cảm giác có cái gì đó đặt ở trên ngực nàng... ầm ập... chạm vào da thịt nàng... Là Khấu Nhi sao? Nhất định là Khấu Nhi đang giúp nàng chữa thương, bởi vì võ công của Khấu Nhi là cao nhất. Nàng cảm thấy nơi khi nãy nóng như bị thiêu đốt biến thành một cỗ nhiệt lưu ầm ập dễ chịu. Đây là nàng đang được đả thông kinh mạch, vị mặn của máu trong cổ họng cũng vì thế mà giảm bớt.

Ngực không còn đau như lúc nãy nữa... Lý Vân Dung dần dần thoát khỏi ý thức hỗn loạn mà tỉnh dậy. Nàng chậm rãi mở mắt, mọi thứ trước mắt cũng chậm chậm rõ ràng hơn, cuối cùng ngưng tụ thành một gương mặt nam nhân. Mặt nàng mang nghi hoặc, cố gắng sắp xếp lại ý thức để hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Nam nhân bất chính đang ở trước mặt nàng đây là người nào chứ? Mà... hắn ngồi trước mặt nàng làm gì? Còn lộ ra cái biểu tình nghiêm túc như của diêm vương địa phủ vậy... Một bàn tay còn đặt trên ngực nàng... Cái gì? Hắn... hắn... hắn...

- Đứng dậy! - Hách Khiếu Phong thấy nàng muốn cử động liền mệnh lệnh bằng một ngữ điệu trầm thấp nhất.

- Người thật to gan!

Không thêm phân trần, nàng vung một chưởng đánh tới, lập tức, ngực truyền đến một trận đau buốt tới tận xương tủy. Quyền nàng đánh ra như đánh vào hư không, người thì không đánh được, ngược lại còn khiến tay người ta áp sát vào người mình.

- Người trúng Hỏa Long chưởng của ta nên ta đang vận công giúp người trị thương. Nếu bây giờ người dụng nội lực thì càng làm cho thương thế nặng hơn - Hách Khiếu Phong không nhanh không chậm giải thích với nàng, giọng nói bình tĩnh mà uy nghiêm. Chỉ một cái khoát tay nhẹ thôi là hắn đã tiếp được chưởng lực của nàng, còn một tay vẫn để nguyên trên ngực nàng không rời đi.

Sắc mặt tái nhợt của nàng vì đau đớn càng thêm thống khổ, thở phì phò, không đánh được đối phương, ngược lại khiến cho chính mình trở nên thêm chật vật. Nàng đường đường là công chúa của một nước thế mà... người này dám tự tiện cởi áo của nàng chỉ còn một mảnh vải duy nhất che ngực... lại còn vô liêm sỉ chiếm tiện nghi của nàng.

Nổi nhục này bảo nàng sao có thể chịu được chứ? Lại đánh! Lại một chưởng vung ra, đương nhiên là không có chút lực nào, chỉ sợ ngay cả đánh một con muỗi cũng không đủ lực. Đối phương chỉ hơi di động thân mình liền thoải mái tránh được.

Đánh không được càng làm cho cơn giận của nàng bốc lên cao. Thảm là nàng đã tiêu hao hết sạch toàn bộ khí lực sót lại, thân mình mềm nhũn, ngã vào vòng tay trước ngực mình, một hơi thở mạnh mẽ nam tính bao phủ lấy nàng. Hiện tại, nàng không chỉ bị hắn đụng chạm ở trước ngực mà cả tấm lưng trần cũng bị khuỷu tay hắn đóng chiếm. Nàng đã thể sẽ không cho người nào chiếm tiện nghi của nàng, chỉ có nàng mới chiếm tiện nghi của người ta... thế mà... mới chỉ có một lần như vậy, nàng liền đưa tiện nghi của chính mình cho người ta.

- Mau... Buông ra! - nàng định giãy dụa thoát ra nhưng thân mình vừa đau lại không có chút khí lực nào.

- Ta nói rồi, người không được lộn xộn - Hách Khiếu Phong kiên nhẫn lặp lại, trong giọng nói hàm chứa ý định kiên trì, hàng lông mày nhíu lại nhìn không ra cảm xúc.

Khi thân mình mềm mại tỏa hương thơm của nàng ngã vào trong lòng hắn, đôi mắt đen sâu như đêm không nhìn thấy đáy chợt hiện lên một tia sáng. Hắn vẫn biết thân mình nữ nhân vốn rất mềm mại nhưng lại không ngờ nó lại mềm mại ầm ập tới như vậy.

Lý Vân Dung vừa xấu hổ vừa giận dữ, một thứ cảm giác kỳ lạ tràn ngập khắp các giác quan của nàng. Cánh tay của nam nhân so với tưởng tượng của nàng còn rắn chắc trắng kiện hơn nhiều. Mọi thứ rất thật, nàng không thể hiểu nổi cảm giác bối rối ngượng ngùng xa lạ này là từ đâu tới? Nàng chỉ biết phải làm cái sắc mặt giận tím tái này thì mới có thể duy trì được tự tôn của một công chúa. Hơn nữa, người này thật đáng giận, dám ra lệnh với nàng ư?

- Làm càn! Người có biết ta là ai không?

Hách Khiếu Phong trầm ngâm một lát rồi mới đáp:

- Biết! Cho nên ty chức đang giúp công chúa điện hạ trị thương!

Trong giọng nói trầm thấp kia dường như có cả tiếng thở dài. Lúc hắn đánh nàng một chưởng thì hai gã áo đen đồng thời kêu lên sợ hãi. Các nàng ấy gọi nàng là công chúa. Lúc này hắn mới biết được đây chính là nàng công chúa nghịch ngợm mà mọi người trong cung thường truyền miệng nhau nói đến. Đây cũng chính là lý do vì sao giờ phút này hắn lại ở đây vận công chữa thương cho nàng.

- Nếu biết, người còn không nhanh buông bản công chúa ra!

Khuôn mặt phần nộ ngẩng lên từ từ trong lòng ngực hắn, nhất nhất bướng bỉnh bất tuân.

Hách Khiếu Phong giật mình, từ trước đến nay hắn vẫn bảo trì thái độ bình tĩnh lạnh lùng của mình, không bị bất kỳ nhân tố nào bên ngoài ảnh hưởng tới. Cho dù biết được thân phận đối phương hắn cũng vẫn bất động như núi thế nhưng... phong cảnh trước mặt đây lại làm cho hắn lâm vào tình trạng ngơ ngẩn.

Sự giãy dụa vừa rồi làm cho dây lưng nịt trước ngực nàng khe buong lỏng, một nửa bộ ngực sữa trắng nõn như phần nộn hiển lộ... cảnh sắc hiện ra khiến cho huyết mạch người ta sôi sục. Là quân tử, cái gì không đúng lễ nghĩa thì không nhìn, hắn lập tức chuyển ánh mắt tới hướng khác. Những đường cong cứng rắn lạnh lùng trên khuôn mặt lúc này vì xấu hổ mà chợt biến đổi. Tuy rằng nam nữ thụ thụ bất thân nhưng cứu người là quan trọng nhất. Vả lại hắn vận công trị thương cho nàng còn cách một lớp vải nữa... mọi chuyện cũng chưa có gì gọi là mạo phạm. Nhưng tận mắt nhìn thấy ngực nội bằng cơ ngọc phụ lại là một chuyện khác.

Cho tới nay, hắn chỉ ở xa xa nhìn công chúa, chưa bao giờ được đứng gần cạnh mà chăm chú nhìn nàng như thế này. Ấn tượng đối với nàng chỉ dừng lại ở sự nghịch ngợm, tùy hứng, thích chọc ghẹo người ta... tất cả là nghe từ miệng người ta nói. Song vừa đây hắn cũng mới được lĩnh giáo qua, ở trong hoàng cung dám giả thành thích khách, nửa đêm trốn ra ngoài chơi đùa... e rằng, làm được chuyện này chỉ có Văn Nhạc công chúa to gan lớn mật này.

Đối với nữ nhân ương bướng điêu ngoa thì hắn chỉ bằng mặt mà không bằng lòng nhưng vẫn bị dung mạo xinh đẹp kinh diễm của nàng hấp dẫn. Trong hoàng cung này hắn gặp qua không ít các cung tần mỹ nữ nhưng vẻ đẹp của nàng thì... không giống với kiểu nhu nhược che đậy bên ngoài thường tình mà là tràn ngập tinh thần lạc quan và nhanh nhạy. Cho dù hiện tại trông nàng rất yếu nhưng cái cốt khí cứng rắn không chịu nhận thua lại làm cho hắn bội phục vô cùng.

- Thất lễ, công chúa! - hắn đột nhiên quàng cánh tay khỏe mạnh của mình qua, ôm lấy nàng trên giường.

- Người muốn làm gì?

- Chữa thương cho công chúa.

- Ta không cần người chữa thương. Cúc Hương ~ Khấu Nhi ~ - nàng la lên. Thật đáng chết mà! Các nàng chạy đi đâu rồi? Lúc nàng cần các nàng nhất thì lại không thấy đâu.

Đây là đâu? Nơi này không giống với khuê phòng của nàng, mọi thứ được bài trí rất đơn giản... tựa hồ là nơi ở của nam nhân? Chẳng lẽ... đây là nơi ở của hắn? Hắn dám đem nàng về đây? Thật là to gan lớn mật mà.

Vì tức giận quá mà trong lòng dâng lên những cảm xúc lung tung chưa bao giờ có, chúng quấy nhiễu lòng nàng. Mặt không hiểu sao cũng đột nhiên đỏ lên. Nàng cảm thấy người này mặc dù xưng hô với nàng một tiếng công chúa hai tiếng công chúa nhưng trong giọng điệu nghe ra không có một điểm sợ nàng. Mà chính điều này là nguyên nhân khiến lòng nàng nổi loạn.

- Đại nhân, được trị* đã được chuẩn bị tốt. Theo lời ngài phân phó tỳ nữ đã dùng 49 loại dược liệu sau đó dùng lửa nhỏ hầm thành nước và pha nước ấm vào bồn tắm rồi - Cúc Hương chạy từ ngoài cửa vào bẩm báo với thống lĩnh đại nhân. Khi thấy công chúa đã tỉnh lại, Cúc Hương rất vui mừng - Công chúa! Người tỉnh rồi! Thật là ông trời phù hộ mà!

* được trị: bồn nước tắm chứa thuốc chữa bệnh

- Cúc Hương, người tới đúng lúc lắm. Mau mang ta hồi cung.
- Không được đâu công chúa. Giờ thân người chịu trọng thương, thống lĩnh đại nhân đang giúp người chưa thương đó.
- Ta không cần hẳn giúp. Gọi ngự y đến... ~~ khụ ~~ khụ ~~

Cúc Hương không biết phải trả lời công chúa thế nào nên im lặng. Hách Khiếu Phong trực tiếp cự tuyệt mệnh lệnh của nàng:

- Độc của Hỏa Long chưởng chỉ có ty chức mới giải được, ngự y cũng bó tay không có cách nào cả.
- Người nghĩ rằng ta sẽ tin người sao?
- Nếu trong vòng một canh giờ tới không vận công trị thương thì chỉ sợ tính mạng công chúa không giữ được. Đây cũng là lí do vì sao ty chức đã tự tiện cứu chữa khi chưa được công chúa cho phép. Đây là bất đắc dĩ, nếu có gì “mạo phạm”, mong công chúa bao dung.

Hai chữ “mạo phạm” của hắn là có ý nói tới chuyện cởi quần áo của nàng... thật làm mặt nàng nóng rực lên mà. Đang muốn mở miệng mắng lớn nhưng mới chỉ dùng một chút lực thì ngực lại nhói đau, khuôn mặt xinh đẹp nhanh chóng nhảu rúm lại.

Nước mắt ngân ngấn tụ lại trong hốc mắt... sự quật cường này khiến cho dung nhan của nàng tăng thêm ba phần xinh đẹp quyến rũ. Tất cả đều được khắc sâu vào trong đáy mắt Hách Khiếu Phong.

- Đừng vận khí, nếu không người chịu khổ chính là công chúa.

Cái này còn để người nói sao? Nàng trừng mắt giận dữ nhìn hắn.

Hách Khiếu Phong biết nếu trúng phải Hỏa Long chưởng thì cơ thể sẽ chịu rất nhiều đau đớn và khó chịu. Cảm giác giống như là lực phủ ngũ tạng bị thiêu đốt, chỉ cần thở một hơi mạnh thôi cũng đủ khiến cho người ta khóc rống lên, thế mà... nàng lại có thể chịu đựng. Việc này cần một dũng khí và nghị lực rất lớn. Tuy rằng biểu hiện của nàng ngang ngạnh, quật cường nhưng cánh tay hắn có thể cảm nhận được cơ thể trong lòng mình vì giận dữ mà hơi hơi run lên. Sự dũng cảm này làm cho hắn nhìn nàng bằng một con mắt hoàn toàn khác xưa.

Thì ra nàng cũng không phải là một nàng công chúa cả ngày chỉ biết đùa giỡn nghịch ngợm, một chút khổ cực cũng chưa từng nếm qua. Ở điểm này, so với những thiên kim tiểu thư quý tộc mảnh mai yếu đuối cần người ta che chở, ngày ngày sống an nhàn sung sướng thì khác một trời một vực. Càng nhìn nàng thì càng phát hiện ra nàng thực đặc biệt. May mắn là lúc đó hắn chưa sử dụng hết toàn lực, bởi vì chỉ cần hắn dùng mười phần công lực thì đối phương nhất định ngũ tạng nát nát, hắn phải chết là không thể nghi ngờ.

Có điều, hắn cảm thấy có chỗ không thoải mái cho lắm. Hắn không sợ hoàng đế trách tội xử tử, thân là một người luyện võ thì chuyện sống chết không còn quan trọng, hắn chính là nghĩ tới chuyện thiếu chút nữa mình đẩy nàng vào chỗ chết mà nổi lên một tia hàn ý. Ngay cả bản thân hắn cũng không thể hiểu nổi, cảm xúc phức tạp nghèn nghẹn trong lòng này là cái gì?

Hách Khiếu Phong không để ý tới kháng nghị của nàng, ôm nàng đi qua một dãy hành lang dài, sau đó vượt qua một chiếc cổng vòm rồi vào một căn phòng. Trong phòng có chuẩn bị một bồn tắm lớn chứa đầy nước ấm, màu nước nâu nâu tản mát ra hương vị dược liệu nồng đậm. Khấu Nhi đang đứng bên cạnh quầy bồn nước dược liệu. Hắn giao nàng cho Khấu Nhi rồi mệnh lệnh:

- Cởi hết toàn bộ quần áo ra! - nói xong, đứng thẳng đó chờ đợi.

Cái gì? Lý Văn Dung lại mở to hai mắt mà nhìn.

- Dạ! - Khấu Nhi trả lời, tiếp đó cùng Cúc Hương hợp lực hầu hạ nàng cởi y phục.
- Dừng tay ~~ Ta lệnh cho các người dừng ngay lại - bảo nàng ở trước mặt một nam nhân mà cởi sạch quần áo, đùa giỡn sao? Cho dù là đau muốn chết nhưng nàng không thể không giãy dụa.
- Công chúa, người không cởi quần áo thì làm sao mà vào tắm được được?
- Người yên tâm, nước này có màu đục, nếu ngồi xuống rồi sẽ không thấy gì cả.

Khấu Nhi và Cúc Hương hai người, mỗi người một câu, liên tục mở miệng trấn an nàng.

- Các ngươi dám! Rốt cuộc các ngươi nghe ta hay là nghe hắn? - nàng trừng mắt quát hỏi, bày ra tôn uy cao nhất của một công chúa. Hai tỳ nữ thấy thế khiếp sợ uy nghi của chủ nhân, động tác cũng chần chừ dừng lại.

- Đương nhiên là nghe công chúa rồi!

Lý Vân Dung nghe vậy liền nhẹ nhàng thở ra, ai ngờ các nàng lại tiếp lời:

- Nhưng để cứu mạng công chúa thì phải nghe theo thống lĩnh đại nhân!

Lý Vân Dung từ ngây ngốc ngạc nhiên tới hoảng sợ mà hô nhỏ một tiếng:

- Ta... không...

Nàng cũng chỉ có thể kháng nghị tới mức đó là cùng vì Cúc Hương cùng Khấu Nhi, hai người đồng thời xuất ra biểu tình của Đạo Tam Hương và Ma Trảo Khấu, hướng nàng mà vươn tay tới.

Rơi vào tình huống không có chỗ nào để trốn, mà có trốn cũng chẳng có chút khí lực nào để chạy, Lý Vân Dung giống như một chú gà nhốt trong lồng đợi người ta làm thịt, tùy ý các nàng cởi sạch quần áo... chớp mắt... trần như nhộng.

2. Chương 2

Trong không khí tràn ngập mùi hương dược thảo, toàn thân Lý Vân Dung bị nhốt trong bồn nước. Vì sợ sẽ có ảnh hưởng tới bên trong cơ thể về sau nên nàng không dám sử dụng nội lực nữa. Nàng cũng biết được vấn đề này rất nghiêm trọng, huống chi bây giờ nàng vô cùng suy yếu lại chỉ có một mình.

Kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, kêu quỷ quỷ không để ý tới, ngay cả tỳ nữ thân cận cũng “bán đứng” nàng. Cuối cùng nàng đành phải ngượng ngùng mà ngồi trong bồn nước này, nghe lời để Hách Khiếu Phong trị liệu. Nước ngập tới ngang ngực, hơi khói bốc lên nghi ngút, mái tóc đen nhánh của nàng được vắn lên một cách gọn gàng làm lộ ra chiếc gáy mảnh khảnh cùng cánh tay thon nhỏ trắng mịn. Khuôn ngực như cảnh xuân xinh đẹp ẩn giấu dưới lớp nước được, thỉnh thoảng mặt nước gợn sóng khiến bộ ngực sữa lộ nửa như ẩn như hiện... Tất cả trông như một cảnh đẹp hút hồn người khác.

Cắn chặt hàm răng trắng muốt đều tắm tấp vào môi, trong mắt Hách Khiếu Phong dường như hai bên má nàng đỏ ửng lên vì nóng nực. Thân là công chúa đại Đường tôn quý nhưng một khi đỡ cảm y hoa phục xuống thì nàng cũng giống như bao cô gái bình thường khác, cảm thấy bất an, ngượng ngùng, thậm chí là run rẩy. Hách Khiếu Phong thu vào tầm mắt vẻ đẹp của nàng, kể cả sự giãy dụa của nàng, kể cả sự ương bướng của nàng... mặc dù chỉ là một thứ biểu tình khoa trương vô lực nhưng cũng làm cho hắn nhìn rõ được mọi thứ... Hắn bình tĩnh thu hồi ánh mắt, ngưng tụ tâm trí, vận nội lực, dồn sức vào hai bàn tay.

- Đắc tội, công chúa - hai bàn tay to lớn dán lên tấm lưng láng mịn của nàng, đẩy nội lực vào trong cơ thể nàng.

Nàng không tự chủ mà hít một hơi thật sâu. Khi nội lực của hắn cứ cuộn cuộn truyền vào người nàng không dứt, sự đau đớn trong cơ thể dường như thuyên giảm đi rất nhiều, cảm giác... rất thoải mái. Chỉ cần nhẹ nhàng nhắm mắt lại thì có thể theo làn da mà cảm nhận được lòng bàn tay thô ráp của hắn, đó là một đôi bàn tay luyện tập, sử dụng kiếm rất nhiều năm. Sự thô ráp cùng sự mềm nhũn như nước của da thịt nàng đối lập hoàn toàn, cũng giống như thân phận của hai người vậy.

Hắn là một nam nhân thô kệch tục tũn còn nàng là lá ngọc cành vàng vốn quen được chiều chuộng... hai thế giới rất xa nhau... Giữa hai người chưa có bất kỳ một mối quan hệ nào thế mà... đêm nay, nhân một việc nhỏ hờ dờ mà đối mặt...

Bọn họ ngay cả sự hiểu biết tối thiểu nhất về nhau cũng chưa có, nhưng chưa gì quần áo của nàng đã bị hắt cởi bỏ, ngực cũng để cho hắn nhìn thấy, bây giờ lại còn tiếp xúc da thịt nữa... Nói thật, cái gì cũng bị hắn chiếm hết, nhìn hết... nàng là người chịu thiệt thòi nhất rồi. Điều kỳ lạ là, nàng phát hiện tận sâu trong lòng mình không hề tức giận. Ở ngoài mặt tức giận thì có một nửa nguyên nhân là vì muốn duy trì tự tôn mà cố làm ra vẻ, nếu không như vậy, nàng sẽ xấu hổ tới mức không ngẩng đầu lên nổi nữa.

- Người dám đưa bốn công chúa về phòng, không sợ sau này bốn công chúa thừa tội với hoàng thượng sao?
- Phải biết rằng, nam nhân trong hoàng cung có thể chạm vào nàng chỉ có thái giám và ngự y, còn những nam nhân khác nếu dám sờ soạng thân thể nàng thì chỉ có đường chết, mặc kệ là lý do ra sao, đều là tội lớn đáng chém đầu.

- Tình huống khẩn cấp quá nên ty chức không có thời gian để do dự.

- Hừ, người đã thương ta, tội này nhẹ thì chặt tay, nặng thì chém đầu.

Nàng nói như vậy là vì không phục, muốn hù dọa hắn. Vốn tưởng hắn vì vậy mà khiếp sợ tới biến sắc nhưng ai ngờ hắn lại hoàn toàn thờ ơ, còn quang minh chính đại trả lời:

- Công chúa yên tâm, ty chức sẽ tự mình tới nhận tội với hoàng thượng và trình bày rõ ngọn nguồn chuyện này. Sau đó giao cho hình bộ xử lý, nhất định họ sẽ điều tra và phán quyết nghiêm minh.

Cái này... không phải... tới lúc đó thì toàn bộ người trong hoàng cung này, từ thượng thư vương công đại thần cho tới gã nô bộc sai vặt đều sẽ biết chuyện Lý Vân Dung nàng nửa đêm không ngủ được nên mặc mặc y phục dạ hành mạo danh thích khách trèo tường diễn tuồng sao? Diễn đã không được, ngược lại còn bị người ta đánh rớt xuống, bị người ta lột sạch quần áo, bị người ta... sờ mó sao...? Kết quả, nàng biến thành người bị hại, trở thành đối tượng bàn tán trong những tiệc rượu trà ở hoàng cung này sao?

Nàng thầm nghĩ rằng, họ Hách kia rõ ràng xem nàng không ra gì nên mới cố ý nói những lời này chọc tức nàng.

- Người dám?

- Ty chức không rõ ý của công chúa?

- Nếu người dám nói ra ngoài chuyện đêm nay, bốn công chúa nhất định không tha cho người.

- Công chúa muốn ty chức giữ bí mật?

- Vớ vẩn... ai...! - giận quá nên lời nói có dùng chút lực làm động tới chỗ đau.

- Công chúa phượng thể trân quý, trăm ngàn lần đừng nói những điều vô nghĩa vớ vẩn nữa.

- Người... người nhớ kỹ cho ta... - dám biến chữ “vớ vẩn” của nàng thành ý khác để giễu cợt nàng ư? Người này thật đáng ghét!

- Dạ, ty chức sẽ nhớ kỹ giữ bí mật.

- Người đáng ghét... Đáng chết mà...

- Công chúa, xin đừng nổi giận, nếu không sẽ động tới thương thể, chỉ làm mình đau hơn thôi.

Người còn dám nói sao? Đã sớm đau muốn chết rồi!

Nàng cắn chặt răng, vừa muốn khóc lại vừa muốn mắng chửi người. Người này có ý muốn làm nàng tức chết mà. Trước nay nàng cãi nhau với người ta chưa thua trận nào, vậy mà bây giờ ngay cả khí lực để cãi cũng không có. Duy nhất chỉ có thể mắng hai tý nữ không dám cãi lại kia, dám cởi sạch quần áo nàng, ném bỏ nàng vào bồn nước sau đó còn dám trốn biệt. Các nàng tưởng nàng không biết hai người đang trốn sau cánh cửa mà lên nhìn sao? Chỉ cần liếc mắt một cái thì ai mà chả biết được.

- Người đừng quá kiêu ngạo, cẩn thận, không ta... - nàng khóc không ra nước mắt, mắt nhắm.

Nàng không hề phát hiện phía sau lưng mình, trên khuôn mặt lạnh băng uy vũ không dễ dàng tìm thấy một nụ cười kia đang gợi lên một độ cong nhọn nhát.

Đột nhiên trong cổ nóng như có lửa thiêu, nàng nôn ra một ngụm máu đen, một trận choáng váng xây xẩm đánh úp lại, thân mình xụi lơ chống đỡ không được... trước mắt nàng thấy mình sắp chìm vào trong nước. Hai cánh tay phía sau lưng nhanh chóng vươn ra giữ lấy nàng rồi điểm hai huyệt đạo trên người nàng.

Cuối cùng hẳn cũng ép ra được Hỏa Long độc trong người nàng, mây rậm giãn ra, thở phào một tiếng, sau đó nhẹ nhàng cẩn thận đỡ lấy nàng đem trường bào bên cạnh bao bọc lấy cơ thể khiến cho nam nhân mất hồn tới điên cuồng kia.

Nàng vô lực ngã vào khuỷu tay kiên cố rộng mở của hắn... cả người nhẹ hẫng như không có sức nặng.

- Người nhớ kỹ cho ta... - cho dù đã yếu tới mức này nhưng nàng vẫn thì thào mấy chữ “nhớ kỹ”, ương ngạnh không chịu thua.

Thật đúng là một nàng công chúa quật cường... Đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn công chúa nằm trong lòng mà có điểm sững nình, ánh mắt lợi hại lạnh lẽo thường ngày mất tích thay vào đó là một tia lửa ấm nóng không chút vấy đục. Tầm mắt dừng lại trên cánh môi hãy còn nhiễm tơ máu...

- Nhớ kỹ cho ta...

- Ta nhớ kỹ, công chúa - thanh âm ôn nhu hùng hậu vang lên rất nhẹ nhàng mà trả lời.

Hầu hết mọi chuyện xảy ra trong cung không thể nào giấu diếm được, chỉ một việc nhỏ như hạt đậu thôi nếu rơi vào tai hạ nhân thì lan đi nhanh như gió vậy.

“Thân thể Văn Nhạc công chúa chỉ là bị bệnh nhẹ”, Cúc Hương và Khấu Nhi nhất nhất nói với người bên ngoài như vậy nên mọi người trong cung cũng nghĩ là Văn Nhạc công chúa bị nhiễm phong hàn cho nên phải nằm trên giường tĩnh dưỡng.

Ngoài hoàng thượng có thể vào thăm thì các vương gia đại thần khác đều được thái giám nghe theo lệnh của chủ nhân mà mời đứng ở bên ngoài cửa. Về phần ngự y cũng chỉ được đứng xa xa mà xem sắc mặt, cung cấp một ít dược liệu chứ không cho phép bắt mạch. Dù sao công chúa Văn Nhạc vốn có tiếng là xảo quyệt, mọi người có muốn cũng không thể trách được.

Lý Vân Dung nằm trên giường, đắp một chiếc chăn được làm từ một loại vải gấm thượng hạng, rèm lụa mỏng được buông xuống kín đáo. Nàng tuy sức còn yếu nhưng khí sắc đã có chuyển biến tốt, sắc mặt cũng không còn nhợt nhạt nữa.

Duy chỉ có hai tỳ nữ biết được rằng, Lý Vân Dung không phải nhiễm phong hàn mà là bị nội thương. May mà độc tính của Hỏa Long chướng đã được đẩy ra hết, kinh mạch tương đối ổn định nhưng khí huyết còn rất yếu, chỉ cần theo phương thuốc do tên “tiểu điên” kia khai ra, đưa cho ngự y bốc thuốc rồi sắc với nước, mỗi ngày uống đều đặn và tĩnh dưỡng trong một tháng sẽ hồi phục.

- Công chúa, tới giờ uống thuốc rồi - Cúc Hương thướt tha bước vào phòng, trên tay bưng một chén thuốc.

Khấu Nhi ở một bên đỡ công chúa ngồi dậy dựa vào chiếc chăn để cho nàng thuận tiện uống thuốc.

Lý Vân Dung nhìn chằm chằm bát thuốc, đôi mi thanh tú chớp chớp vài cái nhú lại. Nước thuốc kia đặc sệt, màu đen đen giống nước bùn... nàng đã bị van nài và thúc ép uống thứ nước này 5 ngày rồi.

Vì ba ngày trước nàng lâm vào hôn mê nên chỉ nằm ngủ li bì, đều là do hai vị tỳ nữ thân cận đút thuốc cho nàng, bắt đầu đến ngày thứ 4 thì nàng có thể ngồi dậy và phải tự mình uống thuốc. Nhưng thuốc này đắng vô cùng, khi nào bộ thanh tỉnh lại thì vị giác cũng thay đổi nhanh chóng, hại nàng giờ nghe thấy thuốc thì mặt liền biến sắc.

- Thuốc này đắng chết người, sai người bỏ thêm chút mật vào.

- Không được - Khấu Nhi nói - Thống lĩnh đại nhân đã dặn nô tỳ, không thể bỏ bất cứ thứ gì khác vào tránh làm mất đi công hiệu của thuốc. Thuốc đắng thì mới tốt, mới nhanh khỏi bệnh.

- Vả lại, thống lĩnh đại nhân còn nói, phải uống thuốc này liên tục trong một tháng, nội thương của công chúa nhất định sẽ khỏi thôi.

Mắt đẹp của Lý Vân Dung liếc qua hai người tỳ nữ:

- Vậy sao? Vị thống lĩnh đại nhân kia còn dăn dò các người chuyện gì nữa không?
- Thống lĩnh đại nhân nói, trong vòng một tháng tuyệt đối không được đụng tới nội lực.
- Thống lĩnh đại nhân cũng nói những món ăn sống và lạnh không được ăn.
- Thống lĩnh đại nhân còn nói, cách ba bữa thì uống thêm thuốc bổ vào có thể giúp tốc độ phục hồi nhanh hơn.
- Thống lĩnh đại nhân dăn dò thêm, không được để người nhiễm sương sớm. Ngủ sớm dậy muộn có thể, nhưng ngủ muộn dậy sớm thì không được, thức đêm là tối kỵ.

Đôi mắt Lý Vân Dung ánh lên mị hoặc, hai nha đầu này, trái một câu thống lĩnh đại nhân nói, phải một câu thống lĩnh đại nhân nói, cảm giác như xem lời của hắn là thánh chỉ vậy, so với công chúa là nàng đây còn có điểm quyền uy hơn.

- Từ khi nào các người biến thành thuộc hạ của tên họ Hách kia vậy? Hình như các người đã quên bốn công chúa đây mới là chủ tử thì phải?

Hai nữ nhân nghe ra trong lời nói của công chúa có điểm chế giễu, nhất thời ngượng ngùng, ngay cả Khấu Nhi lạnh lùng thường ngày cũng im lặng.

- Hắn không phải là đã hạ được với các người nên mấy ngày hôm nay các người cứ nói giúp hắn chứ? Đừng quên, thương thế này của ta chính là do hắn tạo ra.
- Đó là... vì đại nhân nghĩ rằng chúng ta là nhóm thích khách. Nếu không phải công chúa bịa cái tên gì mà Thiên Sơn tam hiệp kia ra thì Hách đại nhân cũng sẽ không đánh nhầm người - Khấu Nhi lắc đầu. Cái gì mà Thiên Sơn tam hiệp, theo nàng thì “ba con tôm lẩn trong đêm tối” thì đúng hơn. Ngẫm lại thật mất mặt, võ công của các nàng so với thống lĩnh đại nhân còn kém xa lắm, nàng và Cúc Hương chỉ bị vài vết thương nhẹ, còn may là Hách đại nhân hạ thủ lưu tình.

- Im miệng! Ta còn chưa tính sổ với các người, lại còn dám cãi lệnh cởi hết quần áo của ta ra... hại ta mất mặt. - Lý Vân Dung trừng mắt nhìn các nàng, trên khuôn mặt nhiễm đỏ có ba phần là khí giận, bảy phần là ngượng ngùng. Đời này, nàng còn chưa từng vì nam nhân nào mà phải cởi áo tháo thắt lưng.

Cúc Hương cùng Khấu Nhi thức thời mà ngậm miệng lại, hai người cố nén ý cười tới mức nghẹn lại trong cổ nhưng thấy mắt lạnh công chúa lại trừng lên... lập tức thu lại.

Lý Vân Dung hồi tưởng lại cái đêm năm ngày trước đó, nàng nhớ mang máng đôi bàn tay của hắn... thật lớn, phồng chùng gấp hai bàn tay nàng... Còn có, hắn ngoài miệng tuy xưng là tỳ chức nhưng nàng tuyệt không cảm nhận được chút khiêm tốn nào. Nàng chưa gặp qua một người nào dám nói chuyện với nàng bằng cái giọng uy vũ, ngang tàng đáng ghét giống như hắn. Bình tĩnh mà xem xét thì hắn đúng là một võ tướng làm cho cô gái ái mộ, cũng khó trách Cúc Hương và Khấu Nhi sùng bái hắn như vậy. Nhưng điều này cũng không thể phủ nhận chuyện hắn thất lễ với nàng. Hai tỳ nữ này miệng lúc nào cũng “thống lĩnh đại nhân nói”, nói đi nói lại vẫn chưa nói điểm quan trọng nhất mà nàng muốn biết.

Một tay nàng đưa lên vỗ ngực, hôm nay cảm giác tốt hơn nhiều, cảm giác khó chịu trong lồng ngực đã tiêu giảm đi không ít, nhưng... cái vết ứ bầm tím trước ngực vẫn in rõ ràng.

Trên gương mặt Lý Vân Dung bỗng nhiên đỏ ửng lên, không được tự nhiên cho lắm mà thấp giọng hỏi:

- Vậy hắn... hắn có nói là vết thâm này mấy ngày mới biến mất không?

Hai người bọn họ vừa nghe thấy thì khuôn mặt vì nhịn cười này giờ bắt đầu run run lên, thậm chí còn đỏ bừng. Tuy công chúa bị nội thương nhưng trên khuôn ngực trắng nõn như ngọc lại in rõ một dấu... chưởng ấn* của Hách đại nhân. Mà cái ấn chưởng kia cũng rất oái oăm, nằm ngay nơi nhạy cảm nhất trên người công chúa tôn quý. Cũng khó cho công chúa, chắc nàng phải lấy hết dũng khí mới hỏi ra miệng vấn đề này.

*chưởng ấn: dấu bàn tay

Hai tỳ nữ thiếu chút nữa là chạy ra ngoài cười to nhưng khổ là không thể cười, nếu cười thì gặp họa mà không cười thì bị nội thương. Thật sự là sự lựa chọn thống khổ đệ nhất!

- ... Thống lĩnh đại nhân không nói...

- Nếu công chúa muốn biết thì ... nô tỳ sẽ tìm cơ hội... hỏi thống lĩnh đại nhân...

Mặt các nàng hiện tại biểu tình như bị ép tới cực điểm, dùng khí lực lớn nhất nén lại ý cười, nhẫn nại tới cực hạn rồi... Ngay cả Khấu Nhi vốn là người chịu đựng rất tốt mà trên mặt cũng đã đỏ gay gắt...

Lý Vân Dung xấu hổ không biết giấu mặt đi đâu, dung mạo như ngọc kia càng thêm hồng. Đúng là ngượng quá hóa giận:

- Ai muốn các người đến hỏi? Không được phép hỏi.

- Dạ, công chúa!

Hai người khúc khích, yên lặng, lại khúc khích, yên lặng, rồi lại khúc khích, yên lặng, rồi tiếp tục khúc khích...

- Hai người các người có im lại ngay không? Đừng tưởng rằng không cười ra tiếng thì không ai biết nhé!

- Dạ, công chúa!

- Lần sau không cho phép các người nhắc tới người kia nữa.

- Dạ, công chúa!

- Chuyện này không cho phép truyền ra ngoài.

- Dạ, công chúa!

- Cũng không được cười trộm nữa!

- - tiếng khúc khích lại vang lên...

Lý Vân Dung như muốn điên cái đầu, nhắm nghiền mắt lại phân phó:

- Được rồi, lui ra đi!

- Dạ... nhưng còn bát thuốc này thì...

Nếu Lý Vân Dung thật sự xảo quyết, tùy hứng thì nhất định sẽ sai người bỏ thêm đường hoặc mật vào trong nước thuốc, nếu nàng thật sự là một công chúa nhẫn tâm thì chắc chắn sẽ xử phạt các nàng nhưng... Nàng là một chủ nhân tâm địa thiện lương, biết phân rõ phải trái trắng đen, chỉ có bên ngoài quật cường cương rắn mà thôi, cho nên những lời vừa nói chỉ có điểm nghiêm khắc.

Nàng cầm chén thuốc lên, một hơi uống sạch. Vì muốn nhanh khỏe lại thì đắng cũng phải uống, khổ cũng phải nhẫn nại. Uống xong, nàng trả lại bát cho Cúc Hương, căn dặn mệnh lệnh với hai người đang ghen cười kia chỉ thiếu không chảy nước mắt:

- Lui ra, ta muốn ở một mình!

- Dạ, công chúa!

Mệnh lệnh này không khác nào một loại ân xá. Hai nàng dọn dẹp một chút, sau đó giúp công chúa mặc thêm một chiếc áo ngủ bằng gấm vào rồi vội vàng cúi người cáo lui. Thật tốt quá! Rốt cuộc cũng có thể chạy tới một chỗ nào đó mà cười to ra rồi. Vì vậy, các nàng đều cố gắng mím chặt đôi môi tới phát run kia rồi nhanh nhanh rời đi, nếu không đi thì các nàng nhất định sẽ bị nội thương!

Tĩnh dưỡng trong một tháng, thương thể của Lý Vân Dung đã tốt lên được tám phần, còn hai phần kia thì chỉ cần đều đặn uống thuốc nữa là có khả năng hoàn toàn hồi phục.

Lý Vân Dung vầy vầy tứ chi, vặn vẹo gân cốt, nằm trên giường suốt một tháng khiến nàng cảm thấy người mình như bị mố meo. Thừa dịp hôm nay thời tiết khá đẹp, nàng rất muốn cưỡi ngựa cho khuây khỏa đầu óc, nhân tiện vận động cơ thể. Dĩ nhiên hai nha đầu Cúc Hương và Khấu Nhi không chịu hợp tác.

- Vì sao không thể cưỡi ngựa?

- Thương thể của công chúa còn chưa hồi phục hoàn toàn, không thể vận động mạnh được.

- Ta đã sớm khỏe rồi!
- Chỉ có tám phần thôi!
- Được rồi, tám phần thì cũng xem như sắp khỏe rồi mà.
- Sắp khỏe không giống với hoàn toàn khỏe.

Lý Vân Dung nghẹn lời, trừng mắt nhìn Khấu Nhi đang che chắn đằng trước mình, tiểu tỷ này dám đưa tay ngang ngực mà trừng mắt to mắt nhỏ với nàng, kiên quyết không chịu để nàng lên ngựa.

Giằng co một hồi lâu, rốt cục nàng lựa chọn bỏ cuộc. Được rồi, nếu không thể cưỡi ngựa thì nàng sẽ đi luyện tập bắn cung! Chủ ý nhanh chóng được thay đổi, vừa mới tới Đông Viện định lấy cung tiễn của mình thì thấy trước cửa lại xuất hiện một “thần giữ cửa” khác ngăn trở.

- Công chúa chưa thể bắn tên.
- Vì sao?
- Nội thương của người còn chưa hoàn toàn khôi phục.
- Chỉ là bắn tên thôi mà!
- Không được!
- Người... - đôi mắt Lý Vân Dung trừng lên nảy lửa, thế nhưng vẻ mặt Cúc Hương cũng kiên quyết không chịu nhượng bộ.

Hai tỷ nữ này thật ranh mãnh, phân công mỗi người một nơi ngăn cản không cho nàng cưỡi ngựa bắn tên.

Lại một màn giằng co hồi lâu, Cúc Hương giống như ăn được quả cân quyết tâm vậy, không chịu thối lui. Lý Vân Dung tức giận xoay người rời đi. Được rồi, vậy thì nàng đi lấy kiếm luyện tập vậy. Tâm ý nhất quyết, nàng lại hướng phòng binh khí mà đi. Kết quả, đi tới cửa phòng thì “môn thần” lần này đổi thành nhũ mẫu, tính cả Cúc Hương và Khấu Nhi này giờ đi theo sát nàng, ba người họ vây nàng lại.

- Làm gì? - nàng đảo mắt nhìn quanh ba người bao vây mình thành cái hình tam giác.
- Công chúa không thể chạm vào bất kỳ một loại binh khí nào.
- Cái gì? Có phải làm quá lên rồi không? Ta không phải là tay không thể cầm mà chân không thể đi, bệnh cũng không phải là chết được... Ngay cả lấy binh khí chơi đùa cũng không được?!
- Công chúa, nhũ mẫu chỉ là muốn tốt cho người thôi. Trước khi thân thể hồi phục hoàn toàn thì tuyệt đối không được vận động mạnh - lão phụ nhân tận tình khuyên nhủ.

Nàng chớp mắt nhìn, kêu lên ai oán:

- Đây không thể làm, kia không thể làm, có khi ta chưa khỏe lại thì đã vì buồn mà sinh bệnh chết mất rồi.
- Công chúa, người có thể làm những việc khác mà!
- Người nói cho ta biết, ta có thể làm cái gì?
- Hay là Cúc Hương hầu người đánh cờ?
- Lại chơi cờ? Chán ngấy rồi!
- Khấu Nhi đi thả diều với người!
- Cái trò chơi tẻ nhạt của mấy cô nương đó bốn công chúa không có hứng thú - nàng phỉ phỉ tay cười nhạt. Cừ chỉ nam tính kia lập tức làm nhũ mẫu kháng nghị.
- Công chúa à... - nhũ mẫu ôn hòa nói - Không phải nhũ mẫu muốn nói người, nhưng tốt xấu gì người cũng nên học đánh đàn ngâm thơ như mấy thiên kim nhà các đại thần khác. Không nên lúc nào cũng nghĩ tới chuyện cưỡi ngựa bắn tên. Như Liễu tiểu thư, thiên kim của tướng quân, nàng cùng tuổi với công chúa thế mà đã là mẹ của hai đứa nhỏ, còn có ba vị thiên kim của trung thư thị lang đại nhân, so với công chúa còn thua xa về tư sắc... mỗi ngày người tới cửa xin cầu thân nối liền không dứt... Thế mà, trong cung Văn Nhạc

lại thiếu người thăm hỏi, công chúa lại suốt ngày mặc quần dài giày da, khác với các công chúa và nương nương trong hậu cung, lúc nào cũng mặc những bộ váy sáu lớp thời thượng nhất tại thành Trường An này. Nghe nói, Thực phi nương nương còn mặc những loại váy tám lớp... ngẫm lại, nếu công chúa chăm chút một tý tới việc ăn mặc thì có thể khẳng định mấy phi tử công chúa tiểu thư kia còn thua xa. Nhưng... ai... công chúa nhìn lại xem, người trông chẳng khác nào một nam nhân cả... Ai...

Lại nói nữa rồi, từ khi nàng bước sang tuổi 18 thì nhũ mẫu lúc nào cũng kể lễ trước mặt nàng nào thiên kim nhà ai gả cho công tử nhà ai, nào công tử nhà này cầu hôn thiên kim tiểu thư nhà ai. Nếu không thì lại khuyên nàng phải giống các tiểu thư khuê các kia, mặc những kim sam lữ váy tơ lụa....

- Nhũ mẫu, đúng là ta ăn mặc đơn giản không giống ai nhưng ta thấy rất thoải mái. Ta không cần nam tử phải bảo vệ hay là đối đãi với ta thế này thế kia, bốn công chúa cũng không cầu bọn họ cưới ta. Vả lại, tìm khắp thành Trường An này cũng chẳng có ai có thể vừa mắt được bốn công chúa cả!

- Vậy Hách đại nhân kia thì sao? - đột nhiên một câu toát ra làm cho Lý Vân Dung khựng người lại, thần sắc quật cường nháy mắt biến ngưng ngừng. Nàng liếc Cúc Hương một cái.

- Bỗng dưng nhắc tới người kia làm gì?

- Hách đại nhân chưa có thể thiệp lại tuần tú lịch sự, nô tỳ cảm thấy hân và công chúa rất xứng đôi.

- Nói vậy!

- Nô tỳ không có nói vậy!

- Hách đại nhân? Vị này... - nhũ mẫu tò mò hỏi.

- Đó chính là thống lĩnh ngự tiền Hách Khiếu Phong đại nhân ạ! Lần trước ba người chúng ta từng đối mặt với hắn một lần, về phần có chuyện gì thì không thể kể ra đây bởi vì nó không quan trọng. Quang trọng là chúng ta cảm thấy hắn đối với công chúa rất tốt!

- Chuyện này là thật sao? - vừa nghe thấy có người có hứng thú với công chúa thì ánh mắt mờ mịt của nhũ mẫu đột nhiên sáng lóe lên như chuông đồng - Sao trước giờ không nghe các người nói qua. Vị Hách đại nhân kia năm nay bao nhiêu tuổi? Diện mạo trông thế nào? Tính tình ra làm sao?

Cúc Hương giơ lên ngón tay cái:

- Đó là đệ nhất mỹ nam tử, võ công cao cường. Trong cảm nhận của cung nữ chúng ta thì đó một hình tượng người chồng tốt nhất, ngay cả phi tử trong Dịch Đình cung này cũng mê hắn như điên đảo.

Nghe Cúc Hương nói như vậy, Khấu Nhi cũng nhin không được mà bật cười.

Nhũ mẫu vui vẻ nói:

- Ai nha, nam nhân tốt như vậy thì còn chờ gì nữa chứ. Công chúa, người mau nói với hoàng thượng đi, xin hoàng thượng tác hợp cho người và Hách đại nhân kia.

- Làm ơn mà ... Các người càng nói càng khoa trương. Ta chỉ là muốn đi ra ngoài hít thở không khí một chút nhưng các người lại nói tới hôn sự... Không nói với các người nữa - Lý Vân Dung than thở, xoay người hướng phía ngoài cung bước đi. Kỳ thật là mặt nàng đang đỏ như gấc chín, không muốn để các nàng nhìn thấy mà có dịp giễu cợt.

- Công chúa, người đi đâu?

- Nếu không thể luyện kiếm, cũng không thể cưới ngựa, bắn cung thì ta đi dạo. Các người không được phép đi theo ta! - nàng hăng giọng cảnh cáo, một thân quần áo đơn giản liền chạy đi nhanh như bay.

Sự thật là từ đêm hôm đó nàng không hề gặp lại Hách Khiếu Phong, và cũng từ đêm hôm đó, tư thế oai hùng bất phàm kia đã in đậm và quấy nhiễu tâm trí nàng mãi. Theo lời Khấu Nhi thì hành tung người này rất mơ hồ, thần long kiến thủ bất kiến vĩ*. Nhiều lần nàng cố ý gây chuyện trong hoàng cung hoặc là đi tìm hoàng huynh để xem có thấy hắn hay không nhưng kết quả là... thất vọng.

*rồng thần thấy đầu không thấy đuôi... chỉ sự bí ẩn

Nàng dạo quanh ngự hoa viên tới độ nhàm chán không chịu nổi, cho dù hoàng thành có rộng lớn, phong cảnh có đẹp mấy thì làm sao so được với thế giới bên ngoài kia? Nàng ngồi ở bên rìa hồ nước, dựa vào lan can hướng mắt nhìn hình ảnh bị đảo ngược trong mặt nước.

Nước hồ phản chiếu lại khuôn mặt của nàng chưa hề trang điểm, nàng không thích làm mấy chuyện đó, đơn giản vì thấy rất phiền phức. Đôi khi nàng thấy chính mình không hề thích hợp với cuộc sống đế vương này. Cũng giống như những con cá trong ao nước này, nhàn nhã không phải lo cái ăn... Nhưng nếu chúng biết bên ngoài còn có sông dài biển rộng thì chúng có thể chấp nhận ở trong cái ao này tới chết sao?

Lúc trước nàng còn có thể xuất cung ngắm cảnh, vì dưỡng thương, ước chừng một tháng này chưa hề bước chân ra khỏi cung... Nàng cảm thấy chân mình như sắp bị cuồng lên vì bị giam cầm vậy.

- Thật là nhàm chán quá đi...!

Nàng khẽ thở dài, ngồi lên trên lan can, hai chân vắt ra ngoài lắc qua lắc lại, tuyệt không sợ nếu lỡ ngã xuống dưới ao thì thế nào. Mực nước dưới hồ rất sâu, ngập tới đầu người đứng.

Hai chân đông đưa qua lại... nàng đột nhiên nảy ra một ý tưởng, muốn thử xem mức độ giữ thăng bằng của mình thế nào. Dù sao cơ thể nàng cũng đang bình phục... gần như là hoàn toàn, nếu cứ để cho gân cốt tay chân bất động thì nàng thật sự buồn muốn chết mất! Sự nhàm chán nhanh chóng được loại bỏ khỏi lòng, nhìn trên một cái, nhìn dưới một cái, nhìn trái một cái, nhìn phải một cái... linh quang chợt lóe lên.

Hắc hắc, hai bên khoe môi nàng giờ lên ranh mãnh. Nếu không được đụng tới binh khí, không được cười ngựa bắn cung thì nàng có thể tìm ra một trò khác. Trước mắt “cái kia” chính là một chủ ý để giải buồn hữu hiệu! Nàng nhìn đông nhìn tây một lát, thấy bốn bề đều vắng lặng liền nhảy xuống khỏi lan can, xoa xoa hai bàn tay vào nhau... quyết định xong, chân tay cũng phối hợp linh động, gân cốt căng lên chuẩn bị.

Trong khu vườn cây xanh ngắt ẩm áp, có hai nam nhân đang chậm rãi đi tới. Trong đó, một người trông rất tuấn tú xuất chúng, hai tay bắt chéo ở đằng sau, dáng đi vững vàng, một thân áo bào trắng, phong thái nhả nhặn nho nhã, ngạo nghễ mà uy nghiêm. Người này đúng là cái người mà rất ít khi xuất hiện trước mặt người khác - Hách Khiếu Phong.

Đi cùng hắn là một nam tử có vẻ bề ngoài xuất sắc nhưng nhìn rất khô khan già dặn... chứng tỏ người này đã chinh chiến trên sa trường rất nhiều năm. Hắn có cái thô của một hảo hán, đó là Vân Huy tướng quân - Hàn Nhạc, hắn vừa mới trở lại kinh thành. Sau khi hồi kinh, hắn lập tức tới tìm Hách Khiếu Phong, hảo huynh đệ kết nghĩa của hắn.

Hàn Nhạc cùng Hách Khiếu Phong vừa đi vừa nói chuyện, hắn đem mọi chuyện kể cho vị huynh đệ tốt của mình nghe

- Lần này tiểu đệ được về một tháng, trước là bẩm báo với hoàng thượng về tình hình nơi biên cương, sau là thăm người nhà. Và quan trọng nhất chính là tìm đại ca để uống vài ly rượu - nói tới đây, Hàn Nhạc nhìn không được muốn nói vài lời với vị hảo huynh đệ anh tuấn đầy hứa hẹn này - Hách đại ca, tuổi huynh cũng không phải ít nữa, cũng nên tính chuyện cưới vợ đi chứ. Cho tới bây giờ huynh vẫn không coi trọng một cô nương nào sao? Đệ có một đối tượng, nếu không... tiểu đệ sẽ làm mai cho huynh.

Hách Khiếu Phong ngay cả mày cũng chưa động một chút, thản nhiên đáp lại:

- Nếu là có người nhờ người làm mai thì miễn cho!

- Haizzzz, đúng là không gặt được huynh mà. Kỳ thật là tướng gia bảo đệ tới, hắn biết là đệ và huynh có giao hảo nên nhờ ta nói một tiếng với huynh - Hàn Nhạc gãi gãi đầu.

- Việc này hoàng thượng cũng có đề cập với ta, nhưng ta đã có lời từ chối rồi!

- Sao? Hoàng thượng đã đề cập chuyện này với huynh? - Hàn Nhạc vừa nghe là biết không còn hy vọng nữa, ngay cả hoàng thượng mà đại ca còn dám cự tuyệt thì... thiên kim của tướng gia tuyệt đối không có phúc làm Hách phu nhân rồi.

Nói tới vị Hách đại ca này của hắn thì chẳng những có vẻ bề ngoài xuất chúng mà công phu rất giỏi, trong toàn hoàng thành này thì người duy nhất mà hắn bội phục chính là Hách đại ca. Hách đại ca tuy là thống

lĩnh ngự tiền thị vệ ngự lâm quân nhưng không ai biết rằng huynh ấy chính là thần tử mà hoàng thượng tín nhiệm nhất.

Hoàng thượng vốn có ý cho Hách đại ca chức quan to hưởng lộc hậu nhưng đại ca không nhận, tình nguyện làm một thống lĩnh tự do. Nghĩ lại thì thấy đại ca thật thông minh, giống như hần, mặc dù thân là tướng quân nhưng ngay từ những ngày đầu tiên nhậm chức thì bắt đầu xuất hiện một đồng mối quan hệ xã giao, hại hần ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có.

- Đại ca, trong thành Trường An này không thiếu mỹ nữ, chẳng lẽ không có người nào lọt vào mắt huynh sao? Nghe nói thiên kim nhà Ngự sử Thái đại nhân vừa tới tuổi cập kê, năm trước trong một buổi thưởng nguyệt đã biểu hiện rất tốt nên tiếng tăm đồn rất xa, lại còn có đại tiểu thư nhà thượng thư đại nhân, tài mạo song toàn, cầm kỳ thi họa đều tinh thông, cùng với Trương Thực phi trong hậu cung là tam đại mỹ nữ của kinh thành. Bỏ qua Trương Thực phi, hai vị kia đúng là rất đẹp, không có một nữ nhân nào so được với các nàng. Mọi nam nhân đều ao ước có được các nàng, chẳng lẽ đại ca không nghĩ vậy sao?

Hách Khiếu Phong hoàn toàn thờ ơ với những lời nói của Hàn Nhạc, nhưng đối với cách hần nói lại có chút ý kiến: “Không có một nữ nhân nào so được với các nàng? Không hần vậy.”

Hách Khiếu Phong cười thần bí, không nói gì nữa. Đêm đó, một cảnh đẹp đã in sâu trong đầu hần. Cặp mắt trong veo lung linh cùng dung nhan như được chạm khắc một cách tinh xảo, nên, so với những nữ nhân xuất sắc mà hần từng gặp qua thì mỹ mạo không phải là đáng ngạc nhiên, nhưng cá tính thì cô gái khác không thể có được. Mỗi khi hần đấu võ mồm với nàng thì nàng liền lên tinh thần rất nhanh, ngôn ngữ thì đầy quật cường khiêu khích, khiến một người ít cười như hần cũng nhin không được nhiều lần mỉm cười.

Thấy một người không bao giờ cười lại nở nụ cười khiến cho Hàn Nhạc tò mò vô cùng:

- Đại ca cho rằng có một cô gái xuất sắc hơn hai vị thiên kim kia sao?

- Là ... - ánh mắt sâu thẳm lơ đãng nhìn về phía trước. Hách Khiếu Phong đang muốn mở miệng thì thoáng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt... giật nảy mình!

Hàn Nhạc kỳ quái nhìn Hách đại ca, theo tầm mắt mà hướng tới phía trước, hần muốn biết thực ra là cái gì đã làm cho đại ca ngây ngốc nhìn không chớp mắt...

Ở phía trước, bên ao nước, có một người giống như là... khỉ vậy, dường như đang trèo lên cây. Người này không phải ai khác chính là người “trời không sợ, đất không sợ” - Văn Nhạc công chúa.

- Cái gì? Không phải... là Văn Nhạc công chúa sao? Nàng đang làm gì vậy?

- - Hách Khiếu Phong cũng rất muốn biết, vì sao mỗi lần gặp mặt là nàng luôn có cái bộ dạng khiến người ta không ngờ tới vậy?

- Ha ha... nàng vẫn là bướng bỉnh giống như trước kia. Đã lâu không cùng nàng tranh luận một phen.

Ứng mâu đột nhiên thu hồi lại, mâu quang lợi hại bắn về phía Hàn Nhạc:

- Người và công chúa rất thân thiết ư?

- Đâu chỉ như vậy, chúng ta là tri kỷ - Hàn Nhạc vui vẻ trả lời.

Tâm Hách Khiếu Phong đột nhiên căng thẳng, một thứ cảm giác buồn bực... không còn sự lạnh lùng thoáng nẩy lên. Và lúc đó, hần phát hiện... lần đầu tiên trong cuộc đời... hần biết tới ghen tỵ.

3. Chương 3

Xa xa bỗng truyền đến tiếng khóc của một cô gái, đang trèo leo trên cây đại thụ để rèn luyện thể lực thì Lý Vân Dung bị tiếng khóc này thu hút, không nhin được mà cẩn thận nghe ngóng. Là ai đang khóc? Kèm

theo tiếng khóc còn có tiếng chải rửa của một nữ nhân khác. Lý Vân Dung men theo cành cây lớn, tò mò đi theo tiếng khóc. Quả thực, cách đó không xa, bên cạnh ao, có một cô gái đang giáo huấn một cung nữ.

Hắc, đó không phải là đối thủ một mất một còn của nàng – Trương Thục phi sao? Cũng không biết cung nữ kia đắc tội gì với Trương Thục phi mà bị Trương Thục phi sai người nhấn xuống hồ nước.

Lý Vân Dung giận tái mặt, phần nộ tiến lên:

- Dừng tay! – nàng hét lớn, đi tới trước mặt cô gái, liếc mắt nhìn tỳ nữ đang run rẩy sợ hãi rồi quay sang trừng mắt nhìn nữ nhân trước mặt, lạnh giọng hỏi – Sao lại thế này?

Các phi tử khác đều a dua theo Trương Thục phi làm chủ, sai đâu đánh đó, nhưng vừa thấy Văn Nhạc công chúa nổi danh đánh đá điêu ngoa thì đều chột dạ sợ hãi cúi đầu chứ không dám nhìn thẳng vào mắt nàng. Duy chỉ có Trương Thục phi là ngạo mạn nghênh diện với Văn Nhạc công chúa:

- Bản cung đang giáo huấn nha đầu không biết quy củ phép tắc này, xin công chúa đừng nhiều chuyện.

- Giáo huấn? Ta thấy người có vẻ đang muốn đẩy người ta xuống hồ nước. Ao này rất sâu, so với một người cao lớn cũng đã ngập đầu, người muốn hại chết người ta sao?

- Đây chỉ là một tỳ nữ, công chúa diện hạ, người cũng đừng quản tới làm gì - Trương Thục phi hừ lạnh.

Trong hoàng cung, người Lý Vân Dung không vừa mắt có rất nhiều, trong đó dẫn đầu chính là vị phi tử dựa vào chút ân sủng mà làm cao này - Trương Thục phi. Nàng ta ỷ vào sự sủng ái của hoàng huynh mà tác oai tác quái trong cung. Đừng nhìn bộ dạng xinh đẹp mềm mại không xương của nàng mà lầm, kỳ thật đây là một nữ nhân rất giỏi bày mưu tính kế lại hay đổ kỵ. Bởi vì nàng tự cho mình là người có khả năng trở thành hoàng hậu nhất nên ngang nhiên xưng chủ, xưng hậu trong cung.

Lý Vân Dung nhìn tỳ nữ kia, nước mắt đọng trong hốc mắt. Những cung tỳ nhiều năm ở trong cung ngày ngày chỉ biết hầu hạ chủ nhân, chỉ có thể phụ thuộc vào họ mà sinh tồn, thật đáng thương.

- Người làm sai chuyện gì? – Lý Vân Dung ôn nhu hỏi.

- Nô tì... nô tì...

- Đừng sợ, có chuyện gì cứ nói, bốn công chúa sẽ thay người làm chủ.

- Là... nô tì vì vội vàng nên không cẩn thận... và phải Thục phi nương nương...

- Sau đó thế nào?

- Không có gì nữa ạ!

Lý Vân Dung ngắt ngang:

- Chỉ có vậy thôi sao?

- Dạ, đúng vậy ạ!

Đầu tiên là nàng kinh ngạc một lúc lâu, tiếp đó nhăn mày lại. Khi ánh mắt lạnh lùng đảo qua, ngoài Trương Thục phi, các phi tử khác không tự giác bị ánh mắt này dọa ép lui từng bước.

Thật ra Trương Thục phi cũng rất kiêng kỵ Lý Vân Dung, bởi vì trong cung, nàng không phải là một cô gái dễ kiếm chuyện. Cho nên, khi nàng trừng mắt tới, trong lòng Trương Thục phi cũng bất an không yên.

- Người ta chỉ va phải người một cái, người liền ném nàng xuống hồ nước sao? – Lý Vân Dung chất vấn Trương Thục phi

- Thân phận bản cung tôn quý, nàng dám cản đường bản cung, lại va phải bản cung, không phạt đánh nàng bảy mươi trượng mà chỉ ném xuống hồ nước đã là nhẹ nhàng lắm rồi - Trương Thục phi kiêu căng nâng cằm lên làm ra vẻ khoan dung trách phạt.

Lý Vân Dung gật gật đầu, giọng điệu pha chút đồng tình:

- Thục phi nói có lý, làm nô tỳ, chuyện đó chính là phạm thượng, phải phạt nặng.

Trương Thục phi giật mình, không ngờ Văn Nhạc công chúa chẳng những đối nghịch với mình mà còn đồng tình. Trương Thục phi thầm nghĩ, có lẽ Lý Vân Dung đã biết cách xu nịnh, biết nếu đối nghịch với mình thì chỉ chuốc lấy cực khổ. Trong cung, tất cả phụ nữ đều thông minh nịnh bợ nàng, mà Văn Nhạc công chúa có lẽ là một người bị cô lập, rốt cuộc cũng chọn đứng bên nàng... Cô gái này thật thức thời.

Mới nghĩ tới đó, Văn Nhạc công chúa lại tiếp tục mở miệng:

- Nhưng chỉ là một nô tỳ và phải chủ nhân mà ném nàng ta xuống hồ nước... chuyện này nếu truyền ra ngoài thì người ta sẽ thấy lý do không đúng cho lắm. Ít nhất là phải sắp xếp một tội danh thật chu toàn, lúc đó sẽ không lo tổn hại tới nương nương.

Liên quan tới mặt mũi danh tiếng thì điều này vô cùng quan trọng, Trương Thục phi vội hỏi:

- Không biết công chúa có cao kiến gì không?

Lý Vân Dung đảo mắt, làm ra vẻ thận trọng hỏi ý Thục phi:

- Xin hỏi Thục phi nương nương có bị gãy chân không?

- Ô... không có!

- Bị gãy tay?

- Không có.

- Bị treo thất lưng?

- Cũng không có!

Lý Vân Dung trái lo phải nghĩ, rung đùi đắc ý, giống như tỉnh ngộ, nói:

- A, có!

Trương Thục phi cùng các tần phi cung nữ khác mở tròn mắt chăm chú chờ đợi mà nghe.

- Tội danh chính là nàng ta làm cho đầu óc của Thục phi nương nương phát điên nên muốn ném nàng ta xuống hồ nước để cảnh cáo.

“Phụt”, có người vừa nghe không cẩn thận mà bật cười, bởi vì cách nói châm chọc của cô công chúa này rất tuyệt.

Chăm chú nửa ngày hóa ra là bị Văn Nhạc công chúa đùa giỡn, mặt Trương Thục phi biến sắc, toàn thân run rẩy. Cô gái này dám chửi nàng là đầu óc có vấn đề, bị điên? Giận quá, nàng hét to tặc danh:

- Lý Vân Dung!

- Có chuyện gì sao, Quỷ Dạ Xoa?

Trương Thục phi không dám tin vào tai mình, lấy tay chỉ chỉ vào nàng:

- Người... người... người...

- Ta... ta... ta... ta đang nghe, có chuyện gì nói mau, tử tam bát – Lý Vân Dung cố ý bắt chước người kia lắp ba lắp bắp, nói một hơi làm cho Trương Thục phi không chống đỡ được.

Trong hoàng cung này chưa có người nào thắng được nàng. Có lẽ nàng ngâm thơ làm từ không được tốt lắm nhưng nếu cãi nhau thì nàng là thiên hạ vô địch, không có đối thủ. Chỉ là một mục Trương Thục phi, nàng không để vào mắt.

- Người dám vũ nhục ta?

- Người nói thôi làm người ta chết.

- Ta... cái gì? - Trương Thục phi cùng mọi người lại sửng sốt. Hai người đang chửi mắng nhau sao tự dưng lại nhảy ra một tội danh “nói thôi làm chết người” chứ?

- Ta sao lại thôi? - Trương Thục phi không phục hỏi lại.

- Sao người lại không thối? Bảo người có chuyện gì nói mau, kết quả là nói chuyện với cái miệng thối của người. Khó trách hậu cung cả ngày chướng khí mù mịt, đều là do người làm ô nhiễm. Không có việc gì cũng kéo theo một đồng mã thí tinh*, thật không biết những người đó làm sao chịu được thối thối của người.

*mã thí tinh: lũ nhặng bu sau mông ngựa, cũng là vô mông ngựa (nịnh bợ)

Một từ mà hai nghĩa, nàng mắng cả trên lẫn dưới, từ Trương Thục phi cho tới lũ tằm phi cung nữ ưả nịnh bợ. Chuyện này làm cho những nữ nhân có mặt ở đó xấu hổ tới mức không biết giấu mặt đi đâu.

Trương Thục phi vỗ vỗ ngực muốn phát điên lên vì giận dữ. Một lời của Lý Vân Dung như lưỡi dao nhỏ cắm vào ngực nàng, từ trước tới nay nàng chưa từng phải chịu một sự vũ nhục nào lớn như thế này. Được hoàng thượng sủng ái, không ai không ngưỡng mộ nàng, không ai không phục tùng dưới trướng của nàng. Chết tiệt, thế mà Lý Vân Dung cứ đối nghịch với nàng, giống như ở kiếp trước hai người kết thù kết oán với nhau vậy.

Đang lúc không khí căng thẳng nóng bức thì đột nhiên một tiếng cười lớn vang lên.

- Ha ha ha... Ha ha ha... Ha ha ha... Ha ha ha... Hay! Rất hay! Ha ha ha...

Vân Huy tướng quân – Hàn Nhạc theo sau đi tới, vừa không kiềm chế được mà cười lớn, vừa vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Mà ở phía sau hắn còn có Hách Khiếu Phong.

Đám người Trương Thục phi vừa nhìn thấy tướng quân và thống lĩnh đại nhân đi tới thì kinh ngạc kêu lên. Hai vị này đều là những mỹ nam tử được mọi người công nhận, xem như là quý nhân vậy... Không hẹn mà người thì xấu hổ cúi mặt, người thì lấy tay áo che mặt.

Tim Lý Vân Dung cũng nảy lên một cái. Khi bắt gặp con người đen sâu thẳm ở phía sau Hàn Nhạc, bất giác mây đỏ lạng lẽ nhiễm đỏ hai gò má. Trận cãi nhau vừa rồi... hắn... hắn nghe và nhìn thấy hết rồi sao?

- Mặt tướng và thống lĩnh đại nhân bái kiến Thục phi nương nương, công chúa và các vị phi tử - thanh âm Hàn Nhạc rất nhẹ, cùng Hách Khiếu Phong thi lễ với các cô gái.

Trương Thục phi ôn nhu nói:

- Tướng quân và Hách đại nhân miễn lễ.

- Tạ ơn Thục phi nương nương!

- Bản cung đang thương nghị với công chúa về việc quản giáo bọn hạ nhân nên như thế nào, thực làm cho hai vị chê cười rồi - Trương Thục phi nâng tay áo che mặt, lập tức trở nên vô cùng quyến rũ, hoàn toàn thay đổi dáng vẻ.

Thương nghị? Rõ ràng là các nàng cãi nhau! Lý Vân Dung trừng lớn mắt, tử tam bát này đúng là lột xác mau thật. Mới nãy còn có dáng vẻ của quý dạ xoa thể mà giờ liền biến về cái kiểu nhu nhược yếu điệu. Tốc độ cực nhanh này cơ hồ khiến hai tròng mắt nàng rơi ra ngoài, để có thể biến sắc mặt nhanh như vậy hẳn là... công phu mạnh lắm...

Hàn Nhạc chấp tay nói:

- Đâu có, là mặt tướng quấy rầy hai vị, mong nương nương và công chúa bỏ qua cho.

- Nể mặt tướng quân và Hách đại nhân ở đây, bản cung liền miễn trách phạt tì nữ.

Tỳ nữ kia nghe vậy lập tức hô to:

- Tạ ơn nương nương! Tạ ơn nương nương! nô tì không dám có lần sau!

- Chúng ta đi thôi! - Trương Thục phi ra lệnh với đoàn phi tử ở phía sau rồi thản nhiên cười với hai vị nam tử, sau đó thướt tha bước từng bước uyển chuyển.

Trước khi đi, Trương Thục phi còn không quên đưa vài cái liếc mắt quyến rũ hai vị nam tử. Hàn Nhạc dù biết là Trương Thục phi cố ý nhưng vẫn không tiêu thụ nổi. Trong đầu hắn thâm nghĩ khó trách hồng nhan nhiều tai họa... Nguy hiểm! Nguy hiểm!

Tỳ nữ kia may mà tránh được một kiếp nên sau khi lạy vài cái với công chúa, nói lời cảm tạ liền vội vàng lui ra. Giờ chỉ còn ba người họ, mấy lễ nghi phức tạp trong cung cũng không còn được quan tâm tới nữa. Hàn Nhạc vui vẻ giơ ngón tay cái lên với Lý Vân Dung:

- Công chúa không hổ là công chúa, vẫn nhanh nhẹn miệng như trước kia. Ha ha ha!

Lý Vân Dung chống tay lên chiếc eo thon nhỏ, giọng quở trách:

- Hàn Nhạc thôi, ai bảo ngươi nghe trộm chứ?

- Là chúng tôi tình cờ đi ngang qua, thật không ngờ lại nghe được công chúa phần khích tranh luận.

- Ta chỉ là bệnh vực kẻ yếu thôi – nàng ngượng ngùng liếc mắt nhìn Hách Khiếu Phong một cái rồi chuyển nhanh trốn tránh ánh mắt hắn.

Thật sự là mắt mặt quá thể mà, để hắn nhìn thấy bộ mặt thô lỗ của mình rồi! Thật kỳ lạ, từ lúc chào đời đến nay, lần đầu tiên nàng thấy hối hận vì cái cách nói chuyện và dùng từ thô lỗ của mình. Không biết hắn thấy như thế sẽ nghĩ gì? Về mặt của hắn rất nghiêm túc làm cho người ta không nhìn ra hắn đang nghĩ gì. Bản thân nàng thì tim đập nhanh tới mức muốn nhảy vọt ra ngoài, khuôn mặt nóng bừng lên. Cuối cùng nàng đành phải quay sang nói chuyện với Hàn Nhạc để tránh bị phát hiện.

Hách Khiếu Phong đem về ngượng ngùng của nàng với Hàn Nhạc vào mắt... bất giác trong lòng có một cổ vắng lặng hụt hẫng xuất hiện.

- Thật tiếc vì công chúa sinh ra không phải là nam nhi. Rất có nghĩa khí, rất thích hợp cùng ra sa trường giết địch.

- Giết cái đầu người ấy, ta chỉ thích bệnh vực kẻ yếu chứ không thích giết người – nàng thè lưỡi làm mặt quỷ, lại vụng trộm liếc người bên cạnh một cái.

Họ Hách kia vẫn trưng cái mặt của một phó quan dưới Địa phủ, ngay cả một nụ cười với nàng cũng không có, ngược lại khi nãy với Trương Thực phi và Lữ phi tần lại ôn hòa thi lễ... Đột nhiên nàng cảm thấy ê ẩm khó chịu, như bị cái gì đó đâm vào làm đau đớn vậy. Chẳng lẽ nam nhân đều thích nữ nhân dịu dàng nhu mì ư? Hắn cũng không phải ngoại lệ? Đột nhiên trong lòng nàng lại có chút khổ sở nhói lên.

- Công chúa, tiểu đệ khó khăn lắm mới được trở về, chúng ta cũng lâu rồi không được cưỡi ngựa cùng nhau... chỉ bằng hôm nay thì thử một chút xem sao?

- Không được! – bỗng nhiên Hách Khiếu Phong lên tiếng can ngăn khiến cho hai người kia giật nảy mình.

- Đại ca? – Hàn Nhạc kinh ngạc nhìn hắn.

Lý Vân Dung đầu tiên là giật mình, tiếp đó khuôn mặt trầm hẳn xuống, nghi hoặc:

- Vì sao?

Hách Khiếu Phong trầm ngâm một lát mới chậm rãi nói:

- Công chúa là thiên kim lá ngọc cành vàng, cưỡi ngựa đối với công chúa rất nguy hiểm.

Trên thực tế, nguyên nhân chính là hắn biết nàng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục sức khỏe nên mới lên tiếng can ngăn. Vì hắn không muốn để lộ ra sự quan tâm của mình nên vẫn làm mặt lạnh nghiêm túc khiến nàng hiểu lầm, nghĩ là hắn cũng cho rằng con gái vốn không nên giống nàng, rất thô lỗ hoang dã, mà phải ở trong khuê phòng mới đúng.

- Được, chúng ta chạy thi một vòng! – nàng quay sang Hàn Nhạc nói, coi như không nghe thấy lời khuyên nhủ của hắn mà làm trái lại.

- Không được! – Hách Khiếu Phong quay sang Hàn Nhạc, dùng ánh mắt cảnh cáo.

- Ta là công chúa, ta nói được là được.

- Cũng bởi vì thân phận tôn quý của công chúa điện hạ, xin người chớ nên tùy hứng.

- Người thật to gan!

- Xin công chúa đừng làm cho tỳ chức khó xử.

- Người... - nàng nắm chặt tay thành quyền, nghiêng rằng, oán hận trừng mắt nhìn về mặt lạnh lùng của hân.

Oán khí dày đặc... Hàn Nhạc đứng ở giữa, chỉ vì một câu của mình mà làm cho công chúa và đại ca giằng co gay gắt, nhất thời Hàn Nhạc rối loạn không biết phải làm sao. Một bên là công chúa, một bên là Hách đại ca, hân không biết nên giúp bên nào? Suy nghĩ lại, Hách đại ca có vẻ đáng sợ, hân thà đắc tội với công chúa, bởi vì hân biết tâm địa công chúa rất thiện lương, mà Hách đại ca là người công tư phân minh... Dưới tình thế cấp bách, cuối cùng hân vẫn chọn đứng về phía Hách đại ca cho chắc chắn.

- Ha ha... công chúa, Hách thống lĩnh nói đúng. Mệnh người rất đáng giá, nếu có sơ suất gì, mặt tướng không gánh nổi... cho nên, chúng ta đừng đua ngựa nữa.

Lý Vân Dung cắn môi, trên khuôn mặt quật cường hiện lên một tia ủy khuất. Tuy rằng nàng cực lực chịu đựng không thể hiện ra nhưng Hách Khiếu Phong thật quá đáng. Biểu tình hàm khuất của nàng làm cho ngực Hách Khiếu Phong đập mạnh, siết lại.

- Không cần, bốn công chúa cũng chẳng ham. Hừ! - nàng xoay người chạy đi, cách họ càng xa càng tốt.

Nàng chán ghét sự lạnh lùng của hân và cũng chán ghét chính mình đã không quản được sự khổ sở này. Hốc mắt nóng nóng, cay cay làm cho tầm mắt trở nên mơ hồ. Hách Khiếu Phong chết tiệt! Nhất định hân cũng giống như người khác, nghĩ nàng là một vị công chúa tùy hứng lại độc ác. Tức chết đi được! Bất kỳ kẻ nào đều có thể xem thường nàng, nhưng duy nhất mình hân là không được!

Muốn giống một tiểu thư khuê các, nàng cũng làm được! Muốn ôn nhu, uyển chuyển, dịu dàng... nàng cũng biết! Chờ đó mà xem! Có cơ hội, nàng nhất định sẽ làm cho hân nhìn nàng với đôi mắt khác xưa. Từ đây lòng, nàng âm thầm thề.

Hách Khiếu Phong nhìn theo bóng dáng xinh đẹp kia rời đi. Hân thấy được đáy mắt nàng hiện rõ bị tổn thương nhưng vì muốn tốt cho nàng, hân tình nguyện để nàng oán hận.

- Ha... Công chúa chính là như vậy, tính tình lúc nào cũng thích đùa giỡn, thay đổi rất nhanh. Không có việc gì đâu, yên tâm đi, đệ hiểu nàng mà.

Hàn Nhạc vỗ vỗ bờ vai Hách Khiếu Phong, làm ra vẻ như định liệu được trước tình cảnh này. Phát hiện có đôi mắt đang trừng trừng nhìn mình, Hàn Nhạc nghi hoặc hỏi:

- Ách... làm gì mà huynh nhìn ta như vậy?

- ... - Hách Khiếu Phong trầm mặc không nói.

Lạ thật, hân làm gì mà nhìn Hàn Nhạc chứ? Nhưng bản thân hân cũng không hiểu được, nhớ lại lúc này công chúa đỏ mặt e lệ nói chuyện với Hàn Nhạc, lần đầu tiên hân nếm phải cái vị ghen ghét dữ dội như thế này. Nàng... thích Hàn Nhạc sao?

- Hách đại ca? - Hàn Nhạc bị nhìn tới lạnh cả người, không nghĩ ra mình đắc tội gì với đại ca. Từ trước tới nay, hân chưa bao giờ thấy dáng vẻ này của đại ca.

- Đi!

- Đi đâu? - Hàn Nhạc không hiểu.

- Chúng ta tới đường đua.

- A... a?

- Người thua sẽ bị người thắng đánh ba chưởng.

- Cái gì? Đại... đại ca?

- Không cho phép cự tuyệt.

Hàn Nhạc mồm chữ A, mắt chữ O, một chữ cũng không phun ra được, đợi cho tới khi hoàn hồn thì thứ âm thanh duy nhất mà hân phát ra được chính là... khóc thét lên.

Đại Đường hưng thịnh, uy danh lan xa.

Nhân dân cơm no áo ấm, bốn bề thuần phục. Mỗi khi tiết trời vào xuân, các nước chư hầu lũ lượt phái sứ giả tiến cống lễ vật. Hoàng đế Đại Đường mở tiệc chiêu đãi các sứ giả, ban cho khắp cung đình náo nhiệt ca múa. Tại điện Kim Loan, trên thì có hoàng đế cùng tần phi, dưới thì có các quan đại thần. Thảm đỏ được phủ khắp, từng nhóm ca múa biểu diễn không dứt.

Trên vũ đài trước đại điện ở trong hoàng cung một cảnh ca múa mừng cảnh thái bình. Các sứ giả của các nước chư hầu ngồi trên ghế đệm vây quanh các bàn tiệc, ở giữa là nhóm múa ca hát, tỷ nữ không ngừng rót đầy rượu ngon vào chén của khách quý. Các vị khách phương xa tận tình hưởng thụ, không nói ra cũng biết được rằng Đại Đường thực giàu có thái thịnh.

Tam cung lục viện thi nhau từng nhóm trang điểm phấn son, thường ngày ở trong thâm cung nhàn nhã, chỉ có những dịp yến tiệc thế này mới có thể được hầu hạ. Ngày thường, các nàng trừ bỏ được hoàng đế triệu kiến sủng hạnh thì cũng chỉ có thể nhân cơ hội này trang hoàng cho thật đẹp bằng những trang sức, y phục bắt mắt... tận dụng mọi biện pháp để hoàng thượng để mắt đến.

Nhóm phi tần từ bốn phía bắn ra diễm quang, hơn nữa mỹ nữ được tiến cống từ các nước chư hầu không ít, khách nhân không rảnh mà quan sát từng người... Mỹ nữ cứ như mây... đùn đùn kéo tới.

- Công chúa đâu? - hoàng đế hỏi Giang công công đứng một bên, lúc này y phát hiện công chúa không có mặt ở đây.

- Khởi bẩm thánh thượng, vừa rồi Tiểu Xuân tử ở cung Văn Nhạc tới bẩm báo, một lát nữa công chúa sẽ tới.

Hai hàng lông mày của hoàng đế nhíu chặt lại, vẻ mặt lo lắng:

- Công chúa sẽ không bày ra trò quỷ gì chứ? - y biết rõ hoàng muội trời sinh tính hiếu động, muốn nàng ngồi yên một chỗ thật không có khả năng. Hoàn toàn khác với những thiên kim hoàng tộc hay tiểu thư khuê các bình thường ngồi một chỗ thì hoàng muội của y lại giống như một nam nhân, thích khám phá và những nơi nguy hiểm.

- Hoàng thượng, công chúa bướng bỉnh thì mọi người đều biết. Cho dù có nghĩ ra trò quỷ gì thì cũng không có gì làm lạ. Người đã quên chuyện lễ đi săn năm trước rồi sao? - Trương Thực phi hầu hạ ở một bên, đôi mắt mỉa mai hoặc như cười, giọng nói thì mềm yếu tận xương, trong lời nói ẩn hàm e sợ... Nàng và Văn Nhạc công chúa như nước với lửa, bất dung. Chỉ cần có cơ hội thì trước mặt hoàng thượng, nàng sẽ “nhắc nhở” những gì “không hay” về cô công chúa này.

Nhớ tới lễ mừng mùa đông năm trước, trong lòng hoàng đế vẫn còn sợ hãi. Vì muốn nêu cao tinh thần nhà võ, hàng năm hoàng cung đều cử hành cuộc thi săn bắn. Trong cuộc thi năm trước, y chiêu cáo quần thần, mục tiêu là săn được một đôi lợn rừng, người thắng cuộc ngoài phần thưởng là vàng bạc châu báu còn được ban thêm quan lộc mỹ nữ. Mục đích cuộc thi chính là cổ vũ tinh thần luyện võ, tìm ra người tài về cưỡi ngựa và bắn cung. Ai ngờ, người săn được lợn núi lại là nữ nhân giả nam trang - Văn Nhạc công chúa. Nàng một thân nam trang xuất hiện khiến cho hoàng đế há hốc mồm.

- Giờ đang có mặt các sứ giả ngồi đây, trẫm hy vọng nàng đừng có làm ra mấy chuyện kinh thiên động địa nữa, tránh để cho người ta nhạo báng làm mất mặt trẫm - mày mặt hoàng đế nhăn càng sâu. Dù thân phận đứng đầu một cường quốc, giải quyết vô số chuyện lớn nhỏ nhưng đối với tiểu hoàng muội tinh quái này thì... y cảm thấy thực đau đầu và bất lực.

- Thần thiếp nghĩ, tính tình hoang dã của công chúa rất khó sửa đổi. Bọn nô tài không người nào không khiếp sợ sự xảo quyệt và tùy hứng của công chúa. Thần thiếp nghe nói công chúa còn tìm tới bọn lính yêu cầu họ so kiếm với nàng. Thân phận nàng là công chúa, ai dám đánh thật sự, chỉ sợ không cẩn thận làm nàng bị thương, dù chỉ là một cọng tóc thì cũng bị chém đầu rồi. Binh lính trong cung sợ tới mức mỗi khi gặp nàng còn chạy không có kịp.

- Có chuyện này sao? - hoàng thượng nhíu mày.

- Chuyện này trong cung ai cũng biết... có phải không Hách đại nhân? - đôi mắt Trương Thục phi đầy dụ dỗ, nháy chớp hướng tới chỗ Hách Khiếu Phong ngồi, liếc ngợt một cái.

Chấp chương ngự lâm quân quyền to, phụ trách an nguy hoàng thành và bảo vệ hoàng thượng - thống lĩnh đại nhân Hách Khiếu Phong. Người rất ít khi lộ diện trước mặt mọi người, thật may mắn là hôm nay hắn nhận lời ngồi ở nơi đó. Tướng mạo tuấn tú uy vũ sớm làm cho không biết bao nhiêu nữ nhân động xuân tâm.

Nam nhân anh tuấn khiến cho nữ nhân nào cũng phải liếc nhìn một cái, Trương Thục phi cũng không ngoại lệ. May mắn được nhìn thấy vị Hách thống lĩnh “thần long kiến thủ bất kiến vĩ” này, Trương Thục phi cũng tranh thủ cùng hắn bắt chuyện vài câu, ra sức khoe khoang kiêu tư sắc đẹp của mình. Vả lại, vị Hách thống lĩnh này chính là tâm phúc được hoàng thượng coi trọng và tín nhiệm nhất!

Trên mặt Hách Khiếu Phong nhất nhất biểu tình lạnh lùng, ngạo nghễ, uy nghiêm nhìn không ra được chút cảm xúc nào. Đương nhiên cũng không có ngoại lệ cho Trương Thục phi đang cố ý vô tình phiêu mắt mị nhãn về phía hắn. Ánh mắt hắn vẫn thẳng tắp nhìn về phía trước, thản nhiên trả lời:

- Ty chức luôn bận bịu về việc... quân vụ, đối với những lời đồn này không quan tâm lắm.

- Nói cũng đúng, Hách đại nhân là người của đại sự, đương nhiên sẽ không đi quản mấy cái chuyện nhỏ nhặt này làm chi - Trương Thục phi che miệng cười kiêu.

Lúc này thái giám báo lại:

- Bẩm hoàng thượng, công chúa đã đến.

Hoàng thượng nghe xong mặt rồng giãn ra. Công chúa tỏ ra ngoan ngoãn nghe lời chứ không ương bướng như mấy lần trước nên cũng có điểm yên tâm. Trương Thục phi âm thầm hừ lạnh một tiếng mà ánh mắt Hách Khiếu Phong vẫn thủy chung hướng về phía trước tuyệt không di chuyển tầm mắt. Không biết vì sao phía các đại thần lại xôn xao ... làm cho hắn chú ý...

Đám người dần dần tránh sang hai bên để lộ ra lối vào nhỏ, một bóng dáng thướt tha xinh đẹp khoan thai bước vào. Ánh mắt Hách Khiếu Phong vốn thản nhiên không quan tâm gì nhưng đột nhiên nhìn thấy giai nhân kia... trang điểm... kiêu diễm... đáy lòng rung động một phen.

Thì ra, đây mới chính là nàng...

Văn Nhạc công chúa vừa xuất hiện, xinh đẹp mê hồn, nháy mắt hấp dẫn tầm mắt của những người có mặt. Mọi người trong cung nhìn không chớp mắt, Lý Văn Dung chậm chậm tiến tới, không ai ngờ được nàng lại ăn mặc thế này...

Nàng cài một chiếc trâm trên búi tóc gọn gàng, hàng lông mi được tô điểm cong vút, giữa trán điểm một hình hoa mai, cánh môi nổi bật với màu đỏ bóng mềm mại, khiến cho mỹ mạo của nàng vốn khuynh quốc khuynh thành lại càng thêm rực rỡ, càng thêm xinh đẹp quyến rũ. Tay nàng cầm một chiếc quạt làm từ vải lụa, lớp áo trong bằng lụa được thêu hoa tinh xảo, bên ngoài là lớp áo khoác bằng gấm thượng hạng màu tím, dây thắt lưng cùng tay áo dài nhẹ nhàng bay bổng. Vật liệu được sử dụng để làm chiếc áo này được lựa chọn rất tỉ mỉ. Thân dưới, nàng mặc một chiếc váy dài thướt tha, từng lớp từng lớp vải mỏng trùm lên nhau thành tầng. Chiếc cổ áo hình bông hoa hơi hơi thụng ra làm cho người ta có thể nhìn thấy chiếc cổ thon nhỏ trắng ngần cùng nửa khuôn ngực ngọc nộn.

Đúng là một tiểu mỹ nhân thiên tiên tuyệt sắc, ngồi cũng đẹp, đi cũng đẹp... tựa hồ muốn đánh cắp hết hồn phách của những người trót đại nhìn thấy nàng, nhất thời đem những nữ nhân trong lòng mình hạ xuống một bậc so với nàng.

Hách Khiếu Phong nhìn nàng, mâu quang thâm thúy, không ai phát hiện ra trong đôi mắt thản nhiên này vừa nhấc lên một gợn sóng cảm xúc. Liếc mắt nhìn qua thấy nàng lộ nửa ngực tuyết, dấu ấn hằn từng chương in lên hắn đã biến mất. Nhìn nàng lúc này có lẽ thương thế đã phục hồi được 8, 9 phần.

- Thần muội tới chậm, xin hoàng huynh thứ tội - Lý Văn Dung hơi hơi cúi người, một câu nói ra đầy khí chất tôn quý tao nhã, không hề vung tay vung chân nữa.

- Hoàng muội tới vừa lúc, ban thưởng ghế ngồi - hoàng đế vui vẻ nói.

- Tạ ơn hoàng huynh! - nàng để cho cung nữ dìu tới ngồi trên ghế, lúc ngẩng đầu lên vô tình cùng Hách Khiếu Phong bốn mắt giao nhau.

Nàng trấn định tinh thần dời tầm mắt, biểu hiện thái độ không để hấn vào mắt, kỳ thật là tâm đã run run rung động. Nàng từng nghĩ rằng, lần tới gặp lại hẳn nhất định nàng sẽ làm bộ mặt không hòa nhã nhưng thấy hẳn một thân áo giáp thống lĩnh ngự lâm quân, uy vũ bất phàm giống như là thiên thần giáng trần vậy. Sự tuấn lãng xuất sắc như muốn thu phục lòng người kia làm cho khuôn mặt nàng hơi hơi nóng lên.

Không được có loại phản ứng này! Trong lòng, nàng thầm mắng chính mình thiếu kiên quyết và nhẫn nại.

- Nếu công chúa lúc nào cũng như thế này, không làm những chuyện kinh thiên động địa thì trầm cảm thấy mỹ mãn lắm rồi!

- Hoàng huynh cứ thích giễu cợt người ta. Thần muội nếu không được phần son trang điểm thì cũng... - nàng giả trang bộ dáng ngượng ngùng làm cho hoàng thượng bật cười to.

- Được được được... trầm nói sai. Hoàng muội hôm nay thật kinh diễm, nếu so với tiên nữ trên trời hạ phàm thì cũng không có thua kém gì đâu.

- Tạ ơn hoàng huynh khen ngợi - nàng cười nhẹ, khóe môi khẽ cong lên liền làm lòng người nao nao, ngũ quan thật thanh thoát.

Sự thật chứng minh, nàng cũng không phải là một công chúa hoang dã chỉ biết tới những bộ y phục nam nhân thô kệch, nếu được chăm chút tỉ mỉ một chút thì nàng cũng rất ra dáng khuê tú, nhu mì kiều diễm vạn phần. Hoàng thượng khen không dứt lời, các vương công đại thần cũng buông lời phụ họa. Hết thấy ánh mắt đều không để ý tới những màn nhảy múa hát ca tuyệt vời trước mặt, cũng không để ý tới tần phi bên cạnh mà hoàn toàn tập trung tới Văn Nhạc công chúa.

Trương Thục phi ngồi một bên đổ kị, không cam lòng khi sự nổi bật của mình bị cướp đi. Nàng là đệ nhất mỹ nữ nơi hậu cung, có thể nào bị hạ thấp xuống, vì thế nàng cố ý nói tiếp lời:

- Nếu công chúa có thể không làm ra những chuyện kinh thiên động địa thì thật quá tốt rồi, tránh để người ta phát hiện... ai nha ...

- Phát hiện cái gì? - hoàng đế giật mình.

Trong đôi mắt phượng của Trương Thục phi hiện lên một chút xảo quyệt, sau đó làm một bộ thần sắc hoảng sợ khi lỗ miệng nói ra chuyện không nên nói.

- Không có gì, chỉ là lời đồn trong cung thôi mà.

Trong lòng Lý Vân Dung hiện lên dự cảm không lành, mục Trương Thục phi đáng ghét này định nói cái gì chứ?

- Đồn đại cái gì? - hoàng thượng hỏi.

- Thần thiếp không dám nói.

- Trầm lệnh cho người nói - hoàng thượng giận tái mặt.

Trương Thục phi làm như mình bị ủy khuất, nói:

- Thần thiếp chỉ là nghe nói... công chúa thường nửa đêm không ngủ được lại vụng trộm chuồn ra khỏi cung để...

Mục hồ ly tinh này đáng giết bằng ngàn đao mà! Lý Vân Dung lạnh mặt trừng nhìn Trương Thục phi đang làm bộ dáng kịch cỡm vô dùng, nàng hận không thể bóp chết nữ nhân này.

- Thật sự có chuyện này? - hoàng đế nghiêm mặt nhìn Lý Vân Dung.

- Nàng ta nói hươu nói vượn - nàng dĩ nhiên là không ngừng phản bác lại.

Bộ mặt Trương Thục phi vẫn nhất nhất không đổi, ngược lại còn giả vờ đáng thương vô tội:

- Thần thiếp không có nói lưu nói vượn, việc này lưu truyền trong cung đã lâu. Nếu người không tin thì có thể hỏi thống lĩnh đại nhân, hoàng cung đều có thủ vệ của ngài ấy đứng gác. Nhất định là Hách đại nhân có nghe qua - vì vậy, ánh mắt mọi người lại tập trung vào chỗ Hách thống lĩnh.

- Hách thống lĩnh, có chuyện này hay không? - hoàng thượng trầm giọng hỏi. Nếu là sự thật, đường đường là công chúa của một nước mà lại trốn ra khỏi cung vào giờ giờ nghiêm... y không thể không truy cứu chuyện này.

Trong lòng Lý Vân Dung như có thuốc nổ, mắt đẹp chuyển tới nhìn Hách Khiếu Phong. Giờ này khắc này, tình cảnh của nàng hoàn toàn lệ thuộc vào một câu nói của hắn.

Mà hắn... sẽ trả lời như thế nào đây?

4. Chương 4

Cả khu đại sảnh một mảnh im lặng hoàn toàn đối lập với vũ đài đang ca múa náo nhiệt.

Trong lòng Lý Vân Dung bất an, nếu Hách Khiếu Phong dám nói ra chuyện đêm đó thì nàng nhất định không tha cho hắn! Nàng sẽ lột da hắn, phết mật vào, sau đó dùng kim khâu lại rồi để cho hàng ngàn hàng ngàn con kiến bò lên người hắn vừa khiến hắn không chết được, vừa ngứa tới mức sống không bằng chết.

Nhưng Hách Khiếu Phong chỉ nghe lệnh của hoàng thượng, cho dù có là hoàng hậu hay tướng quân cũng không thể lấy quyền lực ra áp chế hắn. Bởi vì đây là đặc quyền mà hoàng thượng ban cho hắn, vì vậy, dù hắn chỉ là một gã thống lĩnh nhưng không chịu bị bất cứ một quyền thế nào cưỡng bức, và cũng không có người nào làm khó được hắn! Cũng chính vì điểm này mà nàng vạn phần lo lắng... nàng sợ hắn sẽ nói ra toàn bộ câu chuyện ...

Hách Khiếu Phong buông ly rượu, vẻ mặt thản nhiên nhưng lạnh lùng không một tia dao động, liếc mắt một cái hắn đã thấy được hết thần sắc bối rối của nàng. Trầm ngâm một lát, hắn đáp lời hoàng thượng:

- Thần vẫn chưa nghe nói về việc này. Phạm vi trong tay thần đảm nhiệm từ trước đến nay chưa bao giờ xuất hiện bọn đạo chích ra vào hoàng cung. Chỉ trừ...

Nàng giật thột, trông ngược đánh liên hồi.

- Chỉ trừ cái gì? - hoàng thượng hỏi.

Khóe môi hắn hình như vung lên một độ cong nhẹ, rồi tiếp tục nói:

- Chỉ trừ một đêm, thần không cẩn thận để cho một chú chim bay ra ngoài hoàng cung.

Mọi người nghe vậy bật cười thành tiếng. Lời nói của Hách Khiếu Phong khiến cho không khí căng thẳng này giờ đột nhiên bị phá bỏ. Còn cái nguyên nhân “chú chim” do hắn không cẩn thận để bay ra thì chẳng một ai phát hiện ra điểm bất thường... ngoài hắn!

- Không ngờ Hách thống lĩnh cũng biết nói giỡn, thật ngoài tầm hiểu biết của trẫm! Thật không ngờ, không ngờ!

- Thần nói là sự thật!

Hắn không hề lừa gạt thánh thượng bởi vì hắn có nói rõ ràng rằng “phạm vi nằm trong tay hắn”, còn về phần thuộc hạ có biết hay không thì hắn không quan tâm. Mà cái từ “chú chim” kia đúng là một người chim, mà còn là một chú chim xinh đẹp vô song. Hắn càng nghiêm túc thì mọi người lại càng cười thoải mái hơn.

- Khó có được lúc nào vui vẻ như thế này, các ái khanh cứ tận hưởng, nói chút chuyện cười đừng làm cho trẫm mất hứng. Nào, uống rượu!

Quần thần trả lời bằng hành động nâng chén lên và thét to, một hơi uống cạn sạch. Không một ai còn bận tâm truy cứu tới chuyện ai lên ra vào cung, chỉ cần hoàng thượng vui vẻ thì ai rồi hơi đi quần mấy con chim bay ra chứ? Tóm lại, sáng nay uống rượu sáng nay, đang lúc vui vẻ này ai mà dội nước lạnh vào thì đúng là ngu ngốc!

Trương Thực phi thầm nghĩ rằng, hoàng thượng đã hạ lệnh không được nói chuyện mất hứng nên nàng đành phải ngoan ngoãn câm miệng lại và uống ly rượu chia buồn cho chính mình.

Lý Vân Dung nhẹ nhàng thở phào một cái, bàn tay mềm nâng ống tay áo lên che đi nửa khuôn mặt, cùng mọi người đổi ẩm. Động tác của nàng nhìn như lễ nghi khi uống rượu của các thiên kim khuê tú, kỳ thật là muốn che khuất cái hành động thè lưỡi làm mặt quỷ của mình. Phù... Tránh được một kiếp~

Họ Hách kia vẫn còn có chữ tín không nói ra chuyện nàng lên trốn ra khỏi cung nhưng... hắn vẫn đáng ghét... dám nói nàng là chim chóc. Đôi mắt trong veo không phục lạng lẽ lướt qua nhìn hắn, không ngờ lại bắt gặp ánh mặt lợi hại của hắn.

Hắn đang nhìn nàng! Ánh mắt của hắn cứ chăm chú mãi khiến nàng vội vàng rũ mắt xuống, lồng ngực như đánh trống, tim nhảy loạn lên! Cũng may nàng có cái ống tay áo này che đậy nên không có ai thấy lạ vì hành động của nàng, thực chất hai gò má nàng đang đỏ bừng cả lên...

Ngay cả nàng cũng không hiểu vì sao mình lại ngoan ngoãn ngồi ở nơi này, phủ một thân y phục trang sức công kênh, để cho tỳ nữ vẽ loạn lên trên mặt. Khi mọi người nín thở vì nhìn thấy sự xinh đẹp của nàng thì nàng cũng không có cảm giác đặc ý, mãi đến khi nhìn hắn, biết hắn đang nhìn mình... không hiểu sao một niềm vui sướng dâng lên trong tim, giống như có một dòng nước ấm áp chảy trong lòng vậy... ngực nóng rực lên...

Mắt đẹp lại vụng trộm nhìn hắn một lần nữa, thấy hắn không nhìn mình nữa, nàng mới yên tâm mà đánh giá hắn. Hôm nay, hắn một thân quân trang làm từ lông lạc đà, trông anh tuấn vô cùng, bộ dáng cuốn hút khó cưỡng lại được. Nàng phát hiện có rất nhiều phi tần cung nữ đang lên nhìn hắn!

Nghe Cúc Hương nói, hắn mới qua tuổi 26 lại chưa cưới vợ nạp thiếp. Thật lạ! Nam nhân ở tầm tuổi này sớm thì thiếp thành đàn nhưng hắn vẫn cô đơn một mình, mà cũng chưa từng nghe hắn có ý tứ gì với thiên kim tiểu thư nào. Là do yêu cầu quá cao? Hay là chưa gặp được người vừa ý?

Chính nàng cũng đã 18 thế mà vẫn không chịu để cho hoàng huynh sắp xếp hôn sự vì chưa có một nam nhân nào hợp với nàng. Nàng muốn đó là người có thể cùng ngồi cùng ăn với nàng, không cản trở khát vọng tự do trong con người nàng. Người đó có thể bình đẳng với nàng, không giống như những nam nhân khác biến nữ nhân thành kẻ phụ thuộc và trói buộc nàng. Đó tuyệt đối không phải là người không cho phép nàng mặc quần dài thường phục, không cho phép nàng cưỡi ngựa bắn cung, không cho phép nàng xuất đầu lộ diện... không cho phép cái này... không cho phép cái kia. Nàng chính là nàng, sẽ không vì mong muốn yêu cầu của nam nhân mà thay đổi chính mình. Nếu không, thì nàng rời khỏi hoàng cung này và từ bỏ vinh hoa phú quý của thân phận công chúa.

Còn hắn? Hắn có giống với nàng, cho rằng thê tử không phải là người chỉ biết chăm chồng dạy con mà là một người có thể đứng bên hắn trên mọi phương diện, có thể trở thành một người bạn tri kỷ trong cuộc đời? Nhớ lại đêm đó hai người ở cùng một chỗ tranh luận, nàng cảm giác hắn không giống với những nam nhân khác, có thể cãi nhau với nàng, lại còn... biết nói giỡn!

Nàng không thể nhìn thẳng vào mắt hắn, khi nhìn vào bộ y phục lạ hoắc trên người mình, nàng chợt dạt hiểu được động cơ của mình là xuất phát từ cái câu “nữ nhân vì ý trung nhân mà thay đổi”. Hôm nay nàng kiêu diễm tuyệt tục hơn phân nửa là vì... hắn!

- Hách đại ca, thật không ngờ lại thấy huynh ở nơi này. Bình thường không phải huynh ghét nhất những buổi yến tiệc xã giao này sao? - Văn Huy tướng quân Hàn Nhạc nói.

Hắn giống với Hách Khiếu Phong, không thích cái kiểu hầu hạ nịnh bợ. Thân là võ tướng, nên đem tài năng thể hiện ở việc giết địch trên chiến trường chứ không phải ngồi đây để thưởng thức vũ nhạc. Mặc dù bốn phương đều thần phục nhưng chỉ cần một chú sơ sẩy, cơ hội đến... sẽ không biết chuyện gì sẽ thay đổi!

- Hôm nay có rất nhiều sứ thần của các nước, ta phải bảo vệ sự an toàn cho hoàng thượng - Hách Khiếu

Phong vẫn ngồi ngay ngắn, vẻ mặt lạnh lùng không nhìn ra một tia cảm xúc dao động. Hắn như một lão tăng nhập định, không giống với Hàn Nhạc, không có tính nhẩn nại chút nào!

Hàn Nhạc bình thường thô lỗ tục tằng, một thân nam nhi xông pha khắp bắc nam, tính tình thẳng thắn, bản chất vô tướng mạnh mẽ hiên ngang, có cái gì nói cái đó.

- Nhưng bình thường đại ca vẫn giấu mình ở một chỗ tối để bảo vệ hoàng thượng, chưa từng xuất đầu lộ diện... Lần này không giống với tác phong xưa nay của huynh nha - tuy nói thế nhưng nhìn một thân oai hùng của Hách đại ca, ngay cả hắn cũng cao hứng mà thưởng thức, bội phục không ngừng!

Ai! Với thực lực của đại ca thì có muốn làm hộ quốc đại tướng quân cũng không có vấn đề gì nhưng Hách đại ca không ham. Đại ca không ham danh lợi, không ham chức vị, chấp nhận làm thống lĩnh ngự lâm quân là vì không muốn phụ lòng người trong nhà thôi. Vả lại làm cái chức vị thống lĩnh này chỉ nghe lệnh của hoàng thượng, không phải nịnh bợ ai... cho nên đại ca mới tiếp nhận. Mà thái độ của Hách đại ca cũng rất khác người, chẳng cần các nàng bồi rượu, chẳng cần ăn những món ăn sơn hào hải vị, hại hắn cũng chỉ biết đi theo bồi phụng. Mà hắn thì đã thành thói quen miệng lớn thích ăn thịt uống rượu, chẳng thể nào chịu nổi một ly rượu nho nhỏ... quá sức...

- Ngẫu nhiên đi vào cũng không có sai! - Hách Khiếu Phong thản nhiên nói.

Hàn Nhạc trừng mắt, hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không. Điểm này không giống với những gì mà Hách đại ca thường nói.

- Cùng văn nhân uống rượu thì có thú vui gì đáng nói chứ? Nếu nói có gì không sai thì chính là tới xem các phi tử và cung nữ xinh đẹp kia. Mỗi nàng một vẻ, nhưng theo đệ thấy đẹp nhất vẫn là Văn Nhạc công chúa. Nhưng xưa nay Văn Nhạc công chúa thường thích mặc nam phục đơn giản, lại xảo quyết hung hăng có tiếng, thế mà hôm nay... nàng đúng là làm cho người ta kinh ngạc...

Hách Khiếu Phong không đáp lại, trầm mặc uống rượu. Đôi mắt Hàn Nhạc vẫn còn lưu luyến nhìn nàng công chúa xinh đẹp kia, tự mình nói tự mình nghe.

- Nghe nói công chúa đã mười tám, đến nay chưa hứa hôn với ai. Hôm qua hoàng thượng triệu kiến đệ vì muốn ban thưởng cho công lao của đệ. Người hỏi đệ muốn gì, và đệ đã hưởng hoàng thượng thỉnh cầu hôn phối, muốn hứa hôn với công chúa.

Một đường ánh mắt lạnh lẽo đầy hàn ý đánh úp tới phía Hàn Nhạc khiến hắn rung mình một cái, cảnh giác quan sát xung quanh. Hàn Nhạc làm một bộ đề phòng, thấp giọng nói với Hách Khiếu Phong:

- Đệ cảm thấy có sát khí, huynh có cảm giác được không?

- Không có!

- Không có? - Quái, là hắn quá đa nghi sao? Rõ ràng vừa rồi hắn cảm giác được một luồng khí lạnh nhưng nếu đệ nhất cao thủ đại nội Hách đại ca nói là không có thì chắc chắn là không có rồi. Uống rượu, uống rượu! Hắn đang định nâng chén uống một hơi cạn sạch thì bên tai truyền đến một thanh âm trầm thấp:

- Nàng không thích hợp với đệ.

- Sao? - Hàn Nhạc chậm rãi nhìn về phía Hách đại ca, huynh ấy tự nhiên phát ra một câu như vậy làm cho hắn nhất thời ngây ngốc không hiểu.

- Ai?

- Văn Nhạc công chúa.

Hắn nhìn Hách đại ca một lúc lâu, gãi gãi đầu, nhú nhú mày, trái nghĩ ngợi phải cân nhắc... linh quang chợt lóe lên như ngộ ra được điều gì vĩ đại lắm. Hàn Nhạc vỗ tay hoan nghênh:

- Aha... Chẳng lẽ huynh...

- Uống rượu của đệ đi - giọng nói lạnh lùng nghiêm túc lại vang lên như cảnh cáo không cho Hàn Nhạc tiếp tục mở miệng nói nữa.

Hàn Nhạc giật thột, hần cũng hiểu được nam tử hán đại trượng phu không thể đem chuyện tư tình nữ nhi đặt ngay bên miệng được cho nên... lúc này thức thời hiểu ý. Hần không dám nói thêm nữa chữ, nếu không, chọc giận Hách đại ca thì... cái đầu trên cổ hần có muốn giữ cũng khó.

- Được, được, được, đệ uống, đệ uống - hần rất nghe lời, đem bình rượu lên rót vào chén của mình và cũng không quên rót đầy chén cho Hách đại ca. Nhưng vẻ mặt hần nén không nổi ý cười, đành làm cái mặt “tiểu đệ rất hiểu, rất hiểu...”.

Thật hay rồi! Hách đại ca đa nghi chưa từng động lòng với bất kỳ cô nương nào... rốt cuộc cũng đã có ý trung nhân rồi... Thật đáng mừng làm sao!

Hàn Nhạc nhìn không được mà cười trộm một cái. Lúc này, không hiểu sao trong mắt hần, buổi yến tiệc có sắc màu hần lên, ly rượu vào tới cổ cũng biến ngọt, càng uống càng nghiền, càng say. Ha ha! Quá tuyệt! Thật sự là quá tuyệt!

Văn Nhạc cung bao phủ một mảnh âm u tĩnh mịch.

Đôi mắt Trương Thực phi hoảng sợ tội đồ, tơ máu nổi lên, sắc mặt tái xanh tái mét, trán đổ đầy mồ hôi, miệng thì há hốc ra... Chỉ vì cảnh tượng ghê người trước mắt đây khiến nàng sợ tới mức hồn phi phách tán. Thoáng chốc, máu trong người nàng như bị đảo ngược, người cứng lạnh như xác chết... trong lòng run sợ kinh hãi vô cùng!

Nàng vừa mới xông vào Văn Nhạc cung, đang muốn lấy chuyện người tỳ nữ bên cạnh mình bị trách phạt để tìm tới gây sự với Văn Nhạc công chúa. Vừa mới đi tới phòng khách thì... một cảnh tượng khiếp người bày ra trước mặt dọa nàng nói không nên lời.

Một trận gió thổi thê thảm gọi lên từ bốn phía được phủ đầy lụa mỏng, phía trên có một nữ nhân đang nằm... Nữ nhân này không phải ai khác chính là đương kim Đại Đường Văn Nhạc công chúa - Lý Vân Dung. Khuôn mặt công chúa tái nhợt, thất khiếu* đổ máu, bộ dáng làm cho người ta sợ hãi.

*thất khiếu: 2 mắt, tai, lỗ mũi

- Thực..... Thực..... Thực phi.... nương nương... - cung nữ đứng bên phải lắp ba lắp nói, nghe như tiếng muỗi kêu, người run rẩy không ngừng.

- Nana Nana kia..... Là ~ là ~ là ~ là ~ là ~ ... công chúa điện hạ... - cung nữ đứng bên trái nói như bị thất lự, không nghe ra tiếng gì.

- Nàng ~ nàng ~ nàng ~ nàng ~ ... - Trương Thực phi đứng ở giữa thì lười như lú lại, lắp bắp kỳ cục, một chữ cũng run bần bật không yên. Hai nàng cung nữ đứng hai bên vẫn cố gắng nói tiếp:

- Nàng.... Đã chết.

Tiếp đó, không gian trở nên tĩnh mịch không tiếng động. Ba người đứng lặng, bất giác cảm thấy khí lạnh lướt qua người, nhìn không nổi rùng mình, mắt trừng mở lớn như thể sợ nếu nháy mắt một cái thì sẽ bị thứ gì đó vồ tới các nàng vậy.

Văn Nhạc công chúa đã chết? Ba người trừng lớn tròn mắt.

Đã chết? Ba người da đầu run lên.

Chết thật? Cả ba người sợ tới mức lông gáy dựng thẳng ngược lên... Tiếng khóc kinh thiên kia vang lên như muốn hù chết người sống. Chuyện là thế nào...!

“A”

Ba tiếng la hét thê lương sợ hãi tội đồ vang lên xé rách không khí, phá tan sự uy vũ trang nghiêm của hoàng cung. Cho dù là ca kỹ nổi danh nhất trong thành Trường An này cũng không thể có được một chất giọng cao vút và trong đến thế này. Hơn nữa, lại còn là ba người cùng kêu lên như hợp xướng vậy.

Trương Thục phi sợ tới mức chân tay cứ mềm nhũn ra, ngay cả cách đi cũng quên mất tiêu, cơ hồ bây giờ chỉ có thể bò ra tới cửa phòng. Sớm quên sạch mục đích của mình khi tới đây, ba người một đường thét chói tai chạy vụt ra ngoài.

- Cứu mạng... Chết người... - Trương Thục phi cùng hai cung nữ vừa chạy vừa thét lớn giống như phát điên, chạy tới mức lão đạo nghiêng ngã, như bị ma quỷ truy đuổi ở phía sau, chỉ thiếu một việc là... không tè ra quần thôi.

Trong phòng lại yên lặng như thường, gió lạnh vẫn thê thê văng vẳng vang lên như cũ, không khí âm âm lạnh lạnh chưa tan đi, thế này thì không dọa người ta chết đi mới lạ. Đột nhiên, người chết nằm trên giường sống lại, bật cười to thành tiếng.

- Ha ha ... Ha ha ha Cười chết ta mất thôi ...

Cúc Hương và Khấu Nhi trốn ở phía sau rèm lụa cũng bước ra, tới nâng công chúa đứng lên.

- Công chúa, thành công rồi! - Cúc Hương cũng không nhịn được mà cười lớn, nàng và công chúa cười tới mức muốn đem mọi thứ thổi bay đi. Chỉ có Khấu Nhi vẫn đứng đó, dù nàng cũng rất muốn cười nhưng còn có chuyện quan trọng phải làm, đó là “xóa dấu vết”.

- Công chúa, muốn cười thì đợi lát nữa hãy cười. Trước hết phải tẩy lớp hóa trang xác chết này đi, nếu không lát nữa hoàng thượng giá lâm sẽ biết được quỷ kế của người.

- Nhưng mà... thật sự rất buồn cười. Từ trước tới giờ ta chưa từng nhìn thấy bộ dạng luống cuống của Trương Thục phi như lúc này, giống như một chú chó con bị dọa chết vậy - nói tới đây, nàng lại cười, cười ra cả nước mắt.

- Đúng vậy, nhìn các nàng như thể chạy không nổi nữa vậy - Cúc Hương ở một bên lau lau nước mắt, một bên ôm bụng cười, cười tới mức cái thắt lưng muốn cong oằn xuống vậy.

Khấu Nhi trời sinh tính tình rất sáng suốt lý trí, không giống như Cúc Hương lúc nào cũng ồn ào theo công chúa nên lo lắng nói:

- Công chúa, Thục phi nương nương vốn được hoàng thượng sủng ái nhất, nếu phát hiện công chúa bày trò dọa nạt thì nhất định không chịu để yên đâu - kế hoạch giả người chết để dọa Thục phi nương nương này ngay từ đầu nàng đã không đồng ý rồi.

Lý Vân Dung hoàn toàn không quan tâm:

- Thục phi kia rất đáng ghét, cậy hoàng huynh sủng ái mà tác oai tác quái khi dễ những phi tử, tỳ nữ nào không vừa mắt nàng ta. Chưa tính tới chuyện thường ngày nàng ta kiêu ngạo ương ngạnh, chỉ nghĩ tới yến tiệc lần trước, trước mặt các sứ thần của nước chư hầu mà nàng ta dám tố cáo chuyện của ta. Thiếu chút nữa là lộ chuyện ta trốn ra ngoài cung vào ban đêm, càng khoa trương hơn là đi khi dễ phi tử trong lãnh cung, nàng ta còn muốn bỏ đá xuống giếng... Bốn công chúa rất xem thường những loại tiểu nhân vô lại như vậy, lấy mạnh hiếp yếu, lấy ác gạt thiện. Đáng ghét!

Trong cung, nàng và Trương Thục phi luôn luôn không vừa mắt nhau. Việc này mọi người đều biết, lần này nàng thật sự giận điên lên nên mới nghĩ ra kế hoạch “chỉnh đốn” này. Kế hoạch của nàng trước tiên lấy có giáo huấn một sủng tỳ* bên cạnh Trương Thục phi để Trương Thục phi tức giận tìm đến kiểm chuyện, sau đó nàng hóa trang thành một người chết nằm trong quan tài giả chết nhằm dọa Trương Thục phi sợ tới mức tè ra quần, biến nàng ta giống như một con cầu mà chạy ra khỏi Vãn Nhạc cung này. Và trước khi hoàng huynh đuổi tới... nàng sẽ nhanh chóng biến mình trở lại bộ dáng như thường, ngay cả hiện trường cũng sẽ được xóa sạch không một dấu vết.

* sủng tỳ: tỳ nữ được yêu thích, tin cậy

- Nhưng mà, nô tỳ lo lắng cho an nguy của công chúa ... - Khấu Nhi còn muốn nói cái gì đó nhưng đã bị công chúa ngăn lại.

- Ta và hoàng đế ca ca là huynh muội, có tình cảm huyết mạch, Thục phi kia chỉ là một tiểu nhân được ân sủng. Ta nghĩ hoàng đế ca ca sẽ rất nhanh nhìn ra Thục phi kia, ta đoán chừng không bao lâu nàng ta sẽ thất sủng... Yên tâm đi Khấu Nhi.

Cúc Hương cũng lên tiếng:

- Đúng vậy, Khấu Nhi, mau giúp công chúa tẩy trang, tránh làm lộ kế hoạch.

Khấu Nhi lắc đầu, một khi công chúa bày trò thì không ai có thể ngăn cản được. đành phải theo kế hoạch mà làm vậy, chỉ mong những điều nàng lo lắng không xảy ra.

Hai tỳ nữ này hầu hạ bên công chúa đã lâu nên sớm ăn ý với nhau. Không đợi công chúa phân phó, nào gương đồng, hộp son hoa, chậu nước, khăn mặt lụa... đầy đủ mọi thứ nhanh chóng được mang lên. Một người phụ trách giúp công chúa lau đi vết máu trên mặt được tạo nên từ son đỏ, một người phụ trách việc dọn dẹp hiện trường trở lại nguyên vẹn như ban đầu.

- Được rồi, Cúc Hương, ta tự thay quần áo được. Người đi ra ngoài nghe ngóng, nếu thấy hoàng thượng đến liền thông báo một tiếng. Khấu Nhi, vào phòng khách chuẩn bị, đừng quên ta thích ăn nhất là nho. Ta muốn ngồi ở đó thành thoi chờ hoàng thượng giá lâm.

- Dạ, công chúa!

Hai người cứ y như lời công chúa mà làm, đúng như những gì được phân công trong kế hoạch. Vì muốn chủ động nên không thể trì hoãn. Chuyện công chúa chết nhất định đã tới tai hoàng thượng rồi, người nhất định sẽ tới đây ngay... Và đây chính là chỗ phản kích nhất trong toàn bộ kế hoạch.

Lý Vân Dung đẩy cửa bước vào khuê phòng của mình. Bây giờ việc cần làm là mau thủ tiêu chiếc váy có dính máu giả này đi. Thành linh, một bóng dáng từ phía cửa sổ vọt vào và xuất hiện bên cạnh nàng.

Giây tiếp theo, nàng đã rơi vào một vòng tay mạnh mẽ như làm từ sắt đồng.

- Là người? - nàng hô nhỏ. Vì hấn tới bất ngờ quá khiến nàng trở tay không kịp. Nàng trừng mắt nhìn người dám xâm nhập vào phòng mình, hấn lại còn dám ôm nàng vào trong ngực nữa chứ... Tên Hách Khiếu Phong này...! Nàng đang định mở miệng hỏi hấn vì sao lại vào đây thì hấn đã mở miệng trước.

- Người chảy máu? - bàn tay to lớn vắt ngang qua ngực nàng như có lực, khi nhìn thấy vết máu loang lổ trên quần áo nàng, sắc mặt hấn loáng thay đổi.

Nàng ngây ngốc nhìn hấn, ngoài kinh ngạc ra, nàng còn bị cái vẻ tức giận như sắp bùng nổ của hấn dọa chết khiếp.

Ông trời ơi..... Những lúc người này tức giận thì đều khủng bố như vậy sao? Mày rậm nhanh chóng nhấn lại, biểu tình giống như là Diêm La dưới địa phủ lên đòi mạng người. Lần trước nàng giả thích khách... cũng chưa hề nhìn thấy sắc mặt đáng sợ này của hấn.

Đột nhiên, hấn ôm nàng lên... Thế này mới khiến nàng kinh hồn...

- Khoan.... Người... người... người... làm gì?

- Người bị thương, phải cầm máu ngay! - hấn đặt nàng trên giường, vươn tay muốn kiểm tra vết thương trên người nàng.

- A ... Đừng chạm vào - người này vừa đến liền lột áo nàng, lại còn động tay động chân... Nàng vừa thẹn vừa sợ, ra sức tránh xa khỏi hấn nhưng có tránh thế nào cũng không tránh được.

Bàn tay to lớn kia dò khắp người nàng kiểm tra, chạm vào da thịt mẫn cảm của nàng. Nam nữ thụ thụ bất thân... hấn... hấn sao có thể tùy tiện sờ thân thể của nàng chứ?

Tuy rằng nàng bối rối bức bối nhưng trong lòng lại có điểm mừng thầm... Hấn khẩn trương như vậy là vì lo lắng cho nàng sao? Đôi mày kia nhấn lại là vì thấy nàng chảy máu? Còn... vội vàng lao đến mà không để ý tới chừng mực lễ nghi là vì... nghe thấy việc nàng chết?

Nhìn bộ dạng hốt hải mất bình tĩnh của hấn lúc này... đúng là rất anh tuấn mê người... khiến cho nàng choáng váng, khó thở. Nàng không giãy dụa nữa, mà cũng vô pháp kháng cự. Nam nhân này một khi quyết định chuyện gì thì tuyệt không có ai ngăn lại nổi. Nàng cảm thấy những nơi trên cơ thể bị hấn chạm đến nóng lên như có lửa đốt... Thân thể nàng chưa hề có nam nhân nào dám chạm qua... ngoài hấn!

Hách Khiếu Phong đúng là mất bình tĩnh thật. Khi nghe thấy cung nữ hét to công chúa bị hại thì phản ứng đầu tiên của hắn chính là lao đến phòng nàng. Hắn không ngờ rằng nhìn thấy máu vương đầy trên mặt trên y phục của nàng lại làm cho hắn lo lắng và phần nộ như thế này... Huyết mạch toàn thân giống như muốn sôi trào lên vậy.

Là ai làm nàng bị thương? Khi trong đầu hắn hiện lên vấn đề này, lập tức, hắn hận không thể tự tay đem kẻ đó băm thây vạn đao nhưng... hiện tại, những hành động của hắn hoàn toàn chệch khỏi dự tính.

Kỳ lạ! Tìm không thấy vết thương nào, khí huyết bình thường, cũng không có nội thương... Hắn nhìn làn da tuyết trắng non mềm của nàng, trên dưới một lượt. Nếu nói có gì khác thường thì chính là mạch của nàng đập hơi nhanh một chút, nhiệt độ cơ thể cũng cao hơn bình thường... Không phải bệnh cũng không bị thương...

Giật nảy mình!

Một ý nghĩ xâm nhập vào đầu, hắn ngạc nhiên giương mắt nhìn thì vô tình gặp phải hai gò má phồng hồng của nàng. Giống như một đoá mầu đơn nở ra trên nền tuyết trắng vậy, đỏ tươi ửng ửng. Đôi mắt trong veo như nước mùa thu ngược lên, vừa có vẻ xấu hổ không biết phải làm sao vừa có vẻ sợ sệt, ánh mắt đang nhìn hắn. Hắn không khỏi liên tưởng tới cái câu “kiều nhân vô tội khiến cho người ta có thể trở thành một tội phạm”, đúng, ánh mắt này chính là như vậy. Hai cánh môi đỏ mọng bóng loáng quật cường mà mím chặt lại vô tình làm cho đôi phương lạc lối...

Thấy nàng không bị thương, lại nghĩ tới chính mình vừa rồi làm những hành động thất lễ vô cùng, hắn nên lập tức buông nàng ra, nhưng không... ngược lại, hắn giống như bị trúng tà vậy, cứ chăm chú mà nhìn nàng.

Vẻ đẹp của nàng khiến hắn không thể rời mắt.

Hai mắt nhìn nhau, thời gian trôi qua một cách lặng lẽ. Bọn họ cứ thế gần sát nhau, điều này đã sớm vượt qua vòng giáo lý nghi. Hắn ngồi trên giường của nàng, nàng ở trong vòng tay của hắn, quần áo của nàng không chỉnh, mà một tay hắn còn đặt trên ngực nàng chạm đến nơi nhạy cảm mềm mại kia. Tầm thân xử nữ của nàng đã hai lần nằm trong vòng tay hắn, cơ hồ không còn gì là bí mật, hắn đối với nàng cũng đã thấy những chỗ không nên thấy, có khác gì một người chồng chứ.

Hách Khiếu Phong nhìn nàng, không thể chuyển dời tầm mắt ra khỏi người nàng, bởi vì nàng thực mê người. Mùi hương cơ thể nàng như sức vào mũi hắn, chỉ cần tiến gần tới khuôn mặt một chút thôi, hắn có thể chạm tới đôi môi ngọt ngào kia. Mà... hắn, chính là... đang làm như vậy...

Tim Lý Vân Dung như đánh trống, nàng hiểu được ý đồ của hắn. Nàng kinh ngạc phát hiện bản thân mình thập phần khát vọng hắn làm như vậy. Nàng bị hắn hấp dẫn mãnh liệt và nàng cũng chờ mong hắn hấp dẫn mình. Một thứ cảm giác mà bao năm qua nàng chưa hề có, một thứ tình cảm nóng bỏng luôn luôn chờ được cháy bùng lên. Như ma xui quỷ khiến, nàng nhắm mắt lại, chiếc miệng nhỏ nhắn hơi hơi hé mở...

- Công chúa, đến rồi, đến rồi... ơ? - Cúc Hương vội vàng chạy vào bấm báo nhưng không ngờ lại làm hỏng chuyện tốt của người ta.

Vừa chạy vào tới cửa, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nàng không khỏi kinh hô ra tiếng. Dù có nghĩ thế nào thì nàng cũng không ngờ được trong khuê phòng của công chúa lại có một nam nhân. Sau khi nhìn rõ đôi phương, hai tròng mắt Cúc Hương như muốn rơi ra ngoài.

- Thống... này... này... Thống... - mở miệng tới nửa ngày mà nàng vẫn không nói ra hết được một chữ.

Hai người ngồi trên giường bưng tỉnh, giống như nắm phải hòn than nóng, đột nhiên tách ra. Lý Vân Dung e lệ kéo quần áo mình lên, “chột dạ xấu hổ” đều viết hết lên mặt. Cho dù là ai nhìn thấy thì cũng sẽ nghĩ rằng hai người này đang làm chuyện ái muội gì đó.

- Thống lĩnh đại nhân? - Khấu Nhi đi theo sau cũng kinh hô. Nàng với Cúc Hương ngơ ngác đứng đó, nhìn hai người trên mặt ái muội ửng hồng đang ngồi đằng kia.

- Công chúa nếu không có việc gì thì... ty chức xin cáo lui - Hách Khiếu Phong chấp tay hành lễ, giấu cảm xúc sau vẻ bề ngoài nghiêm chỉnh. Hắn đang định rời đi thì Cúc Hương đột nhiên nhớ ra nhiệm vụ của mình, lập tức ngăn hắn lại.

- Không được, Hách đại nhân. Hoàng thượng và mọi người đang tới đây, dù ngài có đi ra bằng đường cửa sổ hay cửa chính thì... đều bị hoàng thượng phát hiện.

Vừa nói, phía tiền thính liền truyền đến tiếng hô của thái giám:

- Hoàng thượng giá lâm ...!

Mọi người như bị hù chết, một kế hoạch hoàn hảo vốn tưởng rằng không thể thất bại được... ai ngờ, các nàng vạn tính ngàn tính cũng không tính tới sự xuất hiện đột ngột của vị thống lĩnh đại nhân này. Thật sự làm cho chân tay mọi người hoảng loạn hết cả lên.

- Công chúa, bây giờ phải làm sao? - thần sắc Cúc Hương cùng Khấu Nhi đại biến. Lúc này hoàng thượng đã tới rồi, nếu để người nhìn thấy trong khuê phòng của công chúa có nam nhân thì chắc chắn... chắc chắn sẽ có người chết!

Hách Khiếu Phong vốn định mở miệng nói người nào lo việc người đó, hắn sẽ giải thích nguyên nhân hắn xuất hiện trong khuê phòng của công chúa với hoàng thượng, nhưng hắn chưa kịp nói thì Lý Vân Dung đã giành trước, kéo tay hắn:

- Mau lên giường!

- Công chúa muốn ty chúc... - Hách Khiếu Phong ngăn ra, ánh mắt nghi hoặc muốn đề nghị gì đó.

- Bảo người lên giường thì liền lên giường, đừng nói nhiều!

Lý Vân Dung không chút khách khí nắm lấy vạt áo hắn kéo mạnh hắn lên giường, sau đó kéo chăn đắp kín lên hai người. Vừa vịn, nàng mới kịp nằm xuống thì hoàng thượng liền xuất hiện.

5. Chương 5

Hoàng đế giá lâm, xunh quanh còn một đám công công cung nữ. Dĩ nhiên là ngài vừa mới nghe thấy tin dữ liền từ ngự thư phòng chạy tới đây.

- Tham kiến hoàng thượng.

Cúc Hương và Khấu Nhi vội vàng hành lễ, cơ hồ bị dọa bay hồn vía. Cứ nghĩ tới trên giường công chúa có giấu một nam nhân thì... mồ hôi lạnh cứ chảy ra ròng ròng. Nếu bị phát hiện, cái đầu của các nàng khó mà giữ được, nghĩ tới đó, chiếc cổ phát lạnh. Nếu muốn làm tỷ nữ bên cạnh công chúa thì phải có một trái tim cứng như sắt đá mới được.

Văn Nhạc công chúa không rời giường, nàng cố trấn định vẻ hồng hồng không tự nhiên trên mặt. Vì vội vàng giấu người nên kết quả không được hoàn mỹ, một cánh tay Hách Khiếu Phong đặt trên đùi nàng, hơi thở của hắn phả bên hông nàng, xuyên thấu quá lớp quần áo mỏng manh làm cho da thịt nàng như bị bỏng.

- Hoàng.... Khụ..... Hoàng huynh bất ngờ giá lâm, xin tha thứ cho thần muội thân thể không khỏe nên không thể nghênh đón hoàng huynh - nàng nhanh chóng bịa ra một lời kịch, hy vọng là hoàng huynh đừng quá đa nghi mà đoán này đoán nọ.

- Hoàng muội, muội... - hoàng thượng nhìn Văn Nhạc công chúa Sắc mặt ngài kinh hãi vô cùng.

- - về mặt Văn Nhạc công chúa cũng đại biến. Không thể nào, chẳng lẽ... hoàng huynh phát hiện ra trong chăn của nàng có giấu một nam nhân sao?

- Muội không chết?

Nàng giật mình, lúc này mới hiểu được phản ứng của hoàng huynh, nàng quên mất cái kế hoạch giả chết kia. Nếu hoàng huynh không phát hiện ra điều gì khác thường thì nàng cũng không có gì phải sợ. Da mặt cũng nhanh chóng khôi phục lại bình thường, trấn định tinh thần.

- Sao hoàng huynh lại kích động như vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao? - nàng làm mặt vô tội, đôi mắt ngân ngấn nước hướng lên.

Hoàng thượng nhăn mày, mặt rồng lạnh lùng, lớn tiếng chất vấn những người khác:

- Rõ ràng là công chúa khỏe mạnh vô sự, kẻ nào bịa đặt nói công chúa đã chết?

- Cái gì? - Lý Vân Dung tròn miệng giống như kinh hãi - Ai nói ta chết?

Thái giám Giang công công bước lên thấp giọng hồi bẩm:

- Bẩm hoàng thượng, là.... là Thục phi nương nương.

- Thục phi? - mặt rồng sừng sốt.

Lý Vân Dung vuốt ngực giống như bị thương:

- Đây.... thật quá đáng. Cho dù là nói đùa thì cũng không nên lấy mạng ta ra nói là quy thiên chứ. Rõ ràng là nguyên rửa ta... Hoàn huy, người cũng nghe rồi đó, Thục phi kia dù có bất mãn với thần muội thế nào thì cũng không nên rửa ta chết... Người phải làm chủ cho thần muội lần này.

- Đây... - nhắc tới vị sủng phi này, sắc mặt hoàng thượng có điểm khó xử.

Không đợi hoàng huynh trả lời, Lý Vân Dung hành động trước, hai tay che mặt khóc nức lên:

- Ta mặc kệ, nếu hoàng huynh không chủ trì công đạo thì... từ nay về sau ta không quan tâm tới hoàng huynh nữa ...

Hoàng thượng bước lên phía trước, nhẹ giọng trấn an:

- Hoàng muội đừng khóc, việc này trẫm sẽ từ từ trách cứ Thục phi.

- Chỉ là trách cứ thôi ư? Ta đây cũng biết nàng muốn rửa ta chết lâu lắm rồi, dù sao cũng chỉ là mắng nàng ta một chút thôi chứ cũng chẳng dám đụng tới da thịt nàng ta... Hoàng đế ca ca bất công, chỉ thích người chung diện còn thần muội thì không thêm quan tâm để ý tới, hu hu

Hách Khiếu Phong nằm ở bên cạnh người nàng, nghe thấy nàng bù lu bù loa làm loạn rớt cuộc cũng hiểu được là nàng giả chết, hẳn không nhịn được muốn cười, mặc dù không cười ra tiếng nhưng thân thể chấn động truyền đến người nàng.

Lý Vân Dung cúi thấp đầu, hai tay đảo quanh mặt rồi mở hé ra một khe nhỏ, vừa lúc tầm mắt chống lại một đôi mắt tràn ngập ý cười bên dưới tấm chắn. Hách Khiếu Phong đang dùng ánh mắt hứng thú mà thưởng thức mấy trò nghịch ngợm ranh mãnh của nàng. Nàng trừng lên, đáp lại hắn bằng một ánh mắt cảnh cáo.

Hoàng thượng vì thấy nàng cứ tầm túc khóc không chịu ngừng nên đành phải nhượng bộ:

- Đây... Được rồi, trẫm sẽ giam Thục phi ba ngày trừng phạt làm gương.

- Hu hu.... Bất công, bất công, bất công ...

Mây rậm Hách Khiếu Phong giờ lên, đối với cái điệu bộ khóc lóc thảm thiết của nàng thì hẳn... bội phục vô cùng.

- Sửa cấm đoán lên bảy ngày...

- Hu hu hu....

Tiếng khóc ầm ứ càng lúc càng lớn, khóe môi Hách Khiếu Phong cũng ngày càng cong hơn, cố chịu đựng không cười.

- Cấm mười ngày....

- Hu hu ... hu hu... - nàng một bên khóc muốn kinh thiên động địa, một bên thì nghiêng răng trừng mắt nhìn Hách Khiếu Phong, còn người này thì lắc đầu thờ dài... bó tay với nàng.

- Cấm nửa tháng....

- Hu hu... hu hu... hu hu... - nàng kéo chiếc chăn lên, hung hăng “chôn” họ Hách kia vào, tránh cho hắc quỷ nhiều hành động của nàng - Không công bằng, không công bằng, không công bằng! Hoàng huynh không công bằng! - thuận tay, nàng vung tay vung chân đâm vào chăn, tặng miễn phí cho họ Hách kia vài quyền vào đầu. Ngoài mặt thì khóc lóc thảm thiết lắm, nhưng trong bụng thì đang cười muốn chết.

Thừa cơ hội này nàng giáo huấn họ Hách kia luôn, để xem hắc còn dám cười nàng nữa không?

Hoàng thượng thật đau đầu nhức óc, day day huyết thái dương, thở dài nói:

- Được được được... Trẫm sẽ bắt Thực phi nhốt mình trong phòng một tháng để cảnh cáo.

Tiếng khóc nín bặt, Lý Vân Dung như một cơn mưa đang đổ ào ào thành linh tạnh ngắt, lúm đồng tiền lặn sâu trên hai bên má:

- Đa tạ hoàng huynh!

Hoàng thượng thở dài, lắc đầu. Đứng giữa tiểu muội và phi tử, gặp phải chuyện nữ nhân... ngài là hoàng thượng cũng muốn điên đầu. Ngài cũng không muốn nói đi nói lại chuyện này kéo có chuyện ngoài ý muốn, cho nên vòng vo chuyển đề tài.

- Hoàng muội, thân mình có chỗ nào không khỏe? Không phải là bệnh phong hàn lần trước vẫn chưa khỏi hẳn chứ? - hoàng thượng vươn tay sờ cái trán của nàng.

Lý Vân Dung cứ tưởng hoàng huynh sẽ rời đi ngay, ai ngờ hoàng huynh không chịu rời đi, ngược lại tiến tới bên mép giường nàng. Nàng vội kéo chăn trên người lên cao một chút bởi vì... nàng vẫn còn mặc bộ y phục nhuộm máu giả kia.

- Có lẽ vậy... đột nhiên muội cảm thấy mệt chút thôi - vẻ mặt nàng tỏ ra muốn nằm xuống, ai dè hoàng đế ca ca lại ngồi xuống giường, hại nàng không dám di chuyển, nàng rất sợ hoàng huynh phát hiện ra trong chăn còn có một người.

- Nếu vậy sao không nói sớm để trẫm gọi ngự y tới đây chẩn đoán cho muội - hoàng thượng hướng tới Giang công công phân phó - Tuyên ngự y tới đây, phải cẩn thận chẩn đoán cho công chúa.

Đề nghị này... làm cho đám người Lý Vân Dung trắng xanh mặt, nếu truyền ngự y tới thì chỉ sợ không cẩn thận một chút là phát hiện được dưới chăn của nàng có giấu nam nhân. Tới lúc đó... mọi chuyện lộ ra hết, chắc chắn là thê thảm không cứu vãn được nữa. Nàng vội vàng can ngăn:

- Hoàng huynh, không cần đâu! - nàng đột nhiên hét lên chói tai khiến cho mọi người ngạc nhiên.

- Làm sao vậy? - hoàng thượng nghi hoặc khi thấy mặt nàng đột nhiên đỏ ửng lên.

- Không.... không có gì - không có mới là lạ! Nàng kêu lên sợ hãi như vậy là vì cánh tay Hách Khiếu Phong đột nhiên di động và... chạm tới nơi không được chạm tới.

- Sắc mặt hoàng muội rất khó coi.

Đương nhiên là khó coi rồi! Đem một tên nam nhân giấu ở trên giường, muốn không bị phát hiện thì phải chấp nhận cái tư thế kỳ cục này đây!

Tình huống hiện tại của nàng thập phần xấu hổ, một nửa người dưới bị Hách Khiếu Phong hoàn toàn dán chặt lấy... Hai chân nàng đặt trên người hắc, mặt hắc cơ hồ sát cạnh cái mông mẫn cảm của nàng, khi hắc thở cứ như là ngọn lửa thiêu đốt da thịt nàng, khiến nàng ngứa ngáy không chịu nổi... Mà trong lúc đó tay hắc lại để trên chân nàng, cho nên vừa động một chút thì... liên đụng phải của nàng... của nàng...

- Mặt hoàng muội rất đỏ - hoàng thượng đưa tay lên kiểm tra trán nàng - Mặt cũng rất nóng nha!

Cánh tay đặt giữa hai chân nàng dường như cũng biết được mình vừa đụng phải nơi không được đụng nên định dịch di...

- Không được cử động!

Hoàng thượng ngây người, chăm chăm nhìn nàng.

- À.... Ý muội là.... bây giờ muội không muốn cử động chút nào, muội rất mệt... không muốn gặp bất kỳ ai cả... Nếu được, chỉ cần để cho muội ngủ một giấc là được rồi.

- Sao được chứ, mặt hoàng muội lúc đỏ lúc trắng... Theo trầm thấy bệnh không nhẹ. Không lẽ là di chứng của lần bị phong hàn tháng trước chứ?

Hoàng thượng càng tới gần cẩn thận quan sát vẻ mặt nàng thì nàng càng dịch vào trong... Nàng thậm chí có thể cảm giác được môi của hắn đang dán sát vào miệng nàng, lớp râu mỏng ở cằm của hắn ma sát với da thịt nàng thực khó chịu, cộng thêm nhiệt độ cơ thể của hắn, cộng thêm cái tay gian manh kia... đều làm cho tim nàng đập rộn lên, thân mình như bị lửa thiêu.

- Thần muội không có bệnh, chỉ cần để thần muội ngủ một chút thì được rồi. Nếu thần muội sau khi nghỉ ngơi đủ mà vẫn không khỏe được thì lúc đó hãy mời ngự y tới bắt mạch - giọng điệu của nàng như là cầu xin. Nếu hoàng huynh không đáp ứng thì ăn chắc là nàng khóc ngất mất, không phải là khóc giả nha... là khóc thật đó...

Vì... vì nàng không dám đảm bảo mình còn chống đỡ được bao lâu nữa. Tuy ngày thường nàng mạnh mẽ giống nam nhân nhưng vẫn biết cái gì là xấu hổ. Dù gì nàng vẫn là một cô nương, cùng nam nhân thân mật quá mức gần gũi thế này, trong người như có một cổ xôn xao khó hiểu nổi lên... làm cho nàng không biết phải làm sao cho phải.

Vừa rồi nàng kêu “không được cử động” là muốn cho họ Hách kia nghe, kết quả là hắn ngoan ngoãn bất động, bàn tay vẫn dán giữa hai chân nàng... Nàng mím chặt môi, vàng tai nóng bừng lên, nhất thời mọi suy nghĩ trong đầu bay biến đi đâu hết.

Nàng chỉ cảm thấy nóng quá... nóng quá... Rất nóng...

Mặc dù hoàng thượng rất lo lắng cho hoàng muội mình nhưng trong lòng biết tính tình nàng vốn bướng bỉnh, nếu nàng nhất quyết muốn nghỉ ngơi thì tốt nhất nên nghe theo quyết định của nàng.

- Được rồi, trầm không quấy rầy muội nghỉ ngơi nữa - hoàng thượng nói rồi quay đầu lại căn dặn hai tỷ nữ - Hầu hạ công chúa cho tốt, nếu công chúa có gì không khỏe thì lập tức tới báo.

- Dạ, hoàng thượng! - Cúc Hương cùng Khấu Nhi như vừa được đại xá khai ân nên không ngừng cúi người tuân mệnh.

Hoàng thượng phát tay áo ra lệnh:

- Bãi giá hồi cung!

- Cung tiền hoàng thượng - đám người Lý Vân Dung vẫn cúi thấp đầu như cũ, thái độ cung kính.

Một đám cung nữ thái giám lại vây quanh hoàng đế, cùng người rời khỏi Văn Nhạc cung.

Đám người hầu hoàng đế vừa rời khỏi, Lý Vân Dung như ngồi phải lửa, lập tức nhảy vọt xuống.

- Người... người... người... thật to gan! Kêu người không được cử động thể mà người dám động... Người cố ý phải không?

Hách Khiếu Phong chậm rãi xuống giường, chăm chăm nhìn khuôn mặt hồng hồng bừng bừng của nàng. Cái bộ dáng hung hăng kia rõ ràng là vì muốn che giấu sự xấu hổ của mình, tiếng quát mắng chẳng những không uy, ngược lại đem sự hờn dỗi quyền rũ của nàng phơi bày ra hết.

- Công chúa thứ tội, tình huống vừa rồi quá nguy cấp, thật sự là thân bất do kỷ*. Xin công chúa thứ lỗi! - miệng thì nhận lỗi nhưng trong mắt hắn thì ý cười không hề giấu diếm. Một chút thành ý khi thỉnh cầu thứ tội cũng không có, chỉ một câu thân bất do kỷ là coi như xong, thật là làm cho người ta vừa tức vừa thẹn mà.

*thân bất do kỷ: mọi chuyện không thể theo ý mình được

- Người rõ ràng là cố ý sàm sỡ ta!

- Thứ cho ty chức cả gan, là ty chức bị kéo lên giường, và cũng chính người công chúa áp lên trên người ty chức, vậy sao có thể nói là ty chức sàm sỡ công chúa?

Cúc Hương và Khấu Nhi nghe thấy thiếu chút nữa thì cười phụt thành tiếng, hai người vội vàng nhin lại.

Lý Vân Dung tức giận, dậm chân cãi lại:

- Nhưng tay của người thì sạm sỡ!

Về mặt Hách Khiếu Phong vẫn một bộ không sợ hãi:

- Lúc ấy mặt ty chức bị che khuất, mắt nhìn không tới, không rõ là tay ty chức làm sao có thể sạm sỡ công chúa được?

- Tay người chạm phải của ta..... - đột nhiên nàng im bặt, nếu không ngừng kịp thì chữ trong miệng đã bay ra ngoài rồi.

Không chỉ Hách Khiếu Phong hứng thú chờ đợi nàng tiếp lời mà ngay cả Cúc Hương và Khấu Nhi cũng như muốn kéo dài tai ra, về mặt thì chờ mong hơn hử để nghe công chúa nói.

Nàng xấu hổ quá liền sửa lại lời nói:

- Vì sao ta phải nói cho người biết chứ?

Hai tỳ nữ không khỏi thở dài, làm bộ đáng thất vọng vô cùng, sau đó lui nhanh ra ngoài, tìm chỗ mà giải quyết “sự cười” của mình.

- Công chúa không chịu nói, vậy thì muốn ty chức làm sao cho phải? - Hách Khiếu Phong ra vẻ nghiêm túc trầm tư.

Nàng ghen hòng, cái này nói không được mà không nói cũng không được. Căn bản là từ lúc nàng mở miệng trách hấn cũng chính là đang tự đào huyệt chôn mình. Cuối cùng, nàng chỉ có thể trừng mắt mà nhìn họ Hách kia. Ở trong này nàng xấu hổ muốn chết thế mà bên ngoài kia, hai nha đầu kia cứ thập thò cười trộm mãi... thật tức chết mà...

Được, chuyển đề tài vậy. Nếu nàng không so đo với hấn cái này thì có thể so đo cái kia vậy.

- Lần trước người tự tiện mang bốn công chúa về phòng, bốn công chúa tha thứ cho người. Nhưng lần này người lại vô duyên đột nhập vào khuê phòng của bốn công chúa, nói xem, đáng khếp vào tội gì đây?

Chưa được cho phép mà dám xông vào khuê phòng của công chúa, đây đúng là một trọng tội!

Thấy hấn không phản ứng, nàng thầm nhủ mình đang ở thế thắng rồi. Đương lúc nàng đắc ý, hấn thản nhiên mở miệng:

- Theo lời của công chúa thì ty chức chẳng những có tội mà còn phạm phải ba tội lớn.

Nụ cười trên môi nàng cứng lại. Người này sao có thể ngoan ngoãn mà nhận tội vậy chứ? Gặp ma rồi!

Hách Khiếu Phong mặt không đỏ, khí không suyễn, một mạch kể tội của mình:

- Ty chức phạm phải tội thứ nhất là tội “phi lễ chớ thị*”. Ty chức chẳng những tự tiện xông vào Văn Nhạc cung mà còn nằm trên giường của công chúa, nhìn thấy y phục nhiễm máu của công chúa. Tội thứ hai là “phi lễ chớ nghe*”. Ty chức không chỉ nghe lén được bí mật của công chúa mà còn nghe thấy công chúa đặt điều lừa gạt hoàng thượng. Tội thứ ba là che dấu người có tội. Ty chức biết công chúa lừa gạt hoàng thượng thì phải bẩm báo lại với hoàng thượng nhưng ty chức lại không thành thật khai báo. Tóm lại là ba tội rất lớn, đáng chết vạn lần. Ty chức sẽ tự thú với hoàng thượng, xin hoàng thượng tự xử lý.

*phi lễ chớ thị: cái gì không được nhìn thì không nhìn

phi lễ chớ nghe: chuyện không được nghe thì chớ có nghe

Nàng tròn tròn mắt, nhất thời á khẩu không biết phải nói thế nào. Mắt thất Hách Khiếu Phong chuẩn bị xoay người đi ra ngoài, nàng vội vàng ngăn lại.

- Không được!

- Công chúa?

- Người... người dám nói với hoàng thượng thử xem...
- Không phải công chúa muốn ty chức nhận tội sao?
- Không cần!
- Vậy là sao?
- Ta nói không cần thì là không cần. Nếu người không nghe, chính là kháng lệnh, ta sẽ bắt người trị tội!
- Công chúa muốn ta giữ bí mật?

Lý Vân Dung nghiêng rằng:

- Đúng!
- Dạ, ty chức tuân lệnh!

Lý Vân Dung nhìn khuôn mặt hắn cố tình dấu điếm ý cười, rõ ràng là muốn giễu cợt nàng lại còn làm vẻ nghiêm trang khúm núm. Cái bộ dạng kính sợ kia cùng lắm là vì thân phận công chúa của nàng, mà nàng cũng biết tổng hẵn rồi, hắn thật sự không sợ nàng. Nói không ngoa, ngay cả hoàng thượng hắn cũng chẳng sợ nữa là.

Ván này lại là nàng thua!

- Đã hiểu rồi thì mau cút đi! - nàng chỉ có thể mạnh miệng, ít nhất là có thể hạ lệnh trục khách.
- Ty chức cáo lui! - lập tức, hắn như một cơn gió, nhảy vọt qua cửa sổ và biến mất dạng.

Hắn cứ như vậy mà đi sao? Không thể nào!

Lý Vân Dung đi tới bên cửa sổ ngó nhìn nhưng bóng dáng người kia đã sớm không thấy nữa. Nàng cắn cắn môi, nhịn không được khẽ dậm chân vài cái. Ý của nàng không phải là muốn đuổi hắn đi, chỉ là giận quá mà nói vậy thôi... Hắn không biết nữ nhân vốn nói không là có, nói trái thành phải sao? Đúng là ngu ngốc! Lúc nàng muốn hắn ngoan ngoan thì hắn lại ngang ngược, lúc nàng muốn hắn ngang ngược thì hắn lại phục tùng. Đúng là làm cho tức muốn chết mà!

Hai tỷ nữ đứng xem này giờ, đem mọi cử chỉ, biểu hiện của hai người thu hết vào tầm mắt. Tuy ngoài mặt, công chúa và thống lĩnh đại nhân lúc nào cũng đối chọi gay gắt nhưng sự thật thì bên trong tình cảm như ngọn sóng vậy. Người nào nhìn qua cũng sẽ nghĩ hai người là đang liếc mắt đưa tình với nhau.

- Công chúa, nếu cứ đuổi hắn đi như vậy có tốt không? - Cúc Hương một bộ biểu tình “thật đánh tiếc”.
- Có gì không tốt sao? - Lý Vân Dung liếc Cúc Hương một cái. Kỳ thực nàng cũng không mong như vậy, chỉ là cái miệng quật cường, ương bướng này không chịu thừa nhận.
- Theo nô tỳ thì nên chuẩn bị bình trà sau đó xin người ta ở lại thưởng thức. Hoặc là chuẩn bị một ít bánh hoa quế, cùng tri kỷ nâng chén trò chuyện vui vẻ...
- Cúc Hương!
- Dạ, nô tỳ chưa có nói gì hết! - Cúc Hương nhanh nhẩu nói, thè lưỡi, thổi lui sang một bên để tránh rước tai ương vào người.

Lý Vân Dung tuy ngoài mặt thì lạnh nhạt nhưng đáy lòng lại thất vọng vô cùng, chỉ là nàng không thể hiện nó trên mặt thôi. Nàng nghĩ lại những lời hắn nói, những việc hắn làm... Có khi nào, hắn cũng giống với những người khác, nghĩ nàng là một cô công chúa bướng bỉnh, điều ngoa, bốc đồng không?

Không, hắn không phải là người suy nghĩ tầm thường, nông cạn như vậy. Nàng cảm giác, hắn hoàn toàn không giống với những nam nhân khác. Ánh mắt hắn nhìn nàng có thể nói lên tất cả. Mỗi lần ánh mắt giao nhau đều khiến cho tim nàng đập mạnh kịch liệt, lòng nàng lâng lâng xao động không thể tả được.

Hắn vừa mới rời đi thì nàng đã nghĩ không biết hai người có cơ hội gặp lại nhau không? Nàng cúi đầu trầm tư, một lúc sau mới phát hiện Cúc Hương và Khấu Nhi vừa cười vừa nhìn chằm chằm mình.

- Các người làm mặt như vậy là sao chứ?

Hai người không cười nữa, nghiêm túc đáp lời:

- Công chúa giáo huấn được Thục phi nương nương nên bọn nô tỳ vì công chúa mà thấy rất vui.

Cái này mới lạ nha! Đừng tưởng là nàng không biết các nàng này giờ cười trộm cái gì. Hai nha đầu này theo nàng lâu như vậy nên cũng học được không ít “công phu” nhanh nhẹn miệng của nàng.

Để cho Cúc Hương và Khấu Nhi thay bộ quần áo dính máu giả kia ra xong, nàng phân phó:

- Lui ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút.

- Dạ, công chúa!

Hai nữ tỳ cúi cúi người rời khỏi phòng khách rồi khép cửa lại cẩn thận.

Cúc Hương vươn vai một cái, vui vẻ nói:

- Tâm trạng thật là thoải mái vô cùng. Giáo huấn được Trương Thục phi một trận hẳn là phải ăn mừng mới được. Ủa, Khấu Nhi, sao trông ngươi như có tâm sự vậy?

Khấu Nhi vẫn trầm mặc, trong lòng có chút bất an:

- Ta lo lắng về Thục phi nương nương. Nàng nhất định sẽ tìm cách trả thù công chúa.

- Hừ, nàng có thể làm gì công chúa của chúng ta chứ? Công chúa cũng là người lắm mưu nhiều kế, không dễ bị mắc bẫy, dễ bị hại đâu.

- Chỉ sợ nàng làm chuyện mờ ám thôi.

- Tìm người hại công chúa sao? Vậy thì phải bước qua cửa của chúng ta đã. Chúng ta luyện võ nhiều năm như vậy cũng là vì muốn bảo vệ nàng công chúa thiện lương cao quý của chúng ta.

- Ta biết. Ta là lo lắng “minh thương dễ tránh, ám tiễn nan phòng*”. Tính tình công chúa cương liệt lại thích bênh vực kẻ yếu, mỗi lần gặp chuyện bất bình đều quản. Ngươi nghĩ xem, trong hoàng cung này có người nào tác oai tác quái mà chưa bị công chúa chinh qua? Chỉ sợ một ngày nào đó, công chúa bị bọn tiểu nhân dựng chuyện ám hại, chúng ta không thể dùng võ công để bảo vệ người được.

*minh thương dễ tránh, ám tiễn nan phòng: chuyện ngay trước mắt thì có thể đối phó, còn nếu bị đánh lén từ trong bóng tối thì khó mà phòng tránh được

- Đúng vậy, công chúa không giống với những công chúa hoàng triều bình thường khác. Trông người giống như là nữ hiệp lưu lạc giang hồ vậy.

Dứt lời, hai người không hẹn mà cùng bật cười.

- Tóm lại là chúng ta phải thật cẩn thận, phải bảo vệ công chúa thật tốt - Cúc Hương gật gật đầu tán thành.

- Cũng chỉ biết làm như vậy thôi - Khấu Nhi khẽ nhún mày.

Nói rồi, hai người tỳ nữ đi qua một dãy hành lang dài, ai làm việc của người đó.

Một chiếc lá từ cây đại thụ giữa đình viện chậm rãi rơi xuống, vô thanh vô tức nằm trên thành lan can.

Cuộc nói chuyện của hai cung nữ kia đều bị hai gã nam tử ngồi trên cây kia nghe thấy hết. Mặc dù có khoảng cách nhưng với công lực thâm hậu như họ thì chỉ cần tập trung nhãn lực cùng nhĩ lực thì không thành vấn đề.

Một trong hai nam tử chính là Hách Khiếu Phong. Sau khi hoàng thượng rời đi, hắn từ cửa sổ nhảy ra ẩn thân trên cái cây này, cặp mắt sáng sắc bén lợi hại vẫn nhất nhất nhìn bóng hình xinh đẹp bên cửa sổ kia. Thân là công chúa của một nước, trên người nàng toát ra một khí chất hoàng tộc cao quý tao nhã nhưng nàng không hề lấy thân phận công chúa của mình ra uy hiếp người khác. Mỗi khi nàng tươi cười lém lỉnh thì dung nhan vốn xinh đẹp lại thêm phần kiều diễm. Sự hiền ngang, nghịch ngợm của nàng hoàn toàn bất đồng với những thiên kim tiểu thư mảnh mai suốt ngày chỉ biết xấu hổ, ra vẻ ta đây.

Mặt khác, chứng kiến màn kịch do nàng diễn vừa rồi, Hách Khiếu Phong càng nhận ra một điều rằng, Văn Nhạc công chúa là một nàng công chúa rất đặc biệt. Khác với những thiên kim hoàng nữ chỉ biết đánh đàn,

vẽ tranh, ngâm thơ đối phú, chỉ biết điểm phấn tô son, ngắm gương soi mình, nàng công chúa này lại tình nguyện vẽ loạn lên người mình một đồng máu, giả làm người chết dọa người sống, mục đích là vì bệnh vực kẻ yếu.

Cùng ngồi trên cây với Hách Khiếu Phong không phải ai khác mà chính là Văn Nhạc tướng quân - Hàn Nhạc.

- Văn Nhạc công chúa thật đặc biệt, có thể vì một lãnh phi bị bắt nạt mà nổi giận, lại còn bày ra cái trò giả chết để trừng trị Trương Thục phi. Rất tuyệt, phải không đại ca?

Sở dĩ lúc này hấn ở đây là vì, hấn đang cùng Hách đại ca bàn chút chuyện thì nghe thấy cung nữ thét chói tai nói là Văn Nhạc công chúa gặp nạn, lúc đó sắc mặt Hách đại ca đại biến, chạy đi như bay. Hấn cảm thấy phản ứng của Hách đại ca có chút kỳ lạ không giống với bình thường nên... hấn rất tò mò.

Đương nhiên là khinh công của hấn không giỏi bằng Hách đại ca cho nên mới tới chậm một bước. Tuy không biết Hách đại ca và công chúa ở trong phòng đã có chuyện gì nhưng thấy công chúa diễn một vở tuồng kịch trước mặt hoàng thượng thì hấn không thể nào bỏ qua được.

Thấy đại ca cứ chăm chăm nhìn người ta, dường như từ trong mắt tóe ra lửa vậy.

- Các thiên kim tiểu thư sinh ra trong hoàng cung nhìn thế nào cũng là nam vàng mang ngọc, đều cùng một dạng yếu ớt nhu mì, bắt chước nhau hết. Nhưng vị công chúa này rất có cá tính, đệ thấy nàng là một người rất có chính nghĩa. Còn mấy thiên kim hoàng nữ yếu đuối kia, đệ cảm giác chỉ cần đánh một cái thì liền chết non vậy, loại người này chỉ có thể dưỡng được ở chốn thâm cung mà thôi. So với công chúa thì khác nhau một trời một vực, đại ca có nghĩ thế không?

Thấy đại ca không nói lời nào, Hàn Nhạc thầm nhủ, không nói gì tức là không có ý kiến, mà không có ý kiến tức là đồng tình, mà đồng tình tức là lòng có điểm đáng nghi... Kết luận chính là ... đại ca động lòng rồi!

- Nếu đại ca cưới Văn Nhạc công chúa làm vợ thì tiểu đệ sẽ gở hai tay hai chân đồng ý.

- Nhiều chuyện! - Hách Khiếu Phong quét qua nhìn Hàn Nhạc một cái.

- Vâng, là đệ nhiều chuyện. Thì ra đại ca không thích. Vậy... đệ nhận là được rồi.

Một đôi mắt đầy nguy hiểm phóng tới Hàn Nhạc mà cảnh cáo. Ánh mắt giết người không làm chảy máu này thật muốn dọa người ta vỡ mật. Và, đối phương chỉ biết... nhắc tay đầu hàng.

- Là đệ nó giỡn, đệ nào dám tranh giết nữ nhân với đại ca chứ? Nói là nói thôi mà! - thấy thần sắc đại ca dịu lại, Hàn Nhạc lại làm mặt tươi cười tới gần - Nếu đại ca thích sao không để tiểu đệ làm mối? Một bên đại ca cầu thân với hoàng thượng, “yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”, một bên tiểu đệ đề nghị, cộng với chuyện đại ca vốn tuần tú nghiêm túc, lại được hoàng thượng đề bạt tín nhiệm... Đệ tin tưởng hoàng thượng nhất định sẽ đáp ứng mối nhân duyên này.

Hách Khiếu Phong không đồng ý cũng không phản đối. Sư bí hiểm kia làm cho Hàn Nhạc không nhìn thấy được tâm tư của Hách đại ca. Duy chỉ có đôi mắt thâm thúy kia, khi chăm chú nhìn bóng dáng phía cửa sổ thì mới hiện ra một chút nóng bỏng, ấm áp.

Quan sát ánh mắt lợi hại của đại ca, đột nhiên Hàn Nhạc nghĩ thông suốt vấn đề.

- Có phải sau khi nghe xong câu chuyện của hai tỷ nữ kia thì... đại ca cũng đang lo lắng cho an nguy của công chúa không? Hắc hắc, đệ quen biết với đại ca đã nhiều năm nhưng chưa bao giờ thấy huynh quan tâm tới một cô gái nào. Không ngờ, đại ca cũng giống như những nam nhân thường tình. Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân... Thật khó tin, thật khó tin.

- Lắm miệng cái gì chứ? Đi thôi - ánh mắt sắc bén lại bắn tới.

- Tuân lệnh...! - Hàn Nhạc vội vàng trả lời. Hấn nghĩ rằng Hách đại ca rốt cuộc cũng muốn cưới vợ, muốn có lão bà cho nên mới không phản đối đề nghị của hấn.

Hàn Nhạc cười trộm, nhảy tới trước đại ca, thả người bay xuống. Hai bóng dáng liên tiếp biến mất sau rừng cây.

6. Chương 6

Ánh trăng trong suốt, trong Văn Nhạc cung một mảnh yên tĩnh.

Hoa viên sau cung điện có một mái đình dành để ngắm trăng. Quanh đình được bố trí rất nhiều hoa cỏ, non bộ, thác nước, cây cầu hình vòm lướt bắc qua mặt hồ... cảnh đẹp hòa hợp thành một thể. Có thể nói đây là một nơi vô cùng lý thú, mà cái ao phù dung giữa đình kia chính là nơi tắm rửa của Lý Vân Dung.

Từ khi tiên hoàng tại vị đã cho dựng lên rất nhiều hồ nước cho các vị ái phi trong hậu cung. Tiên hoàng yêu thương nàng hết mực cho nên một năm trước đã sai người thiết kế và xây dựng trong Văn Nhạc cung một hồ nước, đây được xem là tặng phẩm mà tiên hoàng ban cho nàng nhân dịp nàng tới tuổi trưởng thành*.

*lễ cập kê

Mái hiên của đình ngắm trăng được thiết kế rất hoa lệ, có guồng nước, trên mỗi đầu guồng nước được chạm hình 6 con phượng hoàng tinh xảo. Khi tì nữ hầu tắm thì chỉ cần quay guồng nước, lập tức nước từ trong miệng của 6 con phượng hoàng kia chảy ra. Mùa hè thì lấy nước lạnh còn mùa đông thì đun nước nóng sau đó rót vào cái ao phù dung được trạm trổ tinh tế này. Tùy từng mùa mà thay đổi cho phù hợp, nước ở trong ao luôn được cân bằng nhiệt độ. Phù dung trì được xây lên toàn màu trắng, chạm khắc tinh xảo, giống như một đóa hoa phù dung nở rộ. Mỗi khi công chúa tắm thì như tiên nữ trong nước vậy.

Nhóm tỳ nữ giúp nàng cởi áo khoác xuống, tiếp đó là lớp áo bên trong, tiếp là chiếc váy tầng tầng lớp lớp, tiếp là gỡ những trâm cài châu báu trên đầu... một mái tóc đen nhánh đổ xuống che đi chiếc lưng nhỏ nhắn của nàng. Lớp quần áo trên người dần dần giảm đi, cơ thể trắng nõn xinh đẹp chậm chậm hiện lên trong bóng đêm.

Sau lớp bình phong kín đáo là một bức xuân mỹ đồ, chỉ có ánh trăng và làn gió mát kia mới có được điểm phúc chiêm ngưỡng. Dỡ xuống chiếc yếm cuối cùng che ngực, nàng được cái tỳ nữ nâng dịu đi, bước xuống từng bậc thang. Trên mặt nước sớm phủ đầy cánh hoa hồng.

Hình ảnh mỹ nhân tắm này dường như đã nằm lọt vào một đôi mắt thâm thúy phía sau dãy bình phong. Ánh mắt xuyên qua bình phong, xuyên qua hàng đá che chắn, đặt lên những đường cong quyến rũ, mềm mại của bóng dáng trong nước. Nam tử ẩn trong một nơi bí mật nào đó đột nhiên nuốt một ngụm khí, hơi thở dường như bắt đầu loạn.

Tuy chỉ là một tiếng thở rất nhỏ nhưng Lý Vân Dung vẫn có thể cảm nhận được.

- Ai? - đúng lúc nàng quát hỏi thì phía sau bình phong một bóng đen lướt nhanh qua.

Lý Vân Dung nhảy vọt ra khỏi làn nước, bọt nước văng tung tóe bay toán loạn vừa hay che khuất đi ngọc thể của nàng. Trước khi bọt nước rút xuống hết thì nàng đã nhanh tay giật lấy chiếc áo khoác từ tay một tỳ nữ mặc vội vào sau đó với lấy Ngọc Nữ kiếm để trên tường đuổi theo.

Thấy công chúa điên cuồng đuổi theo kẻ trộm, các tỳ nữ cũng phát hoảng lên.

- Mau! Mau báo với Khấu Nhi và Cúc Hương! - đó chính là hai tỳ nữ biết võ công hầu hạ công chúa.

Lý Vân Dung nổi giận dùng dùng đuổi theo người áo đen. Kẻ nào to gan dám xông vào cấm địa rình coi nàng tắm? Đời này không có nam nhân nào may mắn được nhìn thấy ngọc thể của nàng, ai nhìn thấy nàng nhất định sẽ móc mắt hấn ra!

Nàng một đường truy theo người áo đen cố gắng gây cản trở để lột chiếc khăn che mặt của hắn nhưng không được. Đối phương thân thủ mau lẹ, giống như quỷ mỵ, nàng xuất một đường kiếm hướng sau lưng đối phương đâm tới nhưng chỉ nghe một tiếng phát áo tay... nhoáng một cái thì không thấy đối phương đâu cả. Nàng sững sờ đứng đó.

Người đâu rồi?

Đối phương hành động nhanh như cắt làm cho nàng không kịp nhìn rõ diện mạo hắn. Thích khách? Chẳng lẽ là do Trương Thục phi phái người tới trả thù?

Nếu bắt không được, nàng lo lắng có gì đó mờ ám. Để tránh trúng phải cạm bẫy của đối phương, đúng lúc nàng định lui lại phía sau thì từ cổ truyền đến một hơi thở ấm áp. Không biết đối phương từ khi nào vô thanh vô tức áp sát nàng từ phía sau.

Lý Vân Dung kinh ngạc vô cùng, mũi kiếm vừa chuyển hướng quét lại phía sau thì bóng đen đã sớm né tránh. Nhưng đối phương không chạy đi, vẫn cứ đứng đó nghiêng diện với mũi kiếm của nàng tuyệt không chạm được đến thân hắn. Vô luận nàng xuất chiêu kiếm thế nào thì vẫn không mảy may làm hắn bị thương, ngay cả góc áo cũng chạm không tới. Nàng không tin, thử dùng cách xuất một chiêu dương đông kích tây, nhìn như đánh vào thắt lưng hắn nhưng kỳ thực là nhằm vào chiếc khăn che mặt kia... sau đó ép hắn không cử động được và có thể vẽ hoa lên mặt đối phương.

Nhưng nàng không ngờ, đối phương dễ dàng thoát khỏi chiêu này của nàng. Tuy nhiên, điều này cũng khiến đối phương lộ ra sơ hở không kịp phòng thủ, nàng thừa cơ lao lên đánh tới nhược điểm của hắn. Cứ tưởng như vậy là bắt được tên trộm này rồi, ai dè nàng lại trúng phải bẫy của đối phương. Thì ra đối phương cũng bắt chước cái chiêu thức dương đông kích tây của nàng. Đường kiếm của nàng bị xóa sạch, cổ tay rơi vào vòng khóa của năm ngón tay mạnh mẽ của đối phương. Tay nàng bị vịn ngược lại sau lưng, đối phương từ phía sau dễ dàng kiểm chế được nàng.

Một hồi kịch chiến, cuối cùng nàng lâm vào cục diện bế tắc.

Nàng thua sao? Không, nàng không chấp nhận. Tuy rằng một cánh tay của nàng bị vịn lại sau lưng, đường thoát ra cũng bị đối phương chế trụ chặt chẽ, thắt lưng nằm gọn trong cánh tay của đối phương không thể động đậy..., có thể nói nàng đã rơi vào thế hạ phong nhưng... Ít nhất nàng vẫn chưa hoàn toàn bất lợi, bởi vì một bên cánh tay của nàng vẫn không bị kiểm chế, bất ngờ nắm lấy thanh chủ thủ sắc bén hướng tới cổ họng đối phương.

Dưới đèn trăng, khuôn mặt che kín kia chỉ lộ ra một đôi con ngươi sáng chói như ánh mặt trời. Hai người đứng dưới sân phủ đệ, ánh trăng bị mái hiên của ngôi đình che khuất hơn phân nửa, đèn đuốc chiếu sáng buổi tối cũng bị rừng cây che dấu... Lúc này nàng mới phát hiện đối phương cố ý dụ nàng tới nơi này để cho bọn thị vệ gia phó không dễ dàng phát hiện ra được.

Hắn muốn giết nàng sao? Hình như không giống. Nàng không cảm thấy có sát khí. Nếu không phải hắn muốn giết nàng, vậy thì hắn muốn gì?

- Công chúa điện hạ có biết, vừa rồi trên gương mặt của tại hạ đã lưu lại “kiếm tích” của công chúa?

- Vậy sao? Đáng tiếc là bốn công chúa chậm một bước.

- Công chúa là muốn vẽ tranh trên mặt ta sao?

- Người tới là khách, nhất là những vị khách không mời mà đến, bốn công chúa đang muốn vẽ một bức tranh hoa mẫu đơn để làm lễ vật gặp mặt tặng các hạ.

Mặc dù nhìn không được mặt của đối phương nhưng nàng cảm nhận được trong lời nói của đối phương còn dẫn theo ý cười không tiếng động.

- Công chúa thịnh tình, tại hạ cảm thấy thật vinh hạnh!

Ý đồ là ném một câu trào phúng không ngờ lại bị đối phương bẻ lại thành “thịnh tình”. Nàng nói những lời này không phải là vì tiếp đãi hắn.

- Người tới ám sát bốn công chúa?

- Nếu ta có ý định bất lợi với công chúa thì bây giờ công chúa không có may mắn còn nguyên vẹn như lúc ban đầu.

A, khẩu khí thật lớn!

- Nếu ta đoán không lầm thì người cũng không có cơ hội chiếm được lợi thế rồi. Bởi vì lưỡi dao này hiện đang đặt ở trên cổ nhà ngươi! - nàng cười, trong mắt hiện lên vài tia đắc ý.

Đôi mắt đen sâu không thấy đáy kia chăm chú nhìn bộ dáng xinh đẹp gấp nguy không loạn của nàng, ý cười thường thức toát ra tận khóe mắt.

- Có đúng như vậy không?

Vừa dứt lời, hần chớp mắt chế trụ cổ tay kia của nàng, nhanh tới mức làm cho người ta trở tay không kịp, sau đó hần xoay ngược người nàng lại, đối diện với mình. Nàng không kịp phản ứng. Không, đúng ra là không thể nhìn ra được chiêu thức của hần. Tới khi nàng hoàn hồn thì phát hiện hai tay đều bị hần nắm chặt, kiềm lại phía sau lưng. Chỉ với một chiêu mà nàng đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong!

Lý Vân Dung kinh ngạc trước thân thủ của hần, nàng vẫn cố gắng vùng vẫy, biết đâu tìm được phần thắng trong phút chót nhưng dù nàng có sử dụng lực như thế nào thì cũng không thể giãy thoát hai cánh tay bị vây trong bàn tay kim sắt kia được.

- Bây giờ công chúa đã tin lời tại hạ nói chưa?

Nàng nâng cằm cao ngạo nhìn hần, quật cường không chịu thua:

- Nếu không phải thích khách thì là tới để trộm châu báu.

Dưới ánh trăng, nữ nhân trong lòng trợn mắt càng làm cho dung mạo như hoa thêm lung linh, quyến rũ. Trong ánh mắt chăm chú kia hiện ra toàn bộ cá tính bất khuất của nàng. Nàng càng trợn mắt quật cường thì càng thể hiện ra sự khác biệt về phong thái giữa nàng với những nữ nhân thể tục bình thường chỉ biết đến son phấn. Nàng không hề tỏ ra xấu hổ, yếu đuối, mạnh mẽ mà xinh đẹp khiến cho đôi mắt sáng như chim ưng kia nổi lên một tia thâm ảo khó dò:

- Quý phủ của công chúa đúng là có rất nhiều vàng bạc châu báu nhưng tại hạ đối với tiền tài không có hứng thú.

Không có hứng thú? Không phải là thích khách, lại không ăn trộm vàng bạc, vậy thì... hần âm mưu cái gì? Ở đây hoàn toàn hoang vắng, cây cối chung quanh che khuất ánh sáng nên tối thui, nàng lại bị nhốt trong vòng tay của hần không thể động đậy... Đây đúng là một tư thế vô cùng ái muội... Nghĩ vậy, tâm nàng đột nhiên nảy lên một cái, chẳng lẽ hần muốn...

Toàn thân Lý Vân Dung cứng ngắc, hô hấp không nhin được mà nhanh hơn bình thường, cả người đột nhiên mẫn cảm. Cánh tay của đối phương vòng trụ quanh thắt lưng mềm mại mảnh khảnh của nàng, ngực hần kề sát với lưng nàng. Vả lại, tình thế vừa rồi cấp bách nên lúc này trên người nàng chỉ có duy nhất một tấm áo choàng, bên trong... hoàn toàn không mặc gì.

Tay hần giữ chặt chiếc eo nhỏ của nàng, xuyên qua lớp vải mỏng manh nàng có thể cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể hần truyền đến. Bộ ngực cường tráng, nam tính của hần chạm tới lưng nàng gây ra không ít cảm xúc, làm cho nàng không khỏi thất kinh. Hay là... hần là một tên dâm tặc ban đêm lên vào phủ công chúa... hần muốn nhúng chàm nàng ...công chúa của một nước...!

- Lớn mật, cuồng đồ! Nếu ngươi dám đụng một sợi tóc của bổn công chúa thì dù có chết ta cũng không tha cho ngươi.

Hách Khiếu Phong khựng lại, không hiểu vì sao nàng lại kích động như vậy. Nhìn kỹ vẻ mặt xấu hổ và giận dữ của nàng thì hần chợt hiểu được, thì ra nàng nghĩ là hần có ý đồ với nàng...

Hần có thể đấu võ mồm với nàng nhưng không thể có những hành vi vượt quá giới hạn được. Tất cả mọi chuyện vừa rồi chính là muốn dẫn nàng tới đây nhưng trải qua một trận đối đầu, không ngờ cái dáng người ôn nhu của nàng lại xuất ra không biết bao nhiêu đường kiếm, mỗi lần kiếm lướt qua thì tàn hoa phi vũ, lá rụng đầy trời. Hoa lá vô tình cũng bay tán loạn quanh thân nàng, trông nàng đẹp như một nữ thần, vả lại nàng chỉ mặc duy nhất một chiếc áo khoác bên ngoài, mỗi khi động thủ thì vạt áo bay lật phật làm cho cơ thể nhỏ nhắn kia như ẩn như hiện. Cảnh tượng này buộc hần phải nín thở, không thể dời tầm mắt khỏi người nàng được. Nhưng nếu để cho nàng hiểu nhầm hần là dâm tặc thì hần cũng không muốn.

- Công chúa an tâm, đừng vội. Tại hạ không buông công chúa ra là có nguyên nhân bất đắc dĩ.

- Chiếm tiện nghi của ta còn dám viện cớ không chịu thả ra. Ta đây không cho ngươi hai nhát đao thì ngươi không chịu phải không?

Thiếu chút nữa hắn bị lời nói của nàng ép bật cười thành tiếng nhưng lập tức, nhĩ lực nhảy bén báo cho hắn biết có nguy hiểm. Nhĩ lực của Lý Vân Dung cũng rất tốt nhưng không bằng hắn, nàng không biết nguy hiểm đang tới gần. Thấy hắn không có ý định thả mình ra, thẹn quá hóa giận, nàng quát lên ra lệnh:

- Mau thả ta ra, nếu không... Ừm!

Cánh môi của nàng lập tức bị bàn tay to lớn bịt lại, một giây sau đó cả người nàng bị thân hình cường tráng của hắn ôm ngã xuống lớp cỏ. Hai thân mình dán chặt vào nhau, tuyệt không có một chút khe hở. Lúc đầu, nàng còn muốn làm rõ thân phận đối phương là ai nhưng bây giờ thì nàng chỉ muốn làm thịt tên ác ma này ngay lập tức!

Hách Khiếu Phong tập trung nhĩ lực, cảm nhận sát khí đang lan đi trong gió, bọn chúng đang ở đây. Hắn là đuổi theo bọn người này nhưng đúng lúc hắn chăm chú đuổi theo thì trước mắt hiện lên một điểm cảnh... thân nàng hoàn toàn lọt vào trong mắt hắn. Vết chủy thủ đâm vào da thịt hắn đây chính là kiệt tác của nàng.

Lý Vân Dung hận không thể giết hắn, khi bàn tay to của hắn bịt lấy miệng nàng thì nàng cho rằng đó chính là điểm báo hắn chuẩn bị hại nàng, cho nên nàng vì tự bảo vệ mình liền đâm chủy thủ vào ngực hắn. Nàng không ngờ thân mình nam nhân này cứng rắn giống như làm bằng sắt, ngọn đao đâm vào người hắn giống như là một vết muỗi đốt không đáng quan tâm, hắn lại còn cố tình dùng thân thể áp nàng xuống.

Nàng muốn chống cự nhưng phát hiện sức hắn mạnh kinh người khiến cho nàng không có lấy một cơ hội phản công. Nàng xấu hổ cùng giận dữ không chịu nổi, nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ bị một nam tử xa lạ sỉ nhục như thế này... Nàng không muốn! Trên đời này, người duy nhất có thể khinh bạc nàng chỉ có... chỉ có... Chợt gương mặt Hách Khiếu Phong hiện lên, lúc này đây trong đầu nàng tràn ngập hình ảnh của hắn, tận đáy lòng một cỗ lửa nóng phun trào ra khỏi miệng.

Đúng vậy, ngoài Hách Khiếu Phong, nàng không muốn bất kỳ một nam nhân nào khác chạm vào nàng.

- Năm đời tám kiếp tên bại hoại nhà ngươi, nếu không buông ta ra... cẩn thận ta móc mắt của ngươi, chặt hết tay chân, hoạn xxx của ngươi...

Hách Khiếu Phong nhú mày. Khiến hắn nhú mày không phải là lưỡi đao nhỏ đâm vào da thịt mà là cái miệng của nàng dù bị bịt chặt vẫn không ngừng mắng. Tuy rằng chữ được chữ mất nhưng hắn vẫn có thể nghe được lời nàng mắng là “Vương bát quy tôn tử! Nếu không buông ta ra thì coi chừng ta móc mắt ngươi, chặt tay ngươi, hoạn xxx của ngươi”.

Móc mắt hắn, cắt tay hắn, hắn còn có thể chấp nhận được nhưng ngay cả cái thứ đến nam nhân cũng thấy e dè mỗi khi nói ra, tránh không được xấu hổ, vậy mà... Một cô nương sao có thể nói ra một cách không suy nghĩ những điều không nên nói như vậy? Huống hồ, nàng còn là công chúa!

Kẻ địch càng ngày càng gần, nếu cứ tiếp tục thế này thì hành tung của bọn họ nhất định sẽ bị phát hiện. Hắn thở dài, ghé bên tai nàng, khôi phục lại giọng nói và hạ thấp thanh âm xuống tới mức chỉ có 2 người mới nghe được:

- Ta chịu thua rồi, công chúa. Người có thể để cho tỳ chức còn chút mặt mũi, xin miệng phượng tạm thời khép lại một lát.

Cơ thể dưới thân chấn động, ngưng chửi rửa và một đôi mắt to bất khả tư nghị* trừng hắn.

*bất khả tư nghị: không thể nào suy nghĩ, ko thể tin

- Hách Khiếu Phong?

- Đúng là tỳ chức.

- Người...

- Suyt! - hắn ra hiệu bảo nàng đừng lên tiếng.

Không bao lâu, trên mặt đất truyền đến tiếng bước chân. Có người đến, nếu nghe kỹ thì có thể đoán được những người này đang cố ý che dấu hành tung. Ban đêm lợi dụng tầng mây che đậy, lại còn cố ý vận khinh

công, bộ dáng thì lén lút... nhất định là không có ý tốt. Nhóm người đi tới có ba gã, đến chỗ gốc cây mà hai người đang trốn thì dừng lại, nói nhỏ với nhau.

- Người đâu?

- Vừa rồi rõ ràng là nhìn thấy công chúa đuổi theo hướng người này chạy, sao lại không thấy?

- Không phải là người nhìn lầm đấy chứ?

- Không hề. Chính mắt ta nhìn thấy nàng đuổi theo một bóng đen mà.

- Chúng ta còn chưa xuống tay, là ai giành hành động trước vậy?

- Không thể là người của chúng ta. Nếu đúng thì hẳn phải lên tiếng thông báo rồi.

- Quái lạ, nếu không phải người của chúng ta, vậy thì đó là ai?

Một gã nam tử trong nhóm cười hắc hắc nói:

- Công chúa kia lúc nào cũng thích bênh vực kẻ yếu, dám đắc tội với chủ tử của chúng ta. Ta nghĩ là kẻ thù của nàng ta đêm nay cũng tìm tới cửa rồi.

- Nếu thế thì có lợi cho chúng ta. Không cần tốn nhiều công sức mà vẫn có kết quả để báo cáo với nương nương.

Nghe cuộc trao đổi giữa 3 gã xong, Lý Vân Dung thầm giật mình. Cứ tưởng là thị vệ trong phủ tới tìm nàng, không ngờ lại là nghe được câu chuyện này. Giọng nói này rất lạ, nàng không biết được nhưng có lẽ không phải người trong phủ. Đối phương gọi nàng là công chúa, vừa nghe giọng điệu thì biết ngay là người không ưa nàng.

Thì ra, hẳn tới là để cứu nàng...

Nàng nghe theo lời hẳn ngoan ngoãn nằm xuống, vừa lúc trong lòng kinh ngạc thì thân mình đã hơi hơi nóng lên. Bởi vì... dưới sự ôm ấp của hẳn, nàng có thể cảm nhận được hơi thở của hẳn giống như một tầng võng bao quanh mình. Một vài sợi tóc của nàng đang dính trên chiếc mũi của hẳn...

Rõ ràng là nguy hiểm đang kề cận nhưng nàng tuyệt không quan tâm, mà toàn bộ lực chú ý đều đặt hết lên nam nhân đang nằm trên người nàng đây. Khi nhìn thấy thanh chủ thủ hầy còn cắm trên ngực hẳn, tim nàng chợt đau cùng ăn năn, hối hận. Nghĩ tới chuyện hẳn liều chết đến cứu mình thế mà nàng lại đâm hẳn một dao, thực áy náy vô cùng, đồng thời trong lòng không nén nổi sự cảm động.

Một tay nàng lén lút kéo chiếc khăn bịt mắt của hẳn xuống. Ánh mắt vốn đang chuyên chú về phía trước đột nhiên thấy có động tĩnh liền cúi mặt nhìn nàng. Trong bóng đêm, hai đôi mắt như những chấm nhỏ trong trời đêm, đối diện với nhau.

Như có một thứ ma lực nào đó dẫn dắt, họ cứ thế thân mật với nhau, hơi thở phả lên da thịt nhau, ngay cả trái tim cũng đang đập cùng một nhịp. Giờ khắc này, lấy bầu trời kia làm màn, lấy mặt cỏ làm chiếu, một nam một nữ, tầm mắt cứ chăm chăm nhìn nhau không thôi.

Hắn kích động tới mức muốn hôn nàng nhưng lý trí lại không cho phép. Nàng là một công chúa được chiều chuộng yêu thương còn hẳn là một quân nhân làm việc quang minh lỗi lạc, tuyệt đối không thể làm chuyện trái với lễ tiết được. Nhưng hẳn càng chịu đựng nhẫn nhịn thì dục vọng lại càng mạnh, và hẳn thấy xấu hổ khi phát hiện bộ phận phía hạ thân kia... không có chịu nghe lời.

Hắn nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu nhằm giảm bớt cái dục vọng chết tiệt đang ngoi lên kia. Nhưng khi hẳn đang cố dùng lý trí để vượt qua ham muốn dục tình thì có một cái gì đó ấm áp, mềm mại lướt trên môi hẳn. Cả người hẳn chấn động, mắt mở to thì phát hiện thứ ấm áp mềm mại kia chính là đôi môi của nàng... Nàng chủ động hôn hẳn.

Chụt! Sau khi hôn lên môi hẳn một cái, Lý Vân Dung cũng cảm thấy hành động của mình thật táo bạo. Trộm đụng chạm hẳn là do nhất thời máu trong người nàng dâng trào xúc động. Ai bảo hẳn đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân, lại còn dùng thân thể cường tráng kia áp lên người nàng... tất cả khiến nàng ý loạn tình

mê... Nàng kim lòng không được! Nàng thẹn thùng liếc nhìn đôi mắt ở phía trên, mà đôi mắt kia cũng đang chăm chăm nhìn nàng.

Vì sao hắn không có phản ứng? Kinh ngạc quá ư? Hay là bị hành động lớn mật của nàng dọa rồi? Cái này không thể trách nàng nha, đều là do ánh trăng gây họa. Muốn trách thì trách ánh trăng thật đẹp, trách hắn quá đẹp, mà nàng thì... không nhịn được.

Một người áo đen lại lên tiếng:

- Tìm không thấy công chúa, chúng ta mau đi kẻo bị bọn thị vệ phát hiện.

Ba gã áo đen tốc tốc rời đi trong bóng đêm. Lúc này Hách Khiếu Phong mới hoàn hồn, một tay nắm chuôi đao lập tức rút thanh chủy thủ cắm vào ngực sâu chừng ba tấc*, bộ dáng như không có cảm giác gì, hắn coi đây là chỉ là vết thương nhỏ, một chút máu kia chảy ra không đáng để quan tâm. Hắn lau vết máu trên lưỡi đao rồi trả lại cho nàng, sau đó toan đứng lên đuổi theo bọn người áo đen.

*1 tấc = 4cm

- Dừng đi! - nàng kêu lên.

Hắn dừng lại, quay đầu chấp tay bẩm báo với nàng:

- Xin công chúa ở đây đợi, ty chức đi truy bắt thích khách!

- Ta nói người... không được đi! - nàng dậm chân, khuôn mặt đỏ lên vì tức giận.

- Công chúa? - hắn khó hiểu nhìn nàng - Nếu để thích khách chạy thoát thì sẽ không tra ra được kẻ chủ mưu đứng đằng sau.

- Không sao, chuyện đó không quan trọng - quan trọng là... nàng vừa mới chủ động hôn hắn thế mà hắn có thể không nói một lời nào, cứ thế mà chạy đi.

Nếu hắn rời đi thì sự ái muội của hai người trong lúc đó không biết tới năm nào tháng nào mới có được kết quả. Nàng đã lấy hết dũng khí, không màng tới cảm giác thẹn mà chủ động hôn hắn! Nàng cảm thấy hắn cũng thích nàng, còn tâm ý của nàng thì đã hoàn toàn đặt hết vào nụ hôn khi nãy rồi. Nàng cũng muốn cho hắn thấy tình cảm của mình, không muốn cứ phải người tới ta đi, cứ phải ái muội không rõ tình ý, cứ phải dò đoán lòng nhau mãi.

Hách Khiếu Phong ngạc nhiên nhìn nàng. Đuổi bắt người áo đen không quan trọng vậy thì cái gì mới là quan trọng? Hắn không hiểu! Thân là thống lĩnh ngự lâm quân, ngoài hoàng thượng thì chức trách của hắn còn là bảo vệ an nguy của hoàng cung, bảo đảm an toàn cho mọi người trong cung. Hơn nữa, vì bảo vệ nàng, hắn dồn tâm sức rất nhiều, tất cả đều đặt trên người nàng. Nàng không hiểu rằng hắn đi bắt người áo đen là vì nghĩ tới an toàn sinh mệnh của nàng.

- Ty chức không rõ, đuổi bắt người áo đen không quan trọng, vậy thì cái gì mới là quan trọng?

Lý Vân Dung đỏ bừng mặt, tên này đúng là ngu ngốc như bò mả. Thường ngày trong hoàng cung nhiều người nhiều miệng, có muốn gặp mặt hắn cũng không có cơ hội, thật vất vả mới có được khoảng thời gian bên nhau, thế mà hắn chỉ biết có truy đuổi thích khách, không biết cách nắm lấy cơ hội quý báu này. Thật là người ta tức chết mà! Nàng không quan tâm tới thích khách, nàng là quan tâm tới hắn. Chẳng lẽ nàng phải nói thẳng ra thì hắn mới hiểu sao?

Cắn răng, nàng hạ quyết tâm, bất chấp tất cả mở miệng:

- Ta... ta muốn biết kế hoạch của người!

Hách Khiếu Phong nhú mày. Kế hoạch? Cái này ư? Hắn chấp tay nói:

- Ty chức định sau khi truy bắt người áo đen thì sẽ khảo vấn nghiêm khắc để bắt được kẻ chủ mưu đứng sau điều khiển và đem những kẻ có ý đồ thương tổn công chúa về quy án.

- Ta không nói tới cái này! - nàng đúng là sắp bị hắn làm cho tức chết mà.

- Vậy thì... ý là gì?

- Đụng chạm thì người cũng đã đụng chạm rồi, hôn thì cũng hôn rồi, ta muốn người chịu trách nhiệm!

Nói như vậy đủ trắng trợn, rõ ràng lắm rồi! Nhưng nàng phải tự để mặt mình dày thêm vài phen mới dám nói ra mấy chữ này. Chỉ vì... nàng không muốn mọi thứ cứ mập mờ, hai người lúc nào cũng chỉ có nhìn mặt mà đưa tình, mất đi mây lại, cứ thế này thì chỉ đậm chân tại chỗ, không có tiến triển gì hết!

Nàng đúng là rất ưng hấn và nàng cho rằng họ Hách kia hấn là cũng thích mình. Nếu không, lần trước vừa nghe thấy nàng gặp chuyện không may hấn sẽ không bất chấp mà xông vào phòng, sau đó, hấn còn đụng chạm, giở trò, động chân động tay, khấn trương giống như là lão bà của hấn sắp chết vậy.

Còn chuyện lần trước tại bữa tiệc trong hoàng cung nữa, một đôi mắt cứ chăm chăm nhìn nàng không rời đi, cảm giác như bị hấn nhìn tới phát cháy. Hơn nữa lần này, chọn lúc nào không chọn lại chọn trúng lúc nàng đang tắm rồi dụ đưa nàng đến chỗ mờ ám này, lại còn áp lên người nàng, bịt miệng nàng.

Thông qua tất cả mọi chuyện thì có một kết luận chính là, hấn thích nàng, chỉ là miệng chưa chịu nói ra mà thôi. Hấn không nói thì nàng nói! Chẳng qua họ Hách kia cứ làm ra cái vẻ mặt thất hồn lạc phách, nhìn nàng không chớp mắt. Bị dọa tới ngây người ư? Hay là không dám chịu trách nhiệm?

Cho dù nàng là người không dễ gì bị dẫn dụ nhưng tiện nghi đều để cho hấn chiếm hết, nơi không nên chạm cũng để cho hấn chạm tới, dù gì thì cũng phải chịu trách nhiệm một phần chứ! Tốt xấu gì nàng cũng là một công chúa có thân phận tôn quý, hấn cứ đứng đó không nói một lời nào, chẳng lẽ hấn muốn nàng hạ mình cầu hấn chịu trách nhiệm ư?

Qua một lúc lâu, nàng nổi lên cáu giận, nàng biết lúc này mình thật quá sức mất mặt, khuôn mặt vì âm ức mà đỏ đậm lên.

- Không chịu trách nhiệm thì thôi!

Nàng xoay người hướng đại điện chạy đi, trong lòng thì tự nhủ chính mình không thèm nhưng hốc mắt lại nóng lên.

Đúng vậy, cá tính của nàng vốn thẳng thắn, vô tư không giống với những thiên kim hoàng tộc e lệ, nhàn thực, nàng thích thì sẽ nói, yêu thì sẽ thể hiện, chẳng cần phải ngại bất cứ điều gì. Cứ tưởng rằng hấn sẽ hiểu được, sẽ yêu thích sự ngay thẳng của nàng, thậm chí nàng vì hấn mà phá lệ ăn vận trang điểm, mặc vào người những thứ quần áo rườm rà nào vậy xếp, nào trang sức... Kết quả lại là chính nàng quá đa tình mà thôi.

Mới chạy chưa được vài bước thì đột nhiên nàng bị cổ lực cường đại nào đó kéo vào trong ngực, thân thể thoáng cái nhẹ hẫng giống như là đang đứng trên mây, cưỡi trên gió vậy.

Bay? Đúng là nàng đang bay, chân không chạm đất. Hách Khiếu Phong ôm lấy nàng trong lòng, chân nhún một cái và hấn thoải mái hướng phía mái đình bay đi. Nàng kêu lên sợ hãi, hai tay theo phản xạ ôm chặt lấy bờ vai hấn. Nàng dù có dũng cảm, ương ngạnh thế nào thì cũng không lấy cái mạng của mình ra mà đùa giỡn, nhất là mấy tình huống bất ngờ không báo trước này. Nàng kinh hãi, sống chết mà ôm lấy hấn.

Khắp người nàng tràn ngập nhiệt độ cơ thể nam nhân... tâm bất giác cũng nóng lên. Hấn muốn làm gì? Hấn mang nàng nhảy lên chỗ cao nhất trên mái hiên, gió như đang gào thét ở bên tai, thực giống với cái tên của hấn - Khiếu Phong! Người này chiếm giữ cơ thể nàng cũng chính là đang chiếm giữ lòng nàng. Nàng nhắm mắt lại, cảm nhận hấn đang mang mình lướt gió đập mây, dường như hai người đang đứng trên một đám mây vậy.

Cuối cùng, tiếng gió rít bên tai cũng ngừng lại. Cánh tay hấn vẫn giữ nguyên và giọng nói trầm thấp ôn hòa vang lên:

- Đến rồi!

Đến? Đến đâu? Cung trăng của Hằng Nga ư?

Khuôn mặt như một đoá phù dung trong lòng hấn chậm rãi nâng lên, đôi mắt từ từ mở ra.

Trời ơi...!

Nàng ghen hòng, nhìn trân trối tới ngậy ngốc một lúc lâu... toàn cảnh hoàng thành Trường An mênh mông, bao la thu hết vào tầm mắt nàng. Nàng nghe nói khinh công của hần rất tốt nhưng không nghĩ là cao siêu tới mức này, bởi vì lúc này chỗ mà hai người đang đứng không phải là cao bình thường mà là rất cao, cực độ cao, cao tới mức có thể đem bốn phương đông tây nam bắc của hoàng thành nhóm lại thành một bức tranh thu nhỏ. Và nàng đang đứng ở một nơi rất cao có thể quan sát hết thấy.

- Đây là đâu? - nàng kích động hỏi ra nghi vấn trong lòng.

- Nóc nhà của tòa tháp cao nhất trong hoàng cung.

Hèn gì lại nhìn thấy được toàn hoàng thành! Hàng ngàn ngôi nhà đèn đuốc sáng trưng, trong và ngoài thành, trạm gác ở bốn chiếc cửa thành khổng lồ, đường lớn náo nhiệt người qua lại... Tất cả đang diễn ra trước mắt nàng. Nàng chưa từng nghĩ rằng đứng ở chỗ cao nhìn ra xa lại khiến cho lòng người cảm nhận được trời cao biển rộng là gì, nàng cũng chưa từng nhìn thấy cảnh đêm đẹp rực rỡ như thế này.

- Thích không? - thanh âm ôn nhu, nhỏ nhỏ vang lên bên tai nàng.

Ánh mắt nàng đương nhìn xa xa liền thu về, chuyển qua chăm chú quan sát khuôn mặt hần gần ngay trước mắt. Nàng phát hiện, trong cặp mắt kia đã không còn sự thâm trầm, lạnh lùng, thay vào đó là một thứ ánh sáng cuồn cuộn, nóng bỏng lấp lánh tỏa ra ngoài.

Trong lòng nàng thầm vui sướng nhưng ngoài mặt vẫn lạnh như băng, nàng không muốn khinh địch, nàng không muốn tạo lợi thế cho hần.

- Ngay cả một câu báo trước cũng không nói thế mà đột nhiên dẫn người ta bay lên một chỗ cao như vậy... Không biết là có ý gì? Hừ!

Vậy đó, nàng là làm bộ làm tịch, cố ý bày ra cho hần xem đó. Tuy rằng cái chiêu cho xem cảnh đêm này rất lãng mạn, rất thông minh nhưng vẫn chưa đủ để làm nàng thỏa mãn đâu.

- Không thích?

- Hừ! - nàng thích muốn chết nhưng... không nói.

- Ta chưa từng mang một nữ nhân nào khác tới nơi này, công chúa là người đầu tiên!

Hần xưng “ta” mà không phải là “ty chức” dường như đã bỏ đi cái tôn ti trật tự về thân phận, địa vị, lúc này chỉ đơn giản là một nam nhân đang nói với một nữ nhân mà thôi.

- Hừ! - nàng bĩu miệng. Không mang nữ nhân tới, nói không chừng là nam nhân ấy chứ. Giải thích mấy cái chuyện vô nghĩa này thì có ích gì chứ? Nàng muốn nghe không phải là cái này.

Khóe miệng Hách Khiếu Phong giương lên một nụ cười hiểu ý, đôi mắt sắc bén như chim ưng chợt tắt, không hề lãng phí thêm một lời nào, bằng hành động cụ thể... hần đặt lên môi nàng một nụ hôn nóng cháy, mãnh liệt.

7. Chương 7

Trái tim nàng như đông cứng, tai cứ u u, nàng nhắm mắt lại để cho ngọn lửa kia tùy ý mà ngồng cuồng chiếm đoạt đôi môi nàng không chút kiêng nể.

Môi của hần so với tưởng tượng của nàng còn mềm mại hơn rất nhiều, ngọn lửa kia khi tham tiến vào trong miệng nàng cũng cuồng dã mất hồn, cơ thể hần mạnh mẽ nhưng không lạnh như băng mà nhiệt tình, kiên quyết. Nàng nghe được tiếng tim đập hỗn loạn của hai người mà điều này làm nàng mừng như điên vì nó chứng tỏ bản thân nàng có thể làm cho hần không khống chế được mình. Nàng cuối cùng cũng khiến hần đầu hàng, biểu tình bình tĩnh cũng bị đẩy lui và hần đã hoàn toàn lộ ra bản chất thật của mình.

Quả thực hần đã không làm cho nàng thất vọng, hần giống như là từ một chú chim ưng ra sức mà tấn công một con chim hoàng yến nhỏ bé, hần thể hiện rõ bản tính săn mồi của mình và dành cho nàng một nụ hôn

rất sâu. Thời gian giống như bị ngưng trệ, mãi đến khi nàng ý thức được mình sắp thiếu đường khí thì hần mới chịu buông tha để cho nàng mở miệng thở dốc, đồng thời phát ra không ít tiếng rên rỉ...

Nàng cố chấn chỉnh lại khuôn mặt đỏ ửng của mình, không biết phải dùng từ ngữ nào để giải thích cho mọi chuyện. Hách Khiếu Phong đã dùng hành động để nói cho nàng biết tâm ý của mình và dù sao thì hai người đều là dùng miệng để nói... nhưng cách của người sau hình như tốt hơn rất nhiều...

- Nếu công chúa còn muốn dùng chủy thủ đâm ta một đao thì bây giờ chính là một cơ hội tốt - hần nói thầm, trong giọng nói có mười phần lằn lắn tán tỉnh.

- Giấu cọt ta. Vừa rồi một đao kia rất xứng đáng với chàng, không ngờ mạng chàng lại lớn như vậy - nàng nhún mắt nhún mũi nói. Bàn tay nhỏ bé đặt trên ngực hần đập một cái, đương nhiên là đánh nhẹ sau đó mới chịu tăng thêm chút lực đạo.

- Tạ ơn công chúa hạ thủ lưu tình!

Nàng si mê nhìn khuôn mặt tươi cười của hần, thì ra hần có thể cười một cách thoải mái như vậy, không hề có cái vẻ nghiêm khắc của một phán quan mà ngược lại, rất thân thiết, ôn hòa. Bất tri bất giác, nàng đưa tay chạm vào những đường cong kiên cường trên khuôn mặt hần. Nàng muốn tìm hiểu hần, nàng biết đây chính là nam nhân mà nàng đem lòng yêu thương, đồng thời nàng cũng khát khao hần yêu nàng. Không có chuyện thân phận, không có lễ chế ràng buộc mà chỉ là một nam tử yêu thương một cô gái.

Nàng rất hiểu một điều, trừ bỏ diện mạo xinh đẹp thì nàng không có một chút gì gọi là lợi thế của một cô gái bình thường có thể hấp dẫn nam nhân. Trình độ đàn ca của nàng không tốt nhưng với cung tên thì không khác nào đùa giỡn, kỹ thuật múa tuy giống như vẹt chạy nhưng cưỡi ngựa thì rất nhanh, cá tính không bằng một thực nữ nhàn nhã nhưng tuyệt đối không làm ra vẻ kiêu căng, kêu nàng vẽ tranh còn không bằng cho nàng đi điều khiển mấy cái xe ngựa chở pháo.

Có một thứ mà nàng không thua bất kỳ một ai, đó chính là một tấm lòng nhiệt tình cháy bỏng. Nếu nàng yêu thương một người thì nàng nguyện ý vì đối phương mà từ bỏ vinh hoa phú quý với thân phận một công chúa, cùng người ấy chạy tới chân trời góc bể, cho dù ăn cơm với rau dưa cũng vui vẻ chấp nhận.

Thật sự là như vậy! Nàng nguyện ý! Và nàng chỉ có duy nhất một mong muốn, đó là đối phương cũng phải chân tình đối đáp nàng, chỉ cần như vậy thì cuộc đời này nàng có chết cũng không uổng chút nào.

Hách Khiếu Phong để mặc cho tay nàng sờ soạng khắp mặt mình, hần chăm chú nhìn vào đôi mắt sáng như ngọc kia phát hiện nơi đó trừ bỏ vẻ ngưng ngừng còn tiềm tàng một khát vọng to lớn, mạo hiểm. Ánh mắt của nàng so với bất kỳ vị cô gái nào đều nhanh nhạy mê người hơn, không chỉ vì đẹp mà còn là sự tự tin. Mỗi lần tiếp xúc với nàng đều có những điều mới mẻ, lúc giúp nàng làm việc nghĩa, lúc nàng bú dưỡng bình cái tay đôi, lúc nàng giả bị thương, thậm chí cả lúc nàng trộm thân hần thì nàng luôn toát ra một sức quyến rũ làm cho hần không thể dời mắt, hoàn toàn bị hấp dẫn lôi kéo vào.

- Bây giờ chàng không chịu trách nhiệm không được! - nàng cười tươi giống như một nụ hoa xinh đẹp hé nở, vì hần mà bày ra sự quyến rũ của cô gái.

- Công chúa có lệnh vậy ty chức xin nhận mệnh!

Nàng biết là hần chọc nhưng nàng không muốn nghe những lời như vậy.

- Ta hy vọng ta trong mắt chàng không phải là một công chúa mà chỉ là một cô gái bình thường, giữa ta và chàng không có gì liên quan tới địa vị lẫn thân phận. Ta chán ghét những lễ nghi phức tạp, vụn vặt trong cung cho nên sau này chàng đừng gọi ta là công chúa, cũng đừng tự xưng mình là ty chức này nọ. Bỏ cách xưng hô kia đi, ta là ta còn chàng vẫn là chàng, ta muốn là trái tim chàng... chàng hiểu ý ta chứ?

Ánh mắt hần trở nên ôn nhu sâu thẳm, cầm lấy bàn tay đang đặt trên mặt mình, hần chuyển qua môi hôn nhẹ, ánh mắt chuyển chú vẫn chưa từng rời khỏi nàng một giây.

- Nàng dám buông tự tôn và địa vị mà yêu thương ta thì ta ngoài sự cảm kích... trong lòng đều là tình ý.

Lời hần nói làm cho nàng rất vui vẻ, bởi vì hần không chê cười nàng mặt dày lại còn thừa nhận hần cũng yêu nàng. Từ khi sinh ra đến giờ nàng chưa bao giờ thấy cảm xúc biến đổi nhanh như trong đêm nay. Việc thổ lộ tình cảm làm cho nàng thấy được giá trị của sinh mệnh, của sự chân thành, nàng đã tìm được một

người biết yêu thương, trân trọng mình và cũng là người không gò bó, ép buộc nàng, người này sẽ trở thành người bạn đồng hành với nàng.

- Công chúa...

- Dung Nhi, nhũ danh của ta - nàng dùng ngón trỏ đặt lên miệng hắn, nhẹ giọng sửa chữa.

- Dung Nhi! - ánh mắt Hách Khiếu Phong càng ôn nhu hơn.

Mặt nàng dụi dụi trong lòng hắn giống như một chú mèo nhỏ làm nũng:

- Ta thích chàng gọi ta như vậy, Khiếu Phong!

- Không biết Khiếu Phong có tài đức gì mà được lọt vào mắt xanh của Dung Nhi, đây thật đúng là vinh hạnh mà ông trời ban tặng cho ta!

Nàng nâng mặt lên, đôi mày liễu nhướng lên, kháng nghị:

- Nói chuyện không cần phải văn vẻ như vậy. Chàng cũng biết bản tính ta vốn thẳng thắn, thường ngày rất ghét phải nghe mấy cái câu của sĩ phu tới nhảm. Thích thì nói thích, yêu thì nói yêu, ta thích giống trước kia chàng và ta cãi nhau, tranh luận.

Hắn cúi thấp mặt làm cho khuôn mặt nàng kéo gần khoảng cách lại:

- Nàng muốn nhìn thấy con người thật của ta? Ta sợ nàng sẽ hối hận bởi vì con người của ta vốn cuồng dã không kiềm chế được!

- Vậy thì cuồng dã không kiềm chế được cho ta coi. Ta muốn một Hách Khiếu Phong không sợ trời không sợ đất, chỉ có mình ta là người dám say mê một Hách Khiếu Phong như vậy.

- Ta chỉ sợ nàng tiêu thụ không nổi - thanh âm hắn thấp phần ôn nhu, ánh mắt lại tỏa ra không ít nhiệt nóng.

Hắn là đang ám chỉ với nàng rằng đối mặt với nàng thì hắn có thể là một quân tử nhưng một khi vượt qua khỏi cái ranh giới quân tử kia thì hắn khó có thể kìm chế được chính mình.

Nàng hiểu ý của hắn và nàng cũng biết ánh lửa trong mắt đại biểu cho điều gì. Chưa bao giờ nàng nghĩ người này lại biết cách tán tỉnh, hắn giống như một mãnh thú trầm tĩnh trước khi săn con mồi hại trái tim nàng muốn nhảy dựng lên vì sợ hãi nhưng vẫn muốn biết được tâm ý hắn, muốn dẫn dụ ra nhiệt tình của hắn. Khi gần đạt tới mục đích thì nàng lại cảm thấy khiếp hãi mà rút người lại, bởi vì bộ dạng của hắn tràn ngập nguy hiểm khiến cho người ta chống đỡ không nổi.

Nàng khó khăn mà nuốt nuốt nước miếng, rồi cuộc đành cúi hạ tầm mắt trốn tránh, bất giác nàng cứ lùi bước dần về phía sau. Điều này càng kích thích ham muốn sở hữu của hắn hơn, nàng mới chỉ hơi hơi cúi đầu thôi liền bị đôi môi của hắn bắt thành linh tức đoạt đi nụ hôn. Động tác nhanh như cắt lại mạnh mẽ khiến nàng muốn thở cũng không có cơ hội.

Nụ hôn này hoàn toàn khác với nụ hôn ôn nhu lướt qua ban nãy, nó dùng mãnh mà chiếm giữ. Hắn đang muốn nói với nàng rằng bản chất của hắn chính là nóng như lửa và cuồng mãnh như một con báo, lạnh lùng chỉ là một biểu hiện giả dối. Hắn đoạt lấy hết thân nhiệt của nàng rồi nhen nhóm một ngọn lửa trên môi nàng, tai nàng... lửa cháy tới tận chiếc cổ mềm nhũn, mịn màng.

Trên người nàng vốn chỉ có duy nhất một manh áo khoác nên không thể nào che dấu được cảnh xuân xanh đẹp, thân bí bên dưới. Một bàn tay dễ dàng theo vạt áo mà tham nhập rồi cầm một bên gò bồng của nàng, ngay lúc này nàng bừng tỉnh, tim đập nhanh hơn, hô hấp càng khó khăn hơn.

Lúc này đây bọn họ điên cuồng cực hạn! Bọn họ đứng ở nơi cao nhất trong hoàng cung, làm một chuyện kinh thiên động địa nhất, giống như trên đời này chỉ còn lại hai người bọn họ. Thân thể của nàng xụi lơ nằm trong ngực hắn, để tùy ý hắn cắn đùa... thần trí nàng đã bay bổng tới tận đâu đâu...

Nàng từng xem qua một ít sách có vẽ hình nam nữ hoan ái nhưng chưa thấy một cuốn nào nói là nụ hôn có thể làm cho não người ta mê muội, choáng váng, toàn thân giống như hỏa thiêu, lại còn có một cổ cảm

giác không nói nên lời đang rục rịch trỗi dậy trong cơ thể nàng làm cho nàng khó chịu nhưng không cách nào kháng cự lại.

Bàn tay to lớn của hắn cơ hồ chạm qua từng tắc da tắc thịt của nàng, môi hắn lướt trên người nàng để lại không ít ấn ký. Hắn nóng rực như một ngọn lửa muốn thiêu đốt nàng khiến nàng không tự chủ mà bật ra một câu cầu xin nỉ non. Mà cầu xin cái gì nàng cũng không rõ nữa, hình như nàng hy vọng hắn ôm chặt lấy nàng, cho nàng nếm cảm giác được sở hữu.

Trước khi tia lý trí cuối cùng bị bào mòn thì Hách Khiếu Phong thở dài một tiếng, trong lòng hắn biết ranh giới vẫn không thể vượt qua. Hắn có chút giận vì không thể thân nàng thêm nữa nhưng ít nhất không phải là lúc này bởi vì hắn phải bảo vệ nàng. Trước khi cầu thân thì hắn còn phải lo đến chuyện danh tiết cho nàng. Nếu nàng không phải là công chúa thì hắn nhất định muốn có được nàng ngay lập tức, nhưng... Nhưng nàng lại là công chúa, trinh tiết và danh dự của công chúa so với ham muốn dục tình của riêng hắn còn quan trọng hơn nhiều.

Môi hắn đột nhiên rời khỏi nàng sau đó hắn đem nàng ôm vào lòng, tay khẽ vuốt ve mái tóc đen nhánh của nàng. Bất giác hắn thấy đau lòng cho Dung Nhi mảnh mai vì bị hắn khiêu khích mà mặt đỏ tới tận mang tai, nhịp tim cũng nổi loạn... A, nàng công chúa đáng yêu của hắn...

- Khiếu Phong?

- Suyt...!! - giọng hắn khàn khàn thì thầm bên tai nàng - Ta muốn nàng nhưng không phải là đêm nay. Ta muốn bảo vệ nàng, ta sẽ kiên nhẫn đợi tới ngày ta tới đón dâu, vào đêm động phòng hoa chúc ta nhất định sẽ đòi lấy quyền lợi của mình. Đến lúc đó... ta sẽ có được tất cả của nàng, ngay cả một sợi tóc cũng không buông tha.

Hơi nóng rực phả bên tai khiến nàng xấu hổ vô cùng, chỉ biết vùi mặt vào lòng ngực hắn. Hành động này của nàng là thay cho lời đồng ý! Hắn trấn an nàng cũng chính là trấn an mình, bởi vì hắn đã chịu đựng tới mức cực hạn, phải dùng hết toàn lực mới có thể khắc chế dục hỏa phía hạ thân.

- Ta sẽ xin cầu hoàng thượng tứ hôn, chờ ta! - hắn nói nhỏ.

Giai nhân trong lòng thở dồn dập một hồi rồi mới nhẹ nhàng nhận lời:

- Ta chờ chàng...

Dưới bầu trời đầy sao không một bóng mây, hai tâm hồn kết hợp cùng một chỗ, vừa hôn định kiếp này, ưng thuận hứa hẹn đem tương lai của hai người gắn kết và dành cho nhau.

Trong tiếng đàn du dương, không khí trộn lẫn mùi hương ngọt ngào. Một họa sĩ đang ngồi trước bàn, trước mặt là một cuốn tranh đang mở rộng, bên cạnh bàn còn có cung tỷ đang mài mực cho hắn. Họa sĩ hết sức chăm chú vào cuốn tranh rồi hạ bút một cách cẩn thận. Bởi vì giờ phút này, hắn đang diễn tả một đối tượng mà văn chương khó có thể hình dung ra được đẹp tới mức nào!

Lấy đường phác họa thì không khó nhưng cái khó chính là lấy đường nét mà vẽ có thần. Ngoài việc họa sĩ phải có kỹ thuật cao siêu thì đối tượng vẽ có hợp tác không cũng rất quan trọng.

- Đây... - họa sĩ lau mồ hôi lạnh trên trán, cười khổ một tiếng, hạ giọng năn nỉ - Công chúa điện hạ có thể mỉm cười không?

Ngồi ngay ngắn, mềm mại trên ghế cao là Lý Vân Dung, khó lắm nàng mới giống được những nàng công chúa khác, đó là chịu ngồi yên bất động một chỗ trên ghế kia. Vì tiện hoạt động nên trang phục của nàng rất đơn giản, nàng không giống bất kỳ một công chúa, hậu phi nào trong cung, lấy việc đánh đàn ngâm thơ làm nhã hứng. Nàng thích múa kiếm, quyết đấu và khi tâm huyết dâng trào thì nhất định phải cưỡi ngựa bắn tên cho thỏa nỗi lòng.

Lúc này, nàng cài một chiếc trâm, đôi mày liễu được tô đậm, giữa trán điểm một bông hoa mai, cánh môi đỏ bong ướt át. Thường ngày nàng vốn khuynh quốc khuynh thành thì bây giờ lại càng mềm mại, xinh đẹp hơn. Tay nàng cầm một chiếc quạt lụa, trên người phủ một xiêm váy hiện thời rất được ưa chuộng, tay áo được thêu hoa tinh xảo, áo khoác bên ngoài được làm từ vải gấm màu tím, dây thắt lưng và tay áo dài bay

bay pháp phối như tiên nữ. Thứ vải dùng để may bộ y phục này được thêu dệt hàng nghìn đóa hoa nhỏ, nửa người bên dưới nàng mặc một chiếc váy dài nhiều tầng, phía trên cổ áo hình hoa rộng thùng thình làm cho người ta có thể nhìn thấy được chiếc gáy trắng nõn và nửa khuôn ngực phần nộn của nàng. Một tiểu mỹ nhân thiên tiên tuyệt sắc như vậy quả thực ngồi cũng đẹp, đi cũng đẹp, người nào nhìn thấy liền tiêu vong hồn phách. Vốn là quốc sắc thiên hương nhưng...

Họa sĩ liên tiếp lau mồ hôi lạnh, rõ ràng là ban ngày nhưng hắn cảm thấy lạnh buốt cứ như đang ở dưới âm tào địa phủ. Tất cả chỉ vì người mà hắn phải vẽ giờ này đang trợn tròn mắt lộ ra hơn nửa lòng trắng, sắc mặt thì âm u giống như biểu hiện của người thất cổ tự tử.

- Cười? - Lý Vân Dung nhìn họa sĩ, dĩ nhiên ánh mắt ngàn ngạt lửa giận không chút kiên nhẫn dọa cho tên họa sĩ sợ tới mức phát run – Ngồi ở chỗ này như người chết lại không thể động đậy, bản công chúa cười được mới lạ!

Hiện tại, trong bụng nàng toàn là lửa. Hoàng thân quốc thích ai cũng thích ngồi một chỗ cho họa sĩ nổi tiếng trong cung đình vẽ lại mình nhưng nàng không thích. Ngồi im một chỗ không được động đậy giống như một khổ hình, sợ dĩ nàng chịu ngồi ở chỗ này làm một khúc gỗ là vì hoàng huynh hạ lệnh muốn họa sĩ vẽ một bức họa về nàng. Buồn! Buồn chết người!

Đừng nói họa sĩ xấu hổ mà ngay cả hai thị tì thân tín là Cúc Hương và Khấu Nhi cũng một cái đầu hai cái đại.

- Công chúa, người liền cười một cái đi, để cho họa sĩ sớm hoàn thành hoàng mệnh đi mà!

Lý Vân Dung liếc Cúc Hương một cái rồi cố gắng làm cho khóe miệng cong lên nhưng lại lộ ra nụ cười lạnh thê lương như ác quỷ đi đòi mạng người hại họa sĩ cứng đờ, bút vẽ trên tay cũng đánh rơi xuống đất.

- Công chúa đừng làm loạn nữa! – Cúc Hương bị nàng làm cho dở khóc dở cười.

Khấu Nhi bình tĩnh hơn hiểu rất rõ tính nết công chúa nên lời nói ra không hề mềm mại chút nào, ngược lại có điểm kiên quyết, uy hiếp:

- Nếu vẽ không tốt thì hoàng thượng sẽ hạ lệnh vẽ lại một bức nữa. Tới lúc đó công chúa chắc chắn là phải chết hai lần.

Lời nói này quả thực hiệu quả, biểu tình của Lý Vân Dung hơi run rẩy, sau một lát thì liền mở cây quạt ra, bày ra dáng vẻ tiên nữ đoan trang ưu nhã, trưng biện một nụ cười quyến rũ đủ để làm cho đàn ông mất hồn. Họa sĩ nhìn, lập tức đặt bút vẽ, mang giai nhân xinh đẹp mị hồn vừa xấu hổ vừa mê hoặc trước mặt vẽ lên mặt tờ giấy. Cuối cùng, thật vất vả mới hoàn thành được bức vẽ. Họa sĩ vội vàng cáo từ để mang bức tranh tới dâng lên hoàng thượng kết thúc sứ mệnh.

- Ép ta chết mà! - Lý Vân Dung vịn vẹo thất lưng, cánh tay vung lên uốn éo, hình ảnh một cô gái mềm mại ôn nhu hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một dáng vẻ nam nhi nghịch ngợm.

Nàng tuyệt đối không thích mặc váy cài trâm, nếu có thể thì nàng tình nguyện sinh ra là nam nhi, được như vậy thì nàng có thể nghênh ngang ra vào cung mà không bị quản thúc, có thể ngao du bên ngoài mà không sợ bị khi dễ, khiển trách.

- Người đâu, giúp ta dỡ đồng quần áo chật ních này xuống!

- Ai nha, vất vả lắm mới mặc vào được, đừng dỡ xuống mà! – Cúc Hương phản đối. Các nàng đã phải dùng đến sức của chín trâu hai hổ mới có thể mặc bộ quần áo này vào cho công chúa.

- Đúng vậy, nếu bình thường công chúa cũng ăn mặc như vậy thì tốt quá! – bà vú ở một bên cũng khuyên nhủ - Đừng mặc mấy bộ quần áo cưỡi ngựa nữa. Các phi tử suốt ngày tranh tài khoe sắc sao có thể thắng nổi công chúa của chúng ta. Ta nói rồi, công chúa mới là đệ nhất mỹ nhân của hoàng thành.

Nhìn công chúa một thân cao quý, họ tuy chỉ là những nô tì nhưng bản thân lại thấy rất vui vẻ, chỉ cần công chúa đồng ý mặc váy dài váy ngắn vào thôi cũng đủ để làm khuynh quốc khuynh thành rồi. Có không ít vương hầu đem thơ từ tới để biểu đạt sự ái mộ đối với công chúa nhưng khổ nỗi “nước chảy hữu ý mà hoa rơi lại vô tình”. Công chúa cùng lắm là kết bạn với những kỳ xạ chứ chưa từng có tình ý đối với bất kỳ một

chàng trai nào. Các nàng hầu hạ công chúa nhiều năm nên hiểu được lòng nàng, bản tính của nàng, những công tử tầm thường luôn làm chướng mắt công chúa.

- Máy thứ quần áo này thì có gì tốt chứ? Đi lại không tiện lại còn vướng bận nữa – nàng vẫn là thích trang phục nam, gọn nhẹ.

- Công chúa, người là cành vàng lá ngọc, nếu để người ta nhìn thấy những cử chỉ thô lỗ này thì còn ai dám tới cầu thân nữa? – bà vú không nhịn được lắc đầu.

- Bà vú, vương hậu, công thần trong hoàng thành này không ai là không biết tính tình của bản công chúa. Chẳng cần họ phải sai người thám thính hay rình mò thì ngày sẵn bản hàng năm chẳng phải ta luôn mặc một thân nam trang đi giày da và thi triển những cử chỉ thô lỗ đấy - Lý Vân Dung không quan tâm, trong giọng nói tỏ rõ sự hứng thú và nàng vẫn chưa có ý định thành thân lập gia đình.

- Các công chúa khác từ năm làm lễ cập kê thì đều nhờ hoàng thượng hứa hôn với người khác, công chúa đã mười tám sao hoàng thượng vẫn chưa hứa hôn cho người? – bà vú có chút lo lắng hỏi. Tâm nguyện lớn nhất của bà chính là một tay mang đại công chúa gả cho một hoàng thân quốc thích.

- Đó là vì hoàng huynh biết ta không muốn lập gia đình, người sẽ không ép ta đâu!

- Chẳng lẽ công chúa muốn cả đời làm một bà cô già không chồng sao? – bà vú lắc đầu.

- Nô tì biết vì sao công chúa không muốn lập gia đình – Cúc Hương lấy tay áo che miệng cười nói, bộ dáng thần bí vô cùng, giống như đã nhìn thấu tâm tư công chúa.

- Ô? - Lý Vân Dung chớp mi, nhận lấy bình hoa quế từ tay tì nữ, nàng đưa lên mũi hít lấy một hơi đầy hương rồi nhìn Cúc Hương đang tràn trề tự tin – Người thử nói xem, nói đúng có thưởng, nếu không đúng thì ta liền phạt người!

Cúc Hương không hề sợ công chúa đe dọa. Ai cũng biết lòng công chúa mềm như đậu hũ, chỉ là ngoài miệng thích đùa giỡn ngoan độc, song điểm này chỉ có nô tì trong cung Văn Nhạ mới biết được.

- Công chúa không muốn lập gia đình, nguyên nhân nếu không phải là cái thứ nhất thì chính là cái thứ hai – Cúc Hương ra vẻ bí hiểm nói khiến cho các nô tì khác phải kéo dài tai của mình.

Về mặt Cúc Hương biến đổi liên tục, cuối cùng cười khẽ một cái rồi ra vẻ nghiêm túc nói:

- Đó là bởi vì... - tùy theo sự ngưng nghỉ của giọng Cúc Hương mà mấy cái tai kia dường như cũng phải dài ra theo – Trường An này, trong hoàng thành có một vị nam tử xuất hiện làm cho công chúa của chúng ta để ý.

- Xùy! – mọi người liếc mắt Cúc Hương, nói lời này không phải vô nghĩa sao?

- Ai nha, ta còn chưa nói xong, làm chi mà mọi người không nề mặt như vậy? – Cúc Hương chu miệng lên kháng nghị.

- Không ném giấy vào người chính là nể tình lắm rồi đó – Khấu Nhi không khách khí quở trách, lời này khiến cho Lý Vân Dung này giờ ngồi một bên xem kịch vui liền nở một nụ cười.

- Ta nói, không phải cái thứ nhất thì chính là cái thứ hai!

- Mau nói đi, nguyên nhân thứ hai là gì? Nói mau, đừng có thừa nước đục thả câu nữa.

- Thứ hai chính là... - lúc này Cúc Hương cười khúc khích giống như một chú quỷ con nghịch ngợm, đề cao âm lượng như muốn tuyên bố kết quả của quá trình nhìn ngó mọi chuyện của mình – trong lòng công chúa có ý trung nhân rồi!

Lý Vân Dung chỉ cảm thấy trong đầu nổ “đoàng” một cái, lòng nàng giống như một mặt hồ tĩnh lặng thình lình có một hòn đá ném xuống khiến nổi lên những vòng gợn sóng. Trong khi mọi người mải mê quở trách Cúc Hương làm tất cả mất hứng thì khuôn mặt Lý Vân Dung đã nóng bừng lên bởi vì hình ảnh Hách Khiếu Phong đã hiện lên rõ mồn một trong đầu nàng. Hắn cứ thế chiếm cứ suy nghĩ của nàng, hơi nóng của đôi môi hắn dường như vẫn còn lưu lại trên môi nàng, cảm giác đôi cánh tay mạnh mẽ ôm lấy nàng vẫn còn

nguyên vẹn, còn có hơi thở nóng bỏng đầy nam tính... Tất cả đều làm cho nàng thất thần, ngỡ ngàng như người mất hồn. Tay ôm ngực, nghĩ đến hắc, tìm nàng dường như nhảy liên hồi muốn vọt ra ngoài.

Cho ta thời gian, ta sẽ chọn một thời cơ thích hợp cầu hoàng thượng gả nàng cho ta! Một đêm kia, lời hứa hẹn của hắc trước khi rời đi vẫn còn vang vọng bên tai nàng. Lúc ấy, hắc mang nàng về Văn Nhạc cung rồi triển miên hôn nàng và rời đi trước khi có người phát hiện. Lúc đó, nhóm tì nữ và thị vệ chưa tìm thấy nàng nên rất lo lắng, thiếu chút nữa đã kinh động tới hoàng thượng. May mà nàng xuất hiện đúng lúc trấn an mọi người sau đó phân phó họ tăng mạnh cảnh vệ vào ban đêm. Nàng không cho họ truyền ra ngoài chuyện đêm hôm ấy vì nàng lo hoàng huynh nếu biết chuyện này chắc chắn sẽ trách phạt ngự lâm quân, mà Khiếu Phong chính là thống lĩnh của ngự lâm quân.

Kỳ thực, Thiếu Phong vốn có thể đuổi bắt thích khách nhưng vì nàng ngăn cản nên mới không đuổi theo. Vì tình cảm cá nhân, nàng không muốn bắt luận một người nào trách tội Khiếu Phong! Nàng mặc kệ ai gây khó dễ với nàng, dù sao binh đến thì sẽ có Khiếu Phong chặn, nước đến thì có Khiếu Phong dấu... Có hắc, nàng sẽ không sợ gì hết.

A... Nàng phát hiện chính mình đã lún vào thứ tình cảm này thật sâu! Nàng thất thần cười nhưng liền cảm thấy có chỗ không được nên rút lại tinh thần, đồng thời phát hiện xung quanh nàng có vài đôi mắt to đang chăm chú nhìn nàng.

- Công chúa, vì sao người lại cười trộm một mình vậy?

- Khụ... có sao? – nàng thu lại nụ cười, trong lòng thầm đắc ý.

- Có, còn cười tới mức mặt đỏ bừng lên – Cúc Hương nói.

Lý Vân Dung chẳng nghĩ đến chuyện tiếp tục nghe các nàng bức bách nên tuyên bố với mọi người một câu:

- Kỳ thực Cúc Hương nói đúng, bản công chúa đúng thật là có ý trung nhân!

- Cái gì? – mọi người đều kinh hô thành tiếng.

- Công chúa có ý trung nhân? Sao nô tì không biết gì chứ?

- Vị ấy là vương công đại thần? Tướng quân? Hay là vương gia?

- Là...

- Công chúa! Không tốt! Không tốt!

Lời còn chưa kịp nói ra thì liền bị tiếng kêu to truyền từ ngoài điện đánh gãy. Một cung tỳ vội vàng chạy vào, đây là người giúp nàng mua đồ - cung nữ Thúy Ngọc.

- Thúy Ngọc, xem người kia, có chuyện gì gấp mà người kích động như vậy? Trời sập xuống sao?

- Công chúa, trên đường nô tì trở về thì nghe thấy Trương công công ở phòng bếp nói hoàng thượng quyết định hôn nhân đại sự cho công chúa rồi!

- Phải không? - Lý Vân Dung bình tĩnh, hoàn toàn không có vẻ giật mình bởi vì mọi chuyện hoàn toàn trong dự kiến của nàng, dĩ nhiên nàng không khiếp sợ như mấy người khác.

- Hoàng thượng hứa hôn công chúa với ai? – Khấu Nhi hỏi.

Đương nhiên là Hách Khiếu Phong! Lý Vân Dung nắm chắc vận phần bởi vì hoàng huynh sớm đã muốn gả nàng ra ngoài nhưng vì không ai dám cưới một công chúa điều ngoa như nàng nên mọi chuyện vẫn trì hoãn dậm chân tại chỗ. Chỉ cần Khiếu Phong mở miệng nói với hoàng huynh thì nhất định hoàng huynh sẽ đáp ứng!

Thúy Ngọc thở hổn hển, nói ra đáp án mà mọi người mong ngóng:

- Thổ Phiên vương!

- Cái gì? – lúc này người kinh hô thành tiếng chính là Lý Vân Dung. Nàng nhìn Thúy Ngọc, nếu không phải là nàng ngẩng ngang thì chính là Thúy Ngọc nói nhầm rồi.

- Hoàng huynh hứa hôn ta cho Thổ Phiên vương?

Thúy Ngọc thuật lại toàn bộ những gì nàng nghe được cho công chúa:

- Nô tì nghe nói rằng Thổ Phiên vương sai sứ thần đến là vì chủ ý muốn cầu thân. Hoàng thượng đã đồng ý và hứa hôn công chúa cho vương của Thổ Phiên.

- Đùa gì chứ? – mặt mày Lý Vân Dung hoàn toàn kinh hãi, nàng bước tới nắm lấy tay Thúy Ngọc – Thật sự họ đã nói như vậy sao?

- Chính tai nô tì nghe thấy Trương công công nói như vậy. Nếu không phải chuyện nghiêm trọng thì nô tì cũng không vội tới mức bỏ quên cả hàng hóa ở đó rồi chạy về đây bẩm báo với công chúa.

- Ta lập tức đi gặp hoàng thượng! - Lý Vân Dung buông tay Thúy Ngọc ra, nhấc tà váy lên, đập giầy thêu chỉ vàng mà đi.

Mới đi được vài bước thì nàng vấp phải bậc thềm khiến mọi người như hút phải lửa. Cũng may có một thân võ công nên Lý Vân Dung lộn người một vòng về phía trước, thuận thế đập gió xoay người, cơ thể xinh đẹp an toàn rơi xuống đất nhưng kết quả thì... nàng đâm phải góc váy nên ngã sấp xuống!

- Ai da!

- Công chúa! – nhóm cung nữ vội vàng chạy tới nâng Lý Vân Dung dậy. Công chúa của các nàng vốn không quen mặc mấy thứ váy vướng víu này, hiện tại thì lại vì chính chúng mà gặp nạn, may mắn là không có người ngoài đến thám thính bằng không thì mất mặt không biết giấu vào đâu.

- Công chúa... người... người không sao chứ... - không được cười! Không được cười! Trăm ngàn lần không được cười!

Họ đồng loạt nhìn quanh thân công chúa như ẩn hiện ngọn lửa, trơ mắt nhìn công chúa đứng lên không ngừng kéo chiếc váy dài lên. Nàng vẫn không từ bỏ ý định đi ra bên ngoài, mỗi bước đi đều mang theo mười phần phần nộ.

- Không sao! - Lý Vân Dung lạnh nhạt nói.

- Chậm thôi! Công chúa! Người chảy máu mũi rồi... công chúa... công chúa... khăn... khăn đây...

Chảy máu mũi thì sao chứ, sao có thể đuổi kịp được khí huyết toàn thân nàng lúc này đang sôi như muốn chạy chồm lên. Kéo lần váy, nàng nổi giận dùng ngón tay tìm hoàng đế để hỏi cho ra nhẽ!

8. Chương 8

Trong ngự hoa viên trăm hoa đua nở, từng đàn bướm bay lượn khắp cả khu vườn hoa.

Trong Trầm Hương đình một màn xinh đẹp còn hơn so với những bông hoa những cánh bướm ngoài kia. Hoàng đế có lệnh mở tiệc trong Trầm Hương đình ở ngự hoa viên, rượu ngon trước mặt, mỹ nhân bên cạnh, ngồi chính giữa chính là hoàng đế Đại Đường đang chìm đắm trong tiếng nhạc, tiếng hát du dương mê người.

- Hoàng thượng, Văn Nhạc công chúa có việc xin cầu kiến! - Giang công công đứng một bên hoàng thượng nhẹ giọng bẩm tấu.

Hoàng thượng hãy còn mê đắm trong khúc nhạc chợt nghe Giang công công bẩm báo liền bật tỉnh hỏi:

- Công chúa có chuyện gì cầu kiến?

- Nô tài không biết, nhưng... sắc mặt công chúa không tốt lắm.

Trương Thục phi đang nằm trong lòng hoàng thượng nghe thấy vậy lập tức dùng cái giọng không xương thì thầm vào tai hoàng thượng:

- Hoàng thượng ... nếu thần thiếp đoán không nhầm thì công chúa có lẽ đã biết được tin kia nên mới tới kháng nghị với hoàng thượng...!

Hôm qua sứ thần của Thổ Phiên tới yết kiến thỉnh cầu hoàng thượng hứa hôn Văn Nhạc công chúa làm vợ của Thổ Phiên vương. Thổ Phiên hòa thân cùng Đại Đường nhằm duy trì tình hữu nghị được giữa hai nước.

Hoàng thượng vốn định đem chuyện này hỏi ý kiến hoàng muội nhưng nếu nàng không chấp nhận thì sẽ tìm một chi nữ hoàng tộc khác thay thế. Sau khi Trương Thục phi biết được chuyện này liền nắm lấy thời cơ trả thù công chúa điêu ngoa kia hại nàng bị hoàng đế cấm túc một tháng, chẳng những mất hết mặt mũi mà Trương Thục phi còn bị những cung phi khác nhạo báng. Cục tức này nàng ta ghen trong cổ đã lâu nên mới vụng trộm phái người lẻn vào Văn Nhạc cung trả thù song thất bại mà những người phái đi kia cũng mất tích một cách bí ẩn. Đang lo hận ý không có chỗ phát tiết thì không ngờ cơ hội ngàn năm có một, cuối cùng nàng ta cũng làm cho kẻ địch vĩnh viễn biến mất khỏi tầm mắt!

Đêm qua nàng thừa dịp thị tẩm góp lời với hoàng thượng, đương nhiên bằng những lời lẽ ngọt lịm cùng ngọc thể mềm mại mị hoặc thì nàng ta thừa sức thuyết phục hoàng thượng đồng ý ban chỉ gả Văn Nhạc công chúa đến Thổ Phiên. Không những thế nàng ta còn sớm tiếp cận với các quan đại thần và đa số những vị này đều nểm qua mũi vị mệ một mội vì công chúa, bởi vì công chúa thường tiến cử nhân tài với hoàng thượng làm cả trở đường tiến thân của họ khiến họ sớm hận nghiêng răng nghiêng lợi. Vì vậy, tất cả đại thần cùng Trương Thục phi đều đề nghị với hoàng thượng: Đại Đường dân đông của giàu, bốn phương đều xưng thần, thật vất vả mới có thể sống chung hòa hợp với các nước. Lần này Thổ Phiên vương cử sứ thần sang hòa thân, vương còn chỉ đích danh Văn Nhạc công chúa chứ không lấy bất kỳ một chi nữ hoàng tộc nào khác.

Hoàng đế nghe cũng thấy hợp tình hợp lý, gây dựng nên một quốc gia với một thời đại hưng thịnh hòa thuận đối với ngài mà một chính sách quan trọng hàng đầu. Vì việc nước thì những chuyện khác đều gạt sang một bên không còn quan trọng nữa. Sau một hồi cân nhắc, suy tính, ngài nhận lời cầu thân của sứ thần, quyết định gả công chúa cho Thổ Phiên vương.

Vừa nghe Trương Thục phi nhắc nhở, hoàng thượng quyết định tạm thời không gặp mặt Văn Nhạc công chúa.

- Trẫm không tiếp bất cứ kẻ nào, cũng không bàn chuyện gì, tránh phá hư khúc nhạc hay này - hoàng đế khoát tay, cự tuyệt cầu kiến của công chúa. Mỗi ngày đều bàn bạc quốc sự không xong, phê tấu chương không hết, lúc nào đầu óc cũng treo lơ lửng căng thẳng, khó khăn lắm mới tranh thủ được chút thời gian rảnh rỗi, ngài thậm nghĩ phải được được hưởng thụ hết thảy. Có chuyện gì thì ngày khác bàn bạc...

- Hoàng huynh! - một thanh âm lạnh lùng truyền tới từ phía sau hoàng đế.

Hoàng đế sững sờ rồi lại nhắm mắt lại, hít thở một hơi thật sâu. Ngài sớm biết tính tình hoàng muội cố chấp, nhất định nàng sẽ không chịu rút lui, dù sớm hay muộn thì cũng phải đối mặt. Lúc này ngài đành phải bày ra uy nghiêm, hắng hắng cổ, quay đầu lại.

- Ta nói hoàng muội, muội tới thật đúng lúc, đúng lúc, đúng lúc...! - Thật là khủng khiếp! Một khuôn mặt âm trầm đầy máu gân trong gang tấc, chiếm cứ toàn bộ tầm mắt của hoàng thượng. Ngài sợ tới mức mặt rỗng vụn vụn, uy nghiêm cứ như rác bị quét đi một phát sạch bằng, đầu lưỡi thì run lên không ngừng.

Văn Nhạc công chúa trừng hai tròng mắt, sắc mặt âm trầm, dưới mũi vẫn còn hai đường máu chảy xuống. Đây chính là kiệt tác của cú té ngã khi này, thoát nhìn đúng là giống hệt oan hồn ma quỷ vậy.

- Hoàng... huynh... - giọng nói cũng rất giống nha!

- Muội... muội... muội... muốn hù chết trẫm sao ...?

- Ban ngày không làm chuyện xấu thì nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa! - nàng lạnh lùng nói.

Không chỉ hoàng thượng đổ mồ hôi lạnh mà các phi tử khác cũng nuốt vội một ngụm khí lạnh, mắt hoa đầu choáng váng.

- Sao mũi muội lại chảy máu như vậy?

- Thần muội không chỉ có mũi chảy máu mà còn tức giận tới hộc máu đây.

Trương Thục phi tùy thời ứng tới, vội vàng giải oan với hoàng thượng:

- Hoàng thượng, ngày ấy thần thiếp chính là bị cái bộ dáng này của công chúa dọa chết!
- Người câm miệng, người mà ta muốn tính toán nhất chính là người đó! - nàng vừa nhắc thấy cái dáng vẻ kệt cớm của Trương Thục phi thì còn giận điên hơn.

Kẻ địch đối mặt trừng nhau tới đỏ mắt. Trương Thục phi cũng không cam chịu yếu thế bác bỏ:

- Công chúa giả thần giả quỷ dọa người đã không đúng, đầu tiên là dọa thần thiếp, hại thần thiếp chịu oan một tháng cấm túc thì không nói làm gì nhưng bây giờ nàng lại đến dọa hoàng thượng... Hoàng thượng thân thể là tôn quý, nếu bị dọa tới đỏ bệnh thì công chúa có đảm đương nổi không?
- Bản công chúa tới tìm hoàng thượng, không rảnh dài dòng với người! - đối mặt một hồi, chuyện vừa chuyển, Lý Vân Dung tức giận bất bình chất vấn hoàng thượng: - Hoàng huynh, nghe nói ngài muốn đưa thần muội tới Tây vực hòa thân, chuyện này có đúng không?
- A, thần muội đã biết nhanh thế sao? Trẫm định ngày mai lâm triều mới chiêu cáo với quần thần về chuyện này - hiển nhiên hoàng thượng cũng có chút chột dạ nhưng vẫn cường trang trấn định.
- Ta không đồng ý! Hủy bỏ quyết định này đi! - Lý Vân Dung chống thất lưng nói.
- Quân vô hí ngôn, hoàng thượng đã nói ra lời sao có thể hủy bỏ? Công chúa, người làm vậy không phải ép hoàng thượng nói mà không biết giữ lời sao? - Trương Thục phi xen mồm nói.
- Thần muội không lấy chồng, xin hoàng huynh thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!
- Mệnh lệnh đã ban ra sao có chuyện thu hồi lại, có đúng không hoàng thượng?

Lý Vân Dung phần nộ trừng mắt nhìn Trương Thục phi, ngón tay chỉ thẳng vào mũi hồ ly tinh này:

- Câm miệng, người ôm hận trả thù, khẳng định là người giật giây bên tai hoàng huynh, dùng thủ đoạn dụ dỗ, thuyết phục hoàng huynh đưa ta đi hòa thân, đúng không?
- Thần thiếp làm vậy đều vì vận mệnh quốc gia Đại Đường ta, vì phúc lợi của hoàng thượng mà suy nghĩ. Mong hoàng thượng minh xét!
- Người vĩ đại như vậy chỉ bằng sửa thành người đi hòa thân, thế nào, có được không?

Trương Thục phi dừng lại, sắc mặt khê biến:

- Người... đừng khinh người quá đáng!
- Người mới là đừng cố ý gây sóng gió, hồ ly tinh chết tiệt!
- A! Người dám mắng ta!
- Có gì mà không dám chứ, quạ thói miệng đen!
- Người mới là kẻ điêu ngoa...
- Đồ quái dị Mẫu Dạ Xoa, bà Ba Hoa!
- Người dám nói xấu ta...
- Người không chỉ xấu mà người cũng xấu nốt. Càng nhìn càng khiến người ta muốn nôn!
- Người... người... người ...
- Người cái gì mà người, bình thường người còn không đáng để đọc sách chứ đừng nói tới mắng người càng không đáng, còn dám cãi với ta!

Trương Thục phi đen mặt, hít một hơi thật sâu:

- Hoàng thượng ...
- Hoàng thượng, Hoàng thượng, ngoài cái chiêu khóc lóc đáng thương ra thì người không còn chiêu gì khác sao?

Tất cả mọi người có mặt ở đây, mặc kệ là phu tử tam cung lục viện hay thái giám, cung nữ, cấm vệ quân, đám người cao thủ đại nội... ai cũng cố nén ý cười, cứng rắn nghẹn cổ họng, cố gắng không cho ý cười tràn ra trên môi như bị vỡ đê. Cãi nhau với Văn Nhạc công chúa không khác nào tự rước lấy nhục.

Hoàng thượng đứng giữa cuộc cãi vã, một bên là hoàng muội, một bên là ái phi, bị hai nữ nhân cùng một lúc quây tưng âm ỹ làm cho hứng thú thưởng nhạc của hoàng thượng bay biến đi đâu mất. Có câu nói rằng: văn nhân gặp được binh thì hữu lý không nói rõ*, hiện tại ngài chứng kiến thì rút ra được một điều, khi nữ nhân cố tình gây sự thì chẳng những nói không rõ mà còn gây hỗn loạn, hồ đồ. Lúc này, cách tốt nhất chính là bày ra một bộ uy nghiêm của hoàng đế!

*người học văn và học võ gặp nhau thì tranh cãi không dứt - đối đầu gay gắt

- Làm càn! - mặt rồng giận dữ, tiếng quát vang lên ra lệnh cho hai nữ nhân khắc khẩu ngưng lại. Hoàng thượng tuy rằng là người luôn ôn hòa nhưng một khi đã giận lên thì uy hiếp khiếp người - Hai người các người thật to gan, dám phá hỏng nhã hứng của trẫm - hai nữ nhân còn định nói thêm cái gì đó nhưng liền bị ngài chặn lại - Trẫm không cho phép các người mở miệng!

Khiếp sợ như trời chuẩn bị sập xuống, không một ai dám thở mạnh nữa là.

- Chuyện hòa thân với Đại Đường tuyên dương ân uy chính sách, hôn sự của công chúa trẫm đương nhiên có quyền làm chủ. Trẫm là người đứng đầu một quốc gia, quân vô hí ngôn, nếu trẫm lật lọng chẳng phải làm cho quốc gia họ chê cười. Cho nên, việc hòa thân đã định, tuyệt không sửa đổi.

- Hoàng huynh!

- Việc này không nói lại nữa. Lui ra!

Lý Vân Dung vô cùng căng thẳng, nàng trừng mắt nhìn Trương Thục phi đang đắc ý dạt dào mà nàng lại không có cách nào tính sổ. Giang công công đứng đó lắc đầu ý bảo nàng tuyệt đối không thể xúc động tránh làm cho hoàng thượng nổi giận giáng tội. Hoàng huynh nàng lần này đúng là ăn phải quả cân quyết tâm nên nàng đành phần nộ đứng dậy rời đi, ngay cả phúc thân cáo lui nàng cũng không làm, vén váy chạy ra khỏi ngự hoa viên.

Ý thánh đã quyết, mệnh lệnh của vua không thể kháng nghị, hôn sự của nàng giống như một kết cục đã được định trước. Tuy nhiên, nàng cũng rất hiểu chính mình tuyệt đối không chấp nhận sự bài bố của người khác, cho dù có là hoàng đế thì cũng như không.

Muốn nàng đi hòa thân? Kiếp sau đi! Nội tâm nàng không nhịn được oán hận cái tên Thổ Phiên vương chưa một lần thấy mặt kia, nhân rồi không có việc gì hay sao lại mò tới trêu chọc nàng. Nếu ngày nào đó để cho nàng gặp được, nàng nhất định sẽ cho hắn biết thế nào là lễ độ! Nhưng tính ra vận khí hắn vẫn còn tốt chán vì không có cơ hội để nàng dạy lễ độ cho hắn biết! Bởi vì, trong lòng nàng, một kế hoạch to gan lớn mật đang được tính toán rất chu toàn.

Sau khi hoàng thượng tuyên bố hôn sự của công chúa, tâm tình công chúa như lao xuống vực thẳm, suốt ngày nàng mặt mày suy sụp. Cúc Hương và Khấu Nhi lúc này cũng không biết làm sao, hòa thân dù sao cũng là đại sự, thánh chỉ của hoàng đế đã ban ra, ngay cả một đứa trẻ nít cũng biết đây không phải là chuyện có thể nói đùa, nói bỏ là bỏ, nói dừng là dừng.

Thấy công chúa ảo não trầm trọng, hai vị cung tỳ cũng không biết nên an ủi nàng sao cho tốt, các nàng có thể tưởng tượng nàng có bao nhiêu khổ sở. Mới cùng với Hách đại nhân ưng thuận chung thân chỉ ước thì lại phải chấp nhận cái lệnh hòa thân ác độc, nói vậy thì Hách đại nhân hẳn cũng bị đả kích rất lớn? Sau khi hoàng đế hạ chiếu, trong cung liền hừng hực khí thế chuẩn bị cho việc công chúa xuất giá.

Đầu tháng, ban đêm yên tĩnh, khuê phòng công chúa, không khí trầm trọng ngưng tụ dọa người. Cúc Hương và Khấu Nhi giúp công chúa cởi áo chải đầu rồi hầu hạ nàng đi ngủ. Trên gương đồng phản chiếu khuôn mặt trầm mặc nghiêm túc của công chúa, nếu bình thường thì lúc này vị công chúa bướng bỉnh của các nàng phải đùa với mọi người vui vẻ vài trận sau đó mới chịu lên giường.

Cúc Hương im lặng vuốt nhẹ mái tóc đen nhánh của công chúa, mái tóc dài xinh đẹp như đêm, nàng công chúa đáng yêu nghịch ngợm... giờ không còn tươi cười nữa. Các nàng thực không hiểu sao hoàng thượng có thể gả hoàng muội đến một nơi cao nguyên xa xôi quanh năm tuyết phủ ầy. Ai thấy cũng không nhẫn tâm!

- Công chúa... - Khấu Nhi một bên nhẹ gọi rồi thở dài một tiếng.

- Tên Thổ Phiên vương kia dám chỉ đích danh muốn thành thân với bản công chúa thật sự là chán sống rồi!

- Lý Vân Dung lạnh lùng mở miệng.

- Công chúa, nô tỳ nghe nói Thổ Phiên vương cao to tráng kiện dọa người. Bình thường trông hần giống như một đầu hổ vậy - Cúc Hương nói những gì mà mình nghe được.

Trên gương đồng, đôi mắt công chúa mở tròn xoe, một nụ cười thần bí nhếch lên bên khóe môi:

- Hừ, chỉ sợ hần không có cái phúc cưới ta!

Nụ cười kia lộ ra mười phần mưu ma chước quỷ, Cúc Hương và Khấu Nhi cùng liếc nhìn nhau rồi đồng thanh hỏi:

- Vì sao?

- Bởi vì bản công chúa quyết định chạy trốn - Lý Vân Dung nhướn lên đôi mày thanh tú, tuyên bố kế hoạch lớn của mình.

Cúc Hương và Khấu Nhi ngẩn người giây lát rồi cả hai lập tức phản ứng rất ăn ý, một người đi tới cửa sổ, một người đi kiểm tra xem bên ngoài cửa còn có tạp vụ chờ không sau đó đóng chặt cửa lại, từng cánh cửa sổ cũng được khép cẩn thận. Xác định cửa khép hết và không còn một ai, hai nàng mới quay trở lại bên người công chúa.

- Công chúa, cẩn thận tai vách mạch rừng. Những lời mà người vừa nói là đại nghịch bất đạo, nếu để cho người có ác tâm nghe được thì nhất định sẽ gây bất lợi cho công chúa.

- Các người lớn lên cùng ta, có khi nào thấy bản công chúa sợ cái gì chưa? Hợp lý thì ta liền phục, không hợp lý thì có dùng đao đặt trên cổ ta thì cũng đừng mơ tưởng bức ta phục tùng!

Khấu Nhi nghiêng người nói nhỏ:

- Công chúa tính là...

- Cái tên hoàng đế ca ca thấy sắc quên hoàng muội đối với bản công chúa bất nghĩa vậy thì đừng trách bản công chúa không làm theo lời hần. Sau này đường ta đi, từ nay về sau ta với hần ân đoạn nghĩa tuyệt!

- Công chúa muốn chạy trốn?

- Đúng vậy!

- Công chúa, nếu vậy... là tội mất đầu! - Cúc Hương cả kinh nói.

Khấu Nhi vỗ vỗ bả vai Cúc Hương, lỗ đĩnh nói:

- Nếu trốn thì đương nhiên sẽ không để cho người ta bắt được, mà nếu không bắt được thì làm sao có thể mất đầu?

- Đúng vậy. Bản công chúa nếu đã quyết định trốn thì nhất định sẽ trốn thoát thành công, sẽ không để cho bất luận kẻ nào tìm ra được ta! - Lý Vân Dung đắc ý gật gật đầu.

Khấu Nhi trầm ngâm một lát rồi cẩn trọng nói:

- Hách đại nhân đâu? Công chúa đã bàn bạc với ngài ấy chưa?

- Chưa bàn!

- Công chúa chưa nói với Hách đại nhân? Nói vậy là... Hách đại nhân không biết kế hoạch bỏ trốn khỏi hôn ước của công chúa?

- Hần đương nhiên sẽ theo ta bởi vì ta tin tưởng hần cũng nghĩ giống ta, không màng quyền lợi và danh vị, ta tin hần nguyện ý theo ta rong chơi tứ hải. Ta cảm giác, bản chất con người của hần cũng giống như ta! - Lý Vân Dung tự tin nói.

Nghĩ đến hần, những lo lắng ực đầy trong lòng chợt tiêu tan. Nàng tin hần không như ngựa nhó chuồng mà màng tới chức vị, nếu không thì hần sao có thể chịu sự tín nhiệm và sủng ái của hoàng huynh mà đi cự tuyệt cơ hội làm quan, hần chấp nhận làm một gã thống lĩnh. Chỉ cần tìm một cơ hội thì nàng nhất định sẽ nói với hần quyết tâm của nàng.

- Được rồi, các người lui xuống đi nghỉ đi!

- Dạ, nô tỳ cáo lui!

Cúc Hương cùng Khấu Nhi vừa rời khỏi phòng khép cửa lại thì Lý Vân Dung cũng đứng dậy rời khỏi bàn trang điểm, đi tới thổi tắt cây nến. Khi nàng đang định nằm xuống nghỉ thì đột nhiên nhận thấy bên ngoài cửa sổ có người. Người tới mà cố ý để cho nàng biết, làm như vậy... chắc chắn là hần!

Lý Vân Dung cầm lấy áo khoác mặc lên người rồi đi ra mở cửa sổ. Bên ao phù dung nàng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, tâm tình nhất nhất vui vẻ, nàng theo hướng cửa sổ nhảy xuống chạy tới đình viện, ào vào tấm lưng kia.

- Khiếu Phong! - nàng nhẹ giọng gọi. Khi bóng dáng tuần vĩ xoay người đối diện nàng, ánh trăng cũng hỗ trợ chiếu rọi khuôn mặt tuần dật của hần. Nàng kim lòng không được nên nói tiếp - Ta biết là chàng!

Đối mặt với cách biểu lộ tình cảm không kiêng dè của Dung Nhi, Hách Khiếu Phong có điểm được an ủi, có điểm đau lòng. Hai cánh tay rộng mở muốn ôm lấy cơ thể mềm mại ngát hương nhưng mới đưa ra được một nửa thì lại chần chừ ngừng lại. Nhiệt huyết tình cảm đang dâng trào trong hần cuối cùng biến thành hai nắm đấm siết chặt.

Dung Nhi trong lòng ngẩng đầu nhìn lên rồi triển khai một nụ cười lộ rõ má lúm đồng tiền bên má dành cho hần:

- Ta đang nhớ tới chàng, chàng đã tới rồi. Cái này có phải là cái mà người ta gọi là thần giao cách cảm không?

Không có sự điêu ngoa thường ngày, nàng cười mỉm hồn nhiên làm nũng... Tất cả đều tiến vào trong mắt hần, hòa tan những đường cong kiên cường trên khuôn mặt của hần, ánh mắt lúc nào cũng lạnh lùng bỗng chốc nóng rực... nàng... thật sự... đẹp quá.

Nàng hình như đắm chiều nhìn hần mãi rồi đột nhiên nắm cổ áo hần kéo xuống, nàng đem đôi môi nhỏ nhắn của mình đưa lên đôi môi ấm kia tất cả nhu tình mật ý.

Cô gái nhỏ đáng yêu này đúng là luôn làm hần bất ngờ và rung động. Giai nhân cúi đầu dán sát vào ngực hần, hần muốn dùng hết toàn lực ôm lấy nàng nhưng nghĩ tới chuyện nàng đã được hoàng thượng cấp hôn ước với Thổ Phiên vương, chuyện nàng sắp trở thành phi tử của người ta thì hần liền áp chế tình cảm dạt dào của mình xuống. Lý trí nói rằng hần không thể xúc động, bởi vậy hần giữ chặt lấy hai vai nàng, đem thân thể hai người ngăn ra một khoảng cách.

- Khiếu Phong?

- Ta đến... là muốn nói với nàng... hoàng thượng đã hạ chiếu gả nàng đến Thổ Phiên...

Phát hiện vẻ mặt Khiếu Phong có điểm trầm trọng nhưng khi nghe những lời này thì nàng lập tức hiểu được lý do, qua một hồi bất an nàng nở một nụ cười thoải mái:

- Ô, chàng tới là nói chuyện này sao? Chàng yên tâm, trừ chàng ra ta sẽ không lấy ai làm chồng hết - nàng tự tin, tràn đầy hứa hẹn, tuyệt không có nửa điểm lo lắng.

Phản ứng bình thản của nàng thực sự ngoài suy đoán của hần:

- Ý chỉ của hoàng thượng sao có thể làm trái?

- Quy củ là chết, người là sống, cái gì cũng có thể thay đổi!

- Thay đổi? - hần không hiểu lắm.

- Vị hôn phu của ta thì tự ta tuyển, tuyệt đối không có chuyện đi hòa thân đâu! - nàng vĩnh viễn tin tưởng vận mệnh là do chính mình tạo nên. Có lẽ là có số mệnh nhưng ông trời sẽ không nhẫn tâm chỉ cho con dân

một con đường đi, tất nhiên là còn những con đường khác để lựa chọn, quan trọng là nàng có dám đi hay không?

Thấy vẻ mặt hần hoài nghi, nàng lại cười càng thần bí, ngoắc ngoắc ngón tay ý bảo hần tới gần nàng một chút để kể tại nói nhỏ, nói cho hần biết cái đáp án điên cuồng, khiếp sợ kia.

- Rất đơn giản, chúng ta bỏ trốn!

Hách Khiếu Phong kinh ngạc nhìn nàng sau đó không một chút do dự mà phủ quyết đề nghị của nàng:

- Không được!

- Vì sao? - nàng ngẩn ngơ.

- Chống lại thánh chỉ, lừa công chúa bỏ trốn, đối với hoàng thượng là bất nghĩa, đối với an nguy quốc gia là vô trách nhiệm, đây không phải là tác phong hành sự của Hách Khiếu Phong ta! - nhất thời danh dự của một người học võ, của một người thần tử trung thành trở dậy biểu lộ không bỏ sót một chút nào.

Lý Vân Dung giật mình sửng sốt trong chốc lát, đôi mày thanh tú nhíu chặt lại, tức giận hỏi:

- Chẳng lẽ chàng muốn trơ mắt nhìn ta gả cho Thổ Phiên vương?

- Không! - lúc này hần còn đáp nhanh hơn.

Nàng nhẹ nhàng thở phào một hơi, tính ra hần còn có lương tâm.

- Chàng cũng hiểu được thánh chỉ của hoàng huynh ta ban ra thì không thể sửa được. Quân vô hí ngôn, nói ra được thì phải làm được, nếu ta tiếp tục ở lại trong cung thì nhất định sẽ bị đưa tới Tây vực, chàng bỏ được sao? - hai tay nàng chống thắt lưng, yên lặng nhìn hần.

- Ta sẽ với hoàng thượng... cầu hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra! - Hách Khiếu Phong nhấn chặt mắt.

Nàng cảm thấy hụt hẫng, vốn tưởng hần có đề nghị gì tốt hơn một chút:

- Như vậy ngược lại càng tệ hơn! Ta rất hiểu hoàng đế ca ca, hần rất để ý danh dự và sự thành công. Trước kia hần không bức gả ta đi là vì hôn nhân đại sự của ta không tổn hại gì cho hần, hiện tại hần liền nghe lời gièm pha của một mụ đàn bà mà gả ta tới Tây vực đi hòa thân, điều này chứng tỏ hần không quan tâm tới ta nữa. Chàng tưởng hoàng huynh ta sẽ vì một gã thống lĩnh mà nuốt lại lời để cho thiên hạ chê cười hần ư?

Hách Khiếu Phong không nói gì, xem như là đồng thuận những gì nàng nói là sự thật!

- Cho nên chỉ có một cách duy nhất đó là rời khỏi hoàng cung này. Chỉ có như vậy thì chúng ta mới có thể ở bên nhau.

Dự định của nàng rất đơn giản, đời này nàng thề nguyện sẽ cùng với người nàng yêu thương bên nhau cho tới hơi thở cuối cùng. Hoàng huynh chấp nhận hứa hôn thì tự hần đi mà thành thân, nàng tuyệt đối không cúi đầu trước vận mệnh đâu. Gả nàng cho một người không thương để cho nàng suốt ngày lấy lệ rửa mặt... loại chuyện này nàng mặc kệ. Chuyện gì không muốn thì ngay từ đầu đừng làm, nếu làm thì nhất định sau này sẽ hối hận. Nhưng mà chính nàng lại kiên quyết với dự định của mình, xem ra vấn đề không chỉ nằm ở trên người nàng nữa rồi.

- Ta không cần thân phận địa vị, cũng không quan tâm vinh hoa phú quý. Ta chỉ muốn đi theo chàng, cho dù phải chịu khổ chịu tội thì ta đều đã chuẩn bị tâm lý. Chúng ta hãy rời khỏi hoàng cung này, thiên hạ rộng lớn, tất có chỗ cho chúng ta dung thân.

Đây chính là tuyên ngôn tình yêu của nàng, dám nói dám làm dám chịu trách nhiệm. Cặp mắt đẹp kia dường như chưa bao giờ trong trẻo như lúc này, trong đó tràn ngập tình cảm kiên định không suy chuyển.

Hần rung động vì những lời của nàng, vì quyết tâm của nàng, tất cả đều thể hiện trong ánh mắt kia. Thiếu chút nữa hần đã ôm chặt lấy nàng, liều lĩnh mà mang nàng bay ra khỏi chốn thâm cung như một nhà giam này. Nhưng ở một khắc cuối cùng thì lý trí đã chiến thắng tình cảm, hần không thể làm cái chuyện đại nghịch bất đạo kia được. Nam nhi sống trên đời chỉ cần sống hiên ngang không cầu công tích hoàng uy

nhưng lại cầu không thẹn với lương tâm. Những tín nhiệm đối với hấn chính là thứ khiến hấn không thể buông tha hết thấy để mang nàng đi, nếu thật sự làm như vậy thì cả đời này hấn sẽ phải sống trong sự áy náy, tội lỗi.

- Ta không thể làm như vậy.

- Chàng tình nguyện nhìn ta bị gả đến Tây vực mà vẫn muốn trung thành với hoàng thượng? - biểu tình của nàng nhìn rõ được sự bi thương.

- Công chúa, việc này đều nằm trong quốc sách của Đại đường ta. Chúng ta đã phải trải qua nhiều năm cố gắng mới có thể cùng bốn phương hòa thuận, để dân chúng có cuộc sống an lành, chính sách hòa thân tượng trưng cho tình hữu nghị được giữa hai quốc gia và có một ý nghĩa rất quan trọng. Nếu hứa hôn nhưng lại hời hợt thì không chỉ đối với hoàng thượng bất nghĩa mà uy phong của nước ta cũng sẽ bị sụp đổ. Nghiêm trọng hơn, thậm chí có khả năng hai nước sẽ tuyên chiến, ty chức sao có thể làm tổn hại tới an nguy của quốc gia, sao có thể làm ngơ với sống chết của dân chúng để mưu cầu việc tư của bản thân? - hấn hy vọng nàng có thể hiểu được.

Nàng trầm mặc, rút người khỏi cái ôm ấp của hấn, ở khoảng cách chừng năm bước thì nàng dừng lại sau đó mới chậm rãi mở miệng. Thanh âm đã không còn nguyên khí như lúc trước:

- Cho nên chàng lựa chọn buông ta ra? - hấn gọi nàng là công chúa còn tự xưng mình là ty chức thì nàng đã hiểu được quyết định của hấn rồi. Nhưng... nhưng nàng vẫn muốn nghe chính miệng hấn nói ra.

Hách Khiếu Phong nhếch môi, tay nắm chặt thành quyền, hấn cố ức chế một cổ hổi hận đang dâng lên tận cổ hấn xuống. Đột nhiên hấn quỳ một gối xuống, hướng nàng thể hiện tôn ti chi lễ.

- Chuyện này liên quan tới phúc lợi của trăm ngàn dân chúng của Đại Đường ta, xin công chúa cân nhắc!

Lý Vân Dung ngỡ ngàng đứng đó một hồi lâu. Nàng vẫn không thể tin được hấn lại trả lời nàng như thế? Đêm hôm đó hấn nhiệt tình với nàng như thế nào? Hay là hấn đã quên mất lời hứa hẹn kia rồi?

Một cái chính sách hòa thân đã làm cho hấn dấn chân tại chỗ, đây không phải là một nam nhân mà nàng yêu. Cái mà nàng muốn chính là một Hách Khiếu Phong không sợ lễ chế, dũng cảm, cuồng dã chứ không phải là người trước mắt đầy lấy đại cục làm trọng, xem quốc sự quan trọng hơn hạnh phúc của đời nàng.

- Chàng không hối hận? - nàng hỏi tới.

- ... - hấn vẫn cúi thấp đầu, một bên gối quỳ xuống.

- Thực sự không hối hận? - nàng đề cao âm điệu một bậc.

- ...

Sự trầm mặc của hấn chọc nàng giận dữ, hai bàn tay nắm chặt thành quyền đến phát run:

- Được! Sẽ như lời người nói! Ta liền gả đi Tây vực làm người của Thổ Phiên, vĩnh viễn sẽ không trở lại! - nàng phẫn hận xoay người vào phòng, nàng sẽ không bao giờ quan tâm tới hấn nữa.

Nam nhân đáng ghét! Dám đem nàng tặng cho nam nhân khác, nàng không tin hấn sẽ bỏ được. Dù sao ba tháng sau mới tới ngày hòa thân, nàng tin không quá mấy ngày thì hấn sẽ tới gặp nàng mà sám hối, tốt nhất lúc này không nên gây lộn với hấn.

Hừ! Nàng sẽ chờ xem!

9. Chương 9

Hàn Nhạc cầm hai bầu rượu đi vào phòng Hách Khiếu Phong, hạ nhân đứng ngoài cửa vừa thấy hấn liền cúi người hành lễ:

- Tướng quân!
- Hách đại nhân đâu?
- Đại nhân... ngài ấy... - hạ nhân dường như khó nói thành lời, chắc chắn là chủ nhân có lệnh không tiếp bất kỳ người nào cho nên không đợi cho hạ nhân bẩm báo, Hàn Nhạc nói thẳng:
- Không cần báo, ta tự đi tìm hần.
- Không được đâu tướng quân...
- Đã nói là tự bản tướng quân tự xông vào mà - hần khoát tay đi nhanh tới phía nội viện.

Xuyên qua một đường cổng vòm vào nội viện, Hàn Nhạc giật mình vì ngổn ngang khắp nơi đều là thân cây bị đánh gãy, dường như nơi đây vừa trải qua một trận mưa gió lớn trông vô cùng thê thảm, nhìn kỹ trên mấy thân cây còn lưu lại chướng ấn*.

*chướng ấn: vết bàn tay dùng lực mạnh hằn lại

Tiếp tục đi vào phía trong, tới thư phòng, toàn bộ tranh họa, bàn ghế đều bị phá nát có chung số phận với những cái cây ngoài kia. Hàn Nhạc lắc đầu, khi tìm tới phòng ngủ không thấy bóng dáng Hách đại ca đâu thì hần đã biết nên đi đâu để tìm đại ca.

Hần điểm chân, thân mình bay lên mái hiên, nơi có người hần muốn tìm.

- Quả nhiên là huynh đang uống rượu giải sầu một mình! - Hàn Nhạc đi lại gần hần, ngồi phịch xuống khoanh hai chân lại.

Hách Khiếu Phong không nhìn Hàn Nhạc, tiếp tục uống rượu của mình, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Hàn Nhạc vụng trộm đánh giá Hách đại ca, hần biết trong lòng đại ca rất buồn khổ, người yêu thương sắp phải gả cho một nam nhân khác, đây đúng là một đả kích đau đớn nhất.

- Vừa rồi đệ có đi bái kiến công chúa.

Thân thể Hách Khiếu Phong hơi hơi chấn động, biểu tình âm trầm cuối cùng cũng có phản ứng:

- Nàng... thế nào?

- Công chúa trông rất gầy yếu, tỳ nữ nói nàng ăn rất ít và cũng không đi ra khỏi cửa - Hàn Nhạc thở dài, vừa nói vừa chăm chú quan sát Hách đại ca thì phát hiện bàn tay đang nắm bình rượu siết chặt lại.

Hần thực sự rất xem trọng nhân duyên của công chúa và Hách đại ca, ai ngờ hoàng thượng lại chấp nhận thỉnh cầu hòa thân của sứ thần của Thổ Phiên. Nhiều công chúa như vậy sao cứ phải chọn Văn Nhạc công chúa, thật không biết hoàng thượng nghĩ cái gì, sao ngài không chọn một phi tử nào đó chưa lâm hạnh rồi phong làm công chúa đưa đi hòa thân sao cứ muốn Văn Nhạc công chúa đi, cuối cùng lại chia rẽ một mối nhân duyên tốt đẹp.

- Đã gần một tháng rồi, đi thăm công chúa đi - Hàn Nhạc khuyên nhủ, kỳ thực đây chính là ý đồ của hần. Cúc Hương và Khấu Nhi nhờ vả hần tìm gặp Hách đại ca, thời gian không còn nhiều nữa, ngày hòa thân không còn xa nhưng Hách đại ca hần là nắm chắc có thể gặp mặt nàng.

- Đi cũng không thay đổi được gì, ngược lại càng làm cho nàng đau khổ, chi bằng không nhìn thấy thì hơn - thanh âm Hách Khiếu Phong khô khốc chua xót, không phải hần không muốn nhìn thấy nàng mà là không thể đi được!

Hiện tại nàng chính là phi tử tương lai của Thổ Phiên vương, hần chỉ sợ giữ nàng không được. Hần rất muốn rũ bỏ tất cả rồi mang nàng đi ngao du thiên hạ nhưng hần không làm được. Nếu hần mang Dung Nhi đi thì việc hòa thân sẽ thất bại, tất nhiên sẽ làm cho Thổ Phiên tức giận, đến lúc đó sóng gió nổi lên nhất định sẽ phá vỡ cuộc sống thái bình thịnh thế trước mắt. Hần không thể làm được! Đành phải mượn rượu tiêu sầu!

Hàn Nhạc chưa từng thấy Hách đại ca nản lòng như thế này, hần rất muốn giúp đỡ nhưng hần cũng hiểu bây giờ có nói gì cũng vô ích. Hoàng thượng hạ chỉ Văn Nhạc công chúa đi hòa thân là một sự thật không

thể thay đổi, đây chính là một nỗi bi ai của những người sinh ra và lớn lên trong hoàng cung. Nếu đối tượng hoàng thượng tứ hôn là một vị đại quan thì còn có cơ hội cứu vãn nhưng đây lại là ngoại tộc dĩ nhiên nó biến thành quốc gia đại sự không thể nói đổi là đổi được.

Ngày mai hẳn phải quay lại biên cương, trước lúc đi hẳn hy vọng có thể cố hết sức mình mà khuyên nhủ Hách đại ca.

- Tỳ nữ nói suốt ngày nàng lấy nước mắt rửa mặt, Hách đại ca hay là...

Nháy mắt, bầu rượu trong tay bị Hách Khiếu Phong bóp vỡ làm cho Hàn Nhạc im bật. Nhìn tới tay Hách đại ca nắm chặt thành quyền, bầu rượu bị vỡ đồng thời cắt vào da thịt, máu và rượu của chảy xuống, miệng vết thương mà đụng tới rượu thì nhất định sẽ rất đau, người bình thường tuyệt đối không chịu nổi. Hách đại ca vẫn để mặc cho máu chảy, cầm lấy bình rượu hẳn mang tới đưa lên miệng, yên lặng uống.

Thôi thì cứ uống rượu đi! Hẳn vỗ vỗ vai Hách đại ca rồi chính mình cũng cầm lên một bình rượu uống.

Trời chuyển mùa, gió sáng sớm mang theo hơi lạnh run người, Lý Vân Dung đứng ở cửa sổ, gió lách qua cửa sổ xông vào phòng. Cúc Hương vừa mở cửa đi vào thì liền phát hiện trong phòng thật lạnh.

- Công chúa, người đừng đứng ở cửa sổ nữa, sẽ lạnh đó - Cúc Hương đi lên, tới khi đứng bên cạnh công chúa nàng ấy sợ tới mức ngây dại - Công chúa! - Cúc Hương kinh hô thành tiếng.

Dung nhan tái nhợt của Lý Vân Dung che kín nước mắt, đôi mắt đã sưng đỏ chứng tỏ nàng khóc đã rất lâu rồi, cánh môi không hề có chút huyết sắc, trên mặt không có tức giận mà giống như chấp nhận buông xuôi một thứ gì đó. Cúc Hương chưa bao giờ thấy khuôn mặt công chúa tiêu tụy như thế này.

- Công chúa! Công chúa! - Cúc Hương vội vàng la lên.

- Hẳn không tới! - Lý Vân Dung vẫn đứng đó nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

- Công chúa?

- Cuối cùng thì hẳn vẫn tàn nhẫn không chịu đến gặp ta. Hôm nay là ngày ta lên đường thế mà hẳn ngay cả lần gặp mặt cuối cùng mà vẫn không chịu.

Nàng cảm thấy cơ thể rất lạnh, tim cũng lạnh, cứ thế mà đứng bất động, tùy ý để Cúc Hương khoác chiếc áo choàng lên người.

- Trời, công chúa... mặt của người rất lạnh, tay cũng lạnh, người... đã đứng ở đây bao lâu rồi? Chẳng lẽ cả đêm người không ngủ sao?

- Ta không ngủ được...

Mắt Cúc Hương cay xè, nàng đóng cửa sổ lại rồi kéo công chúa tới ngồi xuống giường:

- Công chúa, nô tỳ đi pha một ly trà nóng để người làm ấm cơ thể.

Cúc Hương chạy đi, không bao lâu thì Khấu Nhi cũng đến, các nàng pha nước ấm mang vào, dùng khăn nhúng nước ấm lau mặt giúp công chúa tẩy đi vết nước mắt. Mấy ngày hôm nay công chúa không chịu ăn uống, ban đêm thì khóc nức nở, các nàng rất đau lòng nên đã tìm đến Hàn tướng quân nhờ giúp đỡ truyền lời nhưng Hách đại nhân vẫn không chịu xuất hiện.

Một công chúa tràn ngập sức sống và tinh thành phần chấn đã không thấy, trước mặt các nàng là một công chúa thương tâm muốn chết. Hai nàng ôm lấy công chúa, họ muốn dùng nhiệt độ của cơ thể giúp nàng sưởi ấm.

- Ta lạnh... không phải cơ thể mà là tim...

Lời nói thốt ra làm cho Cúc Hương bật khóc, hốc mắt Khấu Nhi cũng ươn ướt, cay nóng.

- Khấu Nhi... Cúc Hương... thì ra cảm giác hư không lại khiến cho người ta cô đơn, bất lực đến vậy, rốt cuộc thì ta cũng hiểu được cái gì là bi thương tới mức chết tâm rồi.

- Công chúa, người còn có bọn nô tỳ mà - Khấu Nhi cố nén dòng lệ chực tuôn ra, nàng không cho phép mình rơi lệ trước mặt công chúa.

Lý Vân Dung nhẹ nở một nụ cười thể nhưng nụ cười thực thống khổ, bất luận kẻ nào nhìn thấy đều lo lắng đau đớn. Nàng lau khô nước mắt, nhắm mắt lại, khi một lần nữa mở mắt ra thì trong đáy mắt đã khô phục vài điểm thần trí, thậm chí là lạnh lẽo như băng vậy.

- Đừng khóc, ta không sao, giúp ta trang điểm một chút, đừng làm chậm giờ lành.

- Công chúa...

- Yên tâm, nước mắt của ta đến hôm nay đã cạn rồi, bắt đầu từ ngày mai ta sẽ không vì hấn mà rơi bất kỳ một giọt nước mắt nào nữa. Nếu đây là điều hấn muốn thì ta sẽ thành toàn cho hấn.

Nàng hạ quyết tâm, tim nát, sẽ không nát thêm được nữa, khóc khô nước mắt, sẽ không còn giọt nào để rơi nữa. Bắt đầu từ hôm nay nàng sẽ làm cho chính mình sinh ra một lần nữa.

Mặc hỉ phục vào, đầu vấn lên gọn gàng, đeo những trang sức đẹp nhất.

Lý Vân Dung ngẩng đầu mà bước đi trên chính con đường mình đã lựa chọn.

Hoàng đế chiếu cáo thiên hạ, Thổ Phiên đưa đoàn người ngựa dâng sớ, của hồi môn gồm hoàng kim năm ngàn lượng, mấy trăm kiện vải vóc thượng hạng, Văn Nhạc công chúa được gả cho Thổ Phiên vương, thắt chặt tình hữu được an bang giữa hai nước.

Hôm nay quả là một ngày đẹp trời, nắng ấm trong lành, hoàng đế cùng hơn trăm đại quần thần tự mình tiễn chân Văn Nhạc công chúa xuất giá, thống lĩnh đại nhân Hách Khiếu Phong đã đứng ở trước cửa cung chờ giờ hoàng đạo.

Sau khi Văn Nhạc công chúa hướng hoàng huynh bái lễ thì được cung nữ nâng hạ xoay người, thăm dò được trải dài từ trong đại điện hoàng cung ta tận thêm ngoài cung. Từng bước nàng đi bách quan quần thần đều dập đầu quỳ lạy nàng. Lúc đi tới trước mặt Hách Khiếu Phong, chiếc khăn tay màu hồng trên tay nàng vô thức rơi xuống trước mặt hấn.

Hách Khiếu Phong chấn động, bất giác ngẩng đầu lên, ẩn dưới mạng che mặt màu đỏ kia là dung nhan tiều tụy nhưng vẫn xinh đẹp vạn phần, nhất thời cả người hấn cứng lại.

Nước mắt, từ đôi mắt trong trẻo đến lạnh lùng của nàng hai hàng lệ chảy xuống, lóe lên ánh sáng hại người ta đau lòng cho một sắc đẹp bị ai, nước mắt rơi xuống như vô số ánh sao lấp lánh, từng giọt từng giọt rớt trên mặt hấn.

Tuy rằng gần trong gang tấc chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn thấy nhưng sao cảm giác thật xa vời. Đối với hấn mà nói thì một cái liếc mắt chính là khổ hình lớn nhất trong cuộc đời hấn.

Cung nữ nhặt chiếc khăn đặt vào tay nàng, nàng quay đầu nhìn về phía trước, chậm rãi hướng bên ngoài cung mà đi.

Hách Khiếu Phong vẫn cứng ngắc đứng đó, nước mắt của nàng hung hăng đâm vào tâm can hấn, so với đao kiếm thì đau đớn hơn rất nhiều, tất cả cứ thẳng tắp mà xuyên vào ngực hấn trong khi hấn không thể nào động đậy, kháng cự.

Đột nhiên hấn có cảm giác nàng sẽ biến mất, cảm giác này làm cho thân mình hấn chấn động mạnh, bất tri bất giác tay đã muốn vươn ra giữ lấy nàng.

- Thống lĩnh?

Phó thống lĩnh quỳ một bên khê gọi hấn, tay Hách Khiếu Phong còn chưa kịp đụng tới góc áo hỉ phục thì dừng lại, trong khi những người khác hoàn toàn không chú ý thì tay hấn đã thu về.

Thiếu chút nữa hấn đã mất lý trí, hấn sớm đã hạ quyết tâm rồi không phải sao? Nàng đã không thuộc về hấn, cho dù tim có bị đao cắt thì hấn cũng chỉ có thể nhắm mắt lại đem thứ tình yêu say đắm kia chôn sâu tận đáy lòng... vĩnh viễn...

Đoàn người hòa thân chậm chậm rời khỏi hoàng thành Trường An, mấy chục xe ngựa chở của hồi môn của công chúa do hoàng đế ban tặng nào vàng bạc châu báu, nào tơ lụa thượng hạng cùng mười người thị nữ. Từ hoàng cung, nhạc công khua chiêng gõ trống, thổi kèn tấu nhạc, đoàn người diễu trên đường Trường An hướng phía quan ngoại mà đi.

Đoàn người ngựa chở của hồi môn của công chúa đã nhiều mà còn có mấy trăm kỵ mã đi theo bảo vệ chậm rãi rời đi, khắp kinh thành vang động tiếng nhạc du dương, dân chúng đứng hai bên đường nhìn theo lá cờ bay phấp phới, một màu đỏ náo nhiệt cứ thế khuất dần...

Bên trong kiệu hoa, Lý Vân Dung ngồi im lặng trên đệm, ghế tựa được làm bằng gấm thêu hoa tinh xảo, nàng một thân hỷ phục hoàng tộc, đầu đội tú la ngọc. Sau khi ra khỏi cửa thành, nhạc công cùng đoàn nữ tỳ liền dừng lại.

Nửa tháng sau đoàn người hòa thân đã cách khá xa Trường An, một đường đi tới Tây vực. Ngồi trong kiệu hoa hoàng gia, Lý Vân Dung cùng hai tỳ nữ sung ái nhất là Cúc Hương và Khấu Nhi đang bí mật bàn bạc.

- Tìm được cơ hội chúng ta liền trốn.

- Công chúa, người phải hiểu rằng nếu bỏ trốn chính là chống lại thánh chỉ - Khấu Nhi vẫn canh cánh điểm này nên nói ra để công chúa hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề.

- Kêu bản công chúa gả cho một nam nhân chưa từng gặp mặt chính là muốn lấy mạng của ta! Ta tuyệt đối không cho mụ Trương Thục phi kia vừa lòng đẹp ý! - theo Giang công công nói thì sứ thần của Thổ Phiên tới cầu thân nhưng lại “điểm mặt chỉ tên” nàng thì nhất định chỉ có Trương Thục phi ở phía sau giở trò quỷ.

- Tay nải của ta đã chuẩn bị hết chưa?

- Dạ, đều đã chuẩn bị đầy đủ - Cúc Hương đáp rồi chỉ vào đồng đồ.

- Cái gì thế này? Đồ ngốc ạ! Sao ta có thể mang nhiều thứ vậy chứ? Ta đang chạy trốn chứ có phải đi chơi đâu mà mang nhiều bọc hành lý vậy?

Cúc Hương và Khấu Nhi nhìn nhau cười rồi hồi bẩm công chúa:

- Đây là tay nải của công chúa còn hai cái kia là của bọn nô tỳ.

- Các người? - nàng kinh ngạc nhìn hai người nô tỳ thân tín nhất.

- Công chúa đi thì nhất định Cúc Hương và Khấu Nhi sẽ đi theo rồi! - hai tỳ nữ kiên quyết nói.

Lý Vân Dung cảm động, lập tức lắc đầu:

- Không được, ta kháng chỉ trốn khỏi hôn ước, nếu hoàng thượng giáng tội thì ta là công chúa cho dù có bị bắt lại thì hẳn cũng sẽ niệm tình huynh muội mà xử ý nhẹ tay... Còn các người nhất định là bị khép tội chết!

- Bọn nô tỳ không sợ, chủ tử gặp nạn bọn nô tỳ sao có thể không quan tâm chứ? Chúng ta theo công chúa, cho dù phải chết cũng phải theo. Huống chi chức trách của chúng ta là bảo vệ công chúa, nếu không đi cùng công chúa mới gọi là đáng tội chết. Giang hồ hiểm ác, công chúa xuất thân hoàng tộc sớm được chiều chuộng chưa am hiểu chuyện giang hồ, nô tỳ và Cúc Hương xuất thân vốn là dân phố phường nên có chúng ta sẽ giúp được công chúa rất nhiều chuyện. Hơn nữa, công chúa nhẫn tâm bỏ chúng ta tới đại mạc xa xôi kia sao? Cho dù bị đẩy về cung thì thiếu công chúa, chúng ta sống còn có ý nghĩa gì chứ?

- Đúng vậy, chúng ta là người hầu hạ công chúa, bảo chúng ta đi hầu hạ hậu phi khác, chủ tử khác không phóng khoáng như người, nói không chừng còn bị Thục phi nưng nưng khi dễ, công chúa nhẫn tâm làm vậy sao?

Chung quy Lý Vân Dung vẫn bị thuyết phục, các nàng nhất định sẽ không tha cho Cúc Hương và Khấu Nhi, mà nếu ném hai nàng tới hoàng cung ở đại mạc lại càng không được. Xem ra, chỉ có cách cho các nàng ấy đi theo, dường như chỉ còn mỗi cách này thôi.

- Các người phải hiểu được rằng lần này đi sẽ không có khả năng quay về cung.

- Chúng ta cầu còn không được nữa là. Hoàng cung thiếu công chúa sao có thể ở lại được? Dù cho vinh hoa phú quý thì cũng không bằng việc cùng công chúa dạo chơi tứ hải.

- Đúng vậy! Đạo chơi chốn giang hồ còn tốt hơn phải sống trong thâm cung nội viện suốt ngày chứng kiến phi tử, tỳ nữ tranh đoạt sủng ái.

- Được! Vậy ba người chúng ta tranh thủ lúc trời còn chưa sáng sẽ lẻn trốn đi, phải bí mật thần không biết quỷ không hay, đổi trắng thay đen! - Lý Vân Dung hăng hái vươn tay, Cúc Hương và Khấu Nhi hiểu ý cũng vươn tay đập vào mu bàn tay công chúa. Rất có khí khái của một buổi nghị sự...

Một người làm chuyện xấu đôi khi thấy chán, ba người cùng làm có bạn có bè xem ra kích thích hơn rất nhiều. Các nàng nhất trí đồng thuận, cùng dặt tay nhau tiến hành kế hoạch động trời đi khai sáng nên một tương lai hoàn toàn mới lạ ở phía trước.

Hắn sai lầm rồi!

Hoàn toàn sai lầm rồi!

Khuôn mặt Hách Khiếu Phong trắng bệch, trước mắt hắn là khe núi chất đầy xác người, máu nhuộm đỏ đất, trên đá và cây cỏ vấy máu, những đoạn tay chân bị chém đứt phơi trong đồng cỏ rậm rạp... Nhìn qua có thể tưởng tượng được tình hình lúc ấy giao chiến kịch liệt tới mức nào.

Tin dữ được quan binh hồi báo về triều đình, đoàn người hòa thân của Đại Đường khi đi tới khe núi liền gặp toán cướp, số lượng người toán cướp khá đông, tên nào cũng lực lưỡng hiểm ác. Nghe nói chúng hoành hành trên con đường này đã rất lâu, chuyên chặn cướp các chuyến lạc đà đi buôn nhưng triều đình không ngờ toán cướp lại thay đổi mục tiêu ngồi chờ ở nơi này, hơn nữa ngay cả đoàn xe của triều đình cũng dám đánh cướp, chẳng những cướp đi đồ cưới của công chúa mà còn giết quan binh triều đình.

Đây là ông trời trừng phạt hắn, hắn không nên để cho nàng đi hòa thân, đáng ra hắn phải giữ lấy nàng mới đúng. Hắn thà mang tội danh bất trung, chống lại thánh chỉ chứ không muốn mất nàng.

Sai lầm rồi! Hắn thật sự sai lầm rồi!

Biết trước sẽ hối hận thì đừng làm, giờ có hối cũng kịp nữa!

- Thống lĩnh...

Phó thống lĩnh lặng lẽ đi theo Hách Khiếu Phong, hắn vừa lo lắng vừa e sợ đi bên cạnh lão đại, hắn chưa từng nhìn thấy sắc mặt trầm trọng của lão đại như lúc này. Bọn họ chính là những người xuất chúng nhất trong đội ngự lâm quân, được tuyển chọn từ hàng vạn người để trở thành hộ vệ hoàng thành, gió tanh mưa máu sát phạt, tất cả bọn họ đều không xem vào mắt.

Nhưng... giờ phút này trong mắt thống lĩnh lại có sợ hãi cùng phần nộ, sự sợ hãi kia của thống lĩnh không phải vì khung cảnh thê thảm đầy máu và xác người chết mà giống như là mất đi một thứ gì đó rất quan trọng. Còn sự phần nộ thì làm cho toàn thân Hách thống lĩnh phát ra vô vàn âm hàn sát khí. Theo thống lĩnh nhiều năm như vậy nhưng chưa bao giờ thấy hắn như thế này.

Bọn họ xếp thành đoàn theo thống lĩnh đi vào Mã Ngưu cốc, một nhóm thủ hạ đang thu dọn đồng thi thể còn một nhóm thì kiểm tra dấu vết để lại.

Một quân binh hồi báo:

- Bẩm báo thống lĩnh đại nhân, phía sau tảng đá thuộc hạ phát hiện áo của công...

Quân binh chưa nói xong thì bóng người Hách Khiếu Phong đã không thấy đâu. Mọi người chỉ nhìn thấy hắn điểm chân nhảy lên, từng bước đều đạp trên mây tảng đá lớn chơi vơi, khinh công thực đáng sợ.

Mặt Hách Khiếu Phong không khác gì người chết, hai bàn tay siết chặt thành quyền, gân xanh nổi lên từng đường, mắt trừng nhìn hỉ phục dính đầy máu. Hách Khiếu Phong quỳ xuống cầm bộ hỉ phục đã bị đao kiếm chém rách tả tơi, nhìn tình trạng món đồ ra nông nổi này... hắn thực sự không dám tưởng tượng nàng...

- Đại nhân, xem ra công chúa lành ít dữ nhiều... - phó thống lĩnh đi theo phía sau, hắn nơm nớp lo sợ quan sát gương mặt âm trầm của thống lĩnh.

Hách Khiếu Phong không nói gì, mắt vẫn chăm chăm vào hỉ phục.

Nàng thực sự đã chết? Không! Hắn không tin! Không phát hiện thi thể thì có lẽ người còn sống. Hắn đứng lên, cẩn thận đi kiểm tra từng xác người, mười thị nữ nằm trong số của hồi môn đã chết ba người, trong đó không có Dung Nhi và hai thị nữ bên cạnh.

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, không nhìn thấy xác thì hắn tuyệt đối không tin chuyện nàng không còn trên nhân thế là thật!

Hách Khiếu Phong đứng lên, ra lệnh cho một nhóm người ở lại thu lượm các thi thể sau đó phái hai người quay về hồi báo với hoàng thượng. Còn bản thân hắn cùng một nhóm binh lính đuổi theo hướng toán cướp bỏ trốn. Nếu thực sự Dung Nhi rơi vào tay bọn cướp tàn nhẫn thì hắn nhất định sẽ tìm nàng về, cho dù tay có nhuộm đầy máu cũng không quan tâm.

Xem ra, lúc này hắn phải dùng đến những người anh em trong giang hồ.

Hách Khiếu Phong nhảy lên lưng ngựa, chỉ huy binh lính thẳng tiến theo hướng được phỏng đoán là con đường rút lui của bọn cướp, hắn thúc ngựa chạy như bay mà đi. Trong lòng hắn không ngừng tuyên thệ với chính mình, nếu ông trời cho hắn một cơ hội để cho hắn tìm thấy người mà hắn yêu thương nhất thì hắn nguyện ý dùng cả sinh mạng này đổi lấy sự quan tâm của nàng, hắn chỉ cầu được nàng nhìn một cái, được nghe tiếng cười trong veo thanh thúy của nàng. Nếu ông trời cho hắn cơ hội, hắn thề, lúc này đây hắn sẽ từ bỏ tất cả, kể cả tự tôn mà mang nàng đi cùng trời cuối đất, chỉ cần nàng vui vẻ dù phải lên núi xuống biển thì hắn cũng nguyện ý chấp nhận đi theo.

Hắn thề với chính mình, cho dù phải lên thiên đình hay xuống hoàng tuyền thì hắn nhất định phải tìm thấy nàng!

10. Chương 10

Một năm sau...

Thành Dương Châu ồn ào náo nhiệt, mọi người đang xôn xao bàn tán vì mấy ngày gần đây xuất hiện một nam tử và hai cô gái, ba người này ngồi trên ngựa, chậm rãi hành tẩu trên đường lớn. Từ khi bà người vào thành thì đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi người nơi này. Vì chàng trai kia trông rất tuấn tú phi phàm, dung mạo còn hơn Phan An*, một thân quần áo màu xanh trông như một thư sinh chính hiệu, khí chất nhã nhặn, khí độ hồn nhiên quý tộc, so với chàng trai này thì không ít cô gái sẽ ganh ghét. Tuy lúc nào người này cũng mang mặt che mặt màu đen nhưng dung mạo như ẩn như hiện thần bí mê hồn, cùng với dáng người thiết tha yêu kiều... có thể nói là một dung mạo xuất chúng, mười phần xuất sắc.

*Phan An (một trong tứ đại mỹ nam ngày xưa: Phan An - nét đẹp tuấn tú, Lan Lang Vương - nét đẹp đầy nữ tính nhưng anh dũng, Vệ Vương Giới - nét đẹp như ngọc như ngà, Tống Ngọc - mỹ nam biết ăn nói, tài năng văn học) không hổ danh là người tuấn tú nhất bởi mọi người thường nói “đẹp tựa Phan An” để ngợi khen nét tuấn tú của người đàn ông. Nói vậy thì anh ta đẹp đến mức nào? Sử sách đề cập đến vẻ đẹp của Phan An chỉ với 3 từ “Mỹ tư nghi”. Thế thuyết tân ngữ có chép, mỗi lần Phan An dạo phố, bao giờ cũng có nhiều thiếu nữ vây theo, và phong thái của Phan An khiến họ phải theo đuổi. Các cô người thì tặng hoa, người tặng trái cây. Mỗi lần về đến nhà, Phan An mang đầy quà về, đó cũng chính là nguồn gốc của điển cố “Ném quả đầy xe”

Song cuộc đời Phan An không tươi sáng như gương mặt được mọi người ái mộ mà ngược lại, bị phủ kín bởi gam màu tối. Đường đời anh đi vô cùng trắc trở. Đường thời không được trọng dụng, cuối đời thì phò tá cho Giả Nam Phong và cháu của hắn là Giả Mật. Giả Nam Phong muốn phế truất thái tử, Phan An không may bị cuốn vào vòng xoáy âm mưu này. Lần nọ, sau khi thái tử uống say, Phan An được yêu cầu viết một bài văn tế thần, rồi để cho thái tử chép lại. Thái tử say rượu, tinh thần bấn loạn, trông gà hóa cuốc, chép liền một mạch. Sau khi lấy lại bản chép tay của thái tử, Phan An chỉnh sửa đôi chút, biến nó thành bài văn mưu phản, làm cho thái tử bị phế truất, và mẹ của thái tử cũng bị xử tử. Tuy gian kế thành công, Phan

An rốt cuộc cũng không gặt hái được gì. Sau vụ nổi loạn của 8 vị thân vương. Triệu Vương Tư Mã Luân đoạt quyền thành công, lập tức bắt Phan An tru di tam tộc.

(Đăng Đồ Tử - danh từ dành để gọi cho những tên háo sắc thường có trong ngôn tình cũng có liên quan tới Tống Ngọc - một trong tứ đại mỹ nam đất Sở)

Không ai biết rằng chàng trai trước mắt chính là người trong lời đồn đại gặp kiếp nạn ở Mã Ngụy cốc đã chết trong tay bọn cướp – Văn Nhạc công chúa Lý Vân Dung cải trang thành. Nàng chẳng những sống êm đẹp mà một năm nay còn thoải mái dạo chơi khắp nơi, còn hai cô gái bên cạnh nàng chính là hai tì nữ thân tín Cúc Hương và Khấu Nhi. Kỳ thật ba người các nàng đã lặng lẽ trốn đi trước cái đêm đoàn người hòa thân gặp nạn cho nên mới thoát được một kiếp nạn bỏ mạng chốn hoang vu. Đương nhiên, các nàng nghe được tin này qua những người dân địa phương, mà triều đình cũng tuyên cáo với dân chúng là Văn Nhạc công chúa đã chết và cho cử hành tang lễ hoàng tộc. Họ đã vô cùng kinh ngạc khi mọi sự xảy ra lại trùng hợp đến vậy. Lý Vân Dung rõ ràng biết thời biết thế trở thành một người đã chết, dù sao cũng không phải lần đầu nàng giả chết, như thế cũng đỡ phải đi hòa thân.

- Công tử, đêm nay tìm một quán trọ nghỉ chân đi! – Khấu Nhi lên tiếng.

Lý Vân Dung một thân nam trang rất hứng thú với thành Dương Châu phồn vinh này. Hai bên đường, các cửa hiệu, hàng quán mọc lên đông đúc, có quán rượu, có hàng vải, có cửa hàng bán hương liệu, có cửa hiệu bán châu ngọc, có hiệu thuốc bắc, có quán tranh chữ... Mọi thứ ở đây muôn hình muôn vẻ, trông thật phồn hoa náo nhiệt nhưng họ cũng chỉ có thể ở lại mấy ngày.

- Được! Đêm nay chúng ta tá túc ở đây, tìm một khách điểm đi.

Đối với Lý Vân Dung mà nói, tuy mất đi những ngày sống trong hoàng cung phú quý nhưng trong lòng lại cảm thấy tự do tự tại. Một năm qua, ba người các nàng một đường đi ngao du, càng đi nàng càng cảm thấy vui vẻ, hứng thú. Đương nhiên, giang hồ hiểm ác thì cũng không ít lần va chạm, may mắn là có hai tì nữ võ công không kém nên tất cả đều gặp dữ hóa lành. Có thể được như những ngày này chính là tâm nguyện cả đời của nàng. Đạt được tâm nguyện, nàng thực sự phải cảm tạ trời xanh ưu đãi chính mình.

Nhưng mỗi khi dừng lại nghỉ ngơi thì nội tâm nàng lại trỗi lên một nỗi đau đớn, nó cứ lên lút nhảy vào khiến nàng khổ sở. Mặc dù có Cúc Hương và Khấu Nhi làm bạn nhưng vẫn không trách được có điều tiếc nuối. Như lúc này đây, sau khi vào phòng nghỉ trong khách điểm, trong lúc Cúc Hương và Khấu Nhi sắp xếp lại đồng hành trang rồi gọi tiểu nhị chuẩn bị trà và khăn sạch thì Lý Vân Dung ngồi thẩn thờ bên cửa sổ bắt đầu lâm vào trầm tư.

Một năm rồi... Nàng rời khỏi hoàng cung đã được một năm... thật nhanh quá. Hắn... có mạnh khỏe không? Hắn... có nhớ nàng không? Trong mắt người đời thì nàng đã chết, mà khi nghe tin nàng chết hắn có đau lòng không? Nói không chừng hắn đã quên mất nàng, biết đâu lúc này đã thê thiếp thành đàn, lại còn có con nôi dỗi...

Đột nhiên trái tim nàng đau xót. Mỗi khi nghĩ đến hắn có thể đã cưới một cô gái khác, tim nàng dường như không thể bình tĩnh nổi. Bởi vậy, nàng không muốn nhớ đến hắn, cũng không muốn nghe tin tức về hắn, chỉ sợ nghe được rồi càng sợ hãi. Nàng cố ép mình không được suy nghĩ về hắn nữa. Từ cái đêm hắn cự tuyệt nàng thì lòng của nàng đã chết rồi. Vốn tưởng rằng đi khắp giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, bênh vực kẻ yếu, giúp dân chúng giải quyết việc này việc nọ thì có thể làm cho hình ảnh hắn mờ dần trong lòng nhưng sự thật lại chứng minh một điều rằng, thời gian càng lâu thì vết thương càng thêm nặng nề in hằn trong lòng nàng, không thể nào gột bỏ được...

- Công chúa, người lại nghĩ tới hắn? – tiếng Cúc Hương nhẹ nhàng vang lên.

- Không! – nàng quay mặt đi, làm ra vẻ như đang đánh giá căn phòng.

Công chúa lại lừa mình dối người! Cúc Hương thở dài lắc đầu. Bình thường công chúa tuy rất vui vẻ nhưng nhiều lúc suy nghĩ gì đó tới mức thất thần ngây ngẩn. Nàng và Khấu Nhi không cần hỏi cũng biết công chúa đang nghĩ gì.

- Nhớ hắn thì đi tìm hắn thôi! – Khấu Nhi nói.

- Không cần! - Lý Vân Dung liếc mắt nhìn Khấu Nhi một cái.

Khấu Nhi nhún nhún vai, dù sao nàng cũng chỉ thuận miệng nói mà thôi. Chẳng qua, một năm rồi, thỉnh thoảng họ chứng kiến công chúa tái phát “bệnh tương tư”, sắc mặt vẫn không được sang sủa như trước. Cá nhân nàng cho rằng tâm bệnh còn phải cần một số loại thuốc thích hợp liều mạnh mới mong có kết quả.

- Hách đại nhân là người có tình có nghĩa, nói không chừng ngài ấy đã thay đổi suy nghĩ, nguyện ý muốn bỏ trốn cùng công chúa.

- Làm sao người biết?

- Nô tì đoán.

Lý Vân Dung tặng cho Khấu Nhi một cái nhìn xem thường:

- Hiện tại ta đã là người chết rồi, trên đời này không còn Văn Nhạc công chúa nữa. Cho dù hần có biết ta còn sống, có tự tìm đến đây thì ta cũng sẽ không gặp hần.

- Vì sao?

- Hần là thống lĩnh cấm vệ quân, tìm tới ta thì chỉ có một nguyên nhân duy nhất chính là nhận lệnh mang ta về cung. Ta không điên tới mức muốn “chết đi sống lại” mà bị ép gả tới Tây vực.

- Vậy nếu Hách đại nhân tới là để xin công chúa tha thứ thì sao? – Khấu Nhi hỏi, nói rồi nàng và Cúc Hương tò mò nhìn công chúa chờ đợi đáp án.

- Nếu hần thật sự tới xin tat ha thứ thì để ta xem hần có bao nhiêu thành ý, ta sẽ không vì nghe mấy câu giải thích của hần mà liền tha thứ được. Ai, nói tới đề tài này làm gì, mất hứng mất hứng, không có chuyện gì thì đừng hại ta nhớ tới cái tên phj lòng người đó!

Rốt cuộc thì ai mới là người khơi mào trước chứ? Hình như là công chúa mà!

- Sắc trời còn sớm, chúng ta ra ngoài đi dạo xem có gì mới không.

Công chúa hạ lệnh, ba người đi ra ngoài khách điểm, ngoài việc dạo quanh các cửa hàng, các nàng còn tạt qua mấy quán hàng rong ven đường để bán vài thứ tư trang hoặc là nghe mấy câu rao hàng vang lên giữa phố xá tấp nập. Một lúc sau, có một đám đông tụ tập phía trước, còn nghe thấy cả tiếng người kêu khóc. Vì tò mò, ba người đi tới để xem xem rốt cuộc là có chuyện gì.

- Vị tiểu ca này, có chuyện gì xảy ra vậy? – đứng bên ngoài đám đông, Khấu Nhi hỏi một người dân bên cạnh.

- Lục lão gia đổ toàn bộ gia sản vào phường Thiên Môn đồ, bây giờ đến cả con gái cũng bị kéo vào. Lão muốn cứu con gái nhưng giấy trắng mực đen lão đã ký lên biên lai vay tiền, phường đồ còn bắt chết hạn cho lão trong vòng ba ngày nếu không trả cả tiền vay lẫn tiền lãi thì sẽ lấy con gái làm vật thế chấp – vị tiểu ca lắc đầu, thở dài – Ai, theo ta thấy thì cô nương này nhất định sẽ bị bán vào thanh lâu để gán nợ.

- Lấy người làm vật cá cược đánh bạc sao? Việc này là phạm pháp – Cúc Hương kinh ngạc.

- Chuyện thế này không phải lần đầu, cũng chẳng có ai lấy làm ngạc nhiên cả.

- Chẳng lẽ huyện phủ đại nhân mặc kệ ư? – Khấu Nhi nhăn mày.

- Đồ phường nhiều tiền lắm bạc, hàng năm đều tặng lễ, nha môn huyện phủ cũng một mắt nhắm một mắt mở cho nên người thông minh thì còn biết điểm dừng. Có nhiều người còn mang cả vợ con vào đặt cược đánh bạc, đây chẳng qua chỉ là một việc nhỏ nhất đối với bọn hành nghề đánh bạc này thôi – tiểu ca lại lắc đầu – Biết làm sao được...

- Nực cười, ham tới mức đem cả con gái ra đặt cược, đồ phường này cũng không tốt đẹp gì! – các nàng nhìn về phía công chúa, trong mắt cả ba người đều ngấm ảm ỉm với nhau.

Đôi mắt Lý Vân Dung như phát ra vô số ánh hoàng quang, môi cười lên một nụ cười ma quỷ.

- Chúng ta vào phường đồ chơi đùa một chút!

Phường đồ Thiên Môn mặc dù không phải phường đồ lớn nhất thành Dương Châu nhưng cũng có chút danh tiếng. Bao nhiêu người lúc đến ôm đầy ngân lượng, vàng bạc lại tay không mà về. Có người vì thua cuộc

mà biết buông tay, nhận lấy kinh nghiệm xương máu, bừng tỉnh đại ngộ thể sống chết không dính vào cuộc đồ nữa. Cũng có những kẻ dù đã thua hết sạch gia sản nhưng vẫn khẳng khăng mình có cơ hội gỡ gạc lại, và một sự thật là kẻ đó với cái cơ hội này vĩnh viễn không có ngày hẹn, mãi đến khi tán gia bại sản, bán vợ bán con trả nợ thì mới nhận ra được tấn bi kịch mà chính mình gây nên.

Người ta vẫn nói, nhà cái vĩnh viễn là người thắng, nếu việc gì lỗ vốn thì đã chẳng có người nào thêm làm, mười đổ thì chín thua, thua dĩ nhiên không phải là nhà cái mà chính là dân cờ bạc. Nay xuất hiện một trường hợp đặc biệt. Một vị công tử tuần mỹ, mang rất nhiều ngân phiếu tới phường đồ, dường như trận nào cũng thắng lớn, vận may ngồi ngồi, làm kinh động tới cả ông chủ của phường đồ Thiên Môn là Phách Mạn Thiên.

Phường đồ chật ních người vây quanh hai bên. Tâm điểm chính là chàng trai anh tuấn lỗi lạc, hai cô gái bên cạnh đều là mỹ nhân, một vị thì xinh đẹp mềm mại như nước còn một vị thì đẹp mà lạnh lùng như sương. Mỗi một cử chỉ của hai cô gái này đều phong tình vạn chủng làm đám đàn ông vây quanh chết mê chết mệt. Ai cũng nhìn các nàng tới chảy cả nước miếng. Người đến người đi, còn có cả dân của vùng lân cận kéo sang, vài người ngồi đàm luận không chán.

- Nay, có nghe nói gì không? Phường đồ Thiên Môn xuất hiện một chàng trai trẻ tuổi, đã ba ngày liên tiếp đồ bạc đều thắng.

- Hắn thắng nhiều không?

- Ít nhất là vạn lượng.

-Ồ ồ! Chuyện chưa từng có!

- Cũng chưa biết, nghe nói số bạc thật sự còn dọa chết người nữa. Mà vị công tử kia cũng thật lớn mật, dám khiêu chiến với Phách Mạn Thiên, lại còn nói muốn dùng ván bài này cược thắng để chuộc lại cô nương bán mình trả nợ kia.

- Có chuyện này sao? Vị công tử đó không nghe Phách Mạn Thiên nổi tiếng là ác bá ở thành Dương Châu này sao?

- Công tử kia là người từ bên ngoài tới đương nhiên là không biết được thế lực của Phách Mạn Thiên nên mới dám chán sống khiêu chiến với lão. Thật đáng thương, ta đoán không bao lâu nữa số bạc hắn thắng nhất định sẽ bị lão Phách Mạn Thiên đòi về bằng hết, mà hai vị nương tử xinh đẹp như hoa kia sợ cũng trở thành nữ nô của lão thôi.

Mọi người chăm chăm vào bàn tán, nghiên cứu đề tài, người thì lắc đầu, người thì thở dài. Không ai phát hiện có một chàng trai cao lớn đang đi lướt qua vô tình nghe thấy câu chuyện của họ, dừng bước lại. Chàng trai một thân trang phục võ sĩ, áo khoác ngoài màu đen, chân đi giày da, tóc búi cao, đầu đội nón, vành nón dè thấp xuống che khuất đi một nửa gương mặt làm cho cả người hắn có vẻ thần bí. Một thân phong trần, hắn giống như đến từ một nơi xa xôi nào đó, đôi giày đã cũ nát như đi qua ngàn dặm đường gian khổ.

Chàng trai hơi nâng vành nón lên mới làm cho người ta phát hiện ra hắn có một đôi mắt sáng quắc, giả như trong đêm tối thì trông chúng giống như hai đốm sáng lóa, cho dù có đứng trong đêm đen thì cũng có thể nhìn thấy tất cả.

- Người trẻ tuổi kia trông như thế nào?

Chàng trai đột nhiên đặt câu hỏi, mọi người không khỏi sửng sốt. Sở dĩ họ giật mình là vì họ cảm nhận được xung quanh người này tản mát ra một sự quyết đoán vô hình nào đó, người nào bị hai trong mắt kia nhìn chăm chăm thì đều lập tức ngoan ngoãn trả lời.

- Vị thiếu niên trẻ tuổi kia rất tuấn mỹ, so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn nhiều phần – có người trả lời.

- Bên cạnh hắn còn có hai tì nữ?

- Không, nhìn thì không phải là tì nữ mà chính là hai người thê thiếp.

Nói tới hai mỹ nữ kia thì nghe trong giọng nói của mấy người đàn ông liền có điểm thân thiện. Mọi người hưng trí bưng bưng nói:

- Hai nàng thê thiếp của công tử kia một người thì xinh đẹp, một người thì lãnh diễm, mỗi người một vẻ không ai kém ai. Nhìn khí chất thì dường như không phải người thường, cũng khó trách Phách Mạn Thiên đích thân xuất mã.

- Đàn ông nào mà chẳng muốn hưởng mỹ nhân? Mắt thấy hai vị kiều thê mỹ thiếp kia sắp rơi vào tay ác bá thật khiến cho người ta ôm tiếc hận nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt mà nhìn dê con rơi vào miệng cọp. Haiz, thật tiếc thay!...

- Theo ta đoán thì vị công tử trẻ tuổi kia trong hôm nay nhất định sẽ tan hết gia tài, mất cả thê lẫn thiếp a... a...?

Người nghe đâu rồi? Hiện trường đột nhiên im bất, mọi người đều nghẹn họng nhìn trân trối. Rõ ràng vừa rồi có người ở đây sao bỗng nhiên biến mất không một tiếng động?

- Người kia đâu?

- Không biết.

- Hắn đi từ khi nào vậy?

- Giống như... hình như đi không có một tiếng động nào cả...

- Sao có thể?

- Đừng nói là ban ngày gặp quỷ chứ?

- ...

Gió lạnh thổi vù vù khiến người ta sởn gai ốc, hơi lạnh thấm vào tận xương tủy. Quả thực là gặp quỷ rồi!

Trong một ngõ nhỏ tại thành Dương Châu, dân chúng kéo đến rất đông tụ tập trước cửa phường đồ. Ván bài này có thể không phải là vô tiền khoáng hậu, bởi vì chưa có một người nào có thể trong vòng ba ngày mà có thể thắng tới vạn lượng, lại còn dám kích ông chủ của phường đồ Phách Mạn Thiên tự thân xuất mã. Chỉ có “mỹ nam tử” Lý Vân Dung tuần dật tiêu sái vẫn ung dung phe phẩy cây quạt trong tay, dáng vẻ phong độ bất phàm làm cho các cô gái rộ lên lòng ngưỡng mộ không thôi.

Khuôn mặt dữ tợn của Phách Mạn Thiên căng ra vì cười, hai mắt mê đắm nhìn không chớp mắt hai kiều thiếp bên cạnh đối phương. Từ trước tới nay, hắn toàn làm cho đối phương tán gia bại sản chứ chưa từng có người nào có thể lấy một cắc bạc từ trong tay hắn. Tên công tử này chắc mới đến thành nên không biết được mình chết đến nơi. Hắn đã tính trước là sẽ thắng và đoạt được hai vị kiều thiếp, vừa có bạc vừa có mỹ nhân trong tay.

- Ván bài này nếu bốn đại gia thắng thì hai cô gái kia thuộc về ta! - Phách Mạn Thiên chỉ vào hai mỹ thiếp bên cạnh đối phương.

Lý Vân Dung vẫn phe phẩy chiếc quạt trong tay, đối diện với khuôn mặt dữ tợn kia nàng tuyệt đối không sợ hãi, chỉ cảm thấy trong tầm mắt xuất hiện một thứ rất khó coi:

- Ta tới là để đổ bạc, sao lại liên quan tới hai vị phu nhân của ta?

Phách Mạn Thiên ngửa mặt lên trời cười điên cuồng:

- Tiểu tử! Phường đồ Thiên Môn của ta trước nay chỉ khiến cho người mang tiền bạc vào chứ không có chuyện còn bạc mà đi ra. Bốn đại gia rất ưng mắt hai đại mỹ nhân bên cạnh ngươi, muốn trách thì trách lúc trước ngươi biết không hết, phường đồ Thiên Môn ta không chỉ muốn bạc mà còn muốn cả mỹ nhân.

Nói xong, hắn đập mạnh một chưởng lên chiếu bạc, đồng thời hơn hai mươi tên đàn ông to lớn xuất hiện bao quanh các nàng. Dân chúng đứng vây quanh xem náo nhiệt cũng phát hoảng mà chạy tán loạn tránh việc tai bay vạ gió, chỉ vì thỏa con mắt mà thành người bị hại thật không đáng giá chút nào.

Lý Vân Dung vẫn bình tĩnh mở miệng:

- Bắn công... - nàng bùm miệng, chữ “chúa” thiếu chút nữa đã vọt ra, lời lập tức được sửa lại – Bắn công tử hành tẩu trên giang hồ cũng không phải là chuyện một ngày hai ngày nên đã sớm biết các người làm chuyện gian trá cướp tiền bạc của người khác lại còn giả trò buôn bán người, thật biến chất! Bằng hai mươi mấy người các người không đáng làm đối thủ của ba người chúng ta – nói xong, nàng cười nói với hai “kiều thê” bên cạnh – Hai vị phu nhân!

Cúc Hương và Khấu Nhi ăn ý với nhau rất tốt nên thi triển một dáng vẻ thướt tha yếu điệu đi về phía Lý Vân Dung, nũng nịu:

- Tướng công...

- Tên cầm thú kia rất khao khát có được hai nàng!

- Nhìn hắn không có khả năng!

Khấu Nhi quét đôi mắt lạnh một vòng, cùng Cúc Hương, hai người đồng thời cởi xiêm y váy sam, thay vào đó là trang phục nữ hiệp bên trong, lập tức thủ thế chuẩn bị ứng chiến. Đám người Phách Mạn Thiên sững sốt, tiện đà lộ ra biểu tình ngoan độc hiểm ác:

- Thì ra là biết võ công!

Bất chợt Phách Mạn Thiên vỗ tay oang oang, lần này cửa sổ bốn phía đều bị phá nát, trên dãy hành lang dài xuất hiện thêm một đám người khá đông. Thoáng chốc, người ta đã vây quanh cả khu phường, trên tường cũng có người đứng. Hôm nay đúng là một ngày xui xẻo, âm u mà!

Ba người các nàng cứng ngắc đứng đó, ngây ngốc nhìn bốn phương tám hướng đều có người đón đầu. Giờ không phải hai mươi mấy người nữa mà ước chừng phải hơn một trăm người! Thảm rồi!

- Ha ha ha! Phách Mạn Thiên ta có thể diễn cái trò này ở thành Dương Châu cũng không phải là dễ chọc. Hôm nay một khi các người đã đi vào thì có muốn ra cũng không được. Nếu thức thời thì mau đem hết bạc giao ra đây, nữ nhân cũng giữ lại làm ẩm giường cho ta!

- Công tử, làm sao bây giờ? - Cúc Hương đã muốn toát mồ hôi lạnh.

- Ngoài một cách duy nhất thì còn có thể làm cái gì bây giờ? - Khấu Nhi vốn điềm tĩnh cũng đã thay đổi sắc mặt, nàng biết tình huống lúc này cực kỳ không ổn.

Trán Lý Vân Dung đã thấm ra mồ hôi lạnh, nàng cũng biết hiện giờ chỉ có một cách duy nhất...

- Ba mươi sáu kế thì chạy là thượng sách, chúng ta chia ra làm ba phía phân tán người của hắn, trốn thoát rồi sẽ gặp nhau ở khách điểm.

Phân ba phía? Đùa giỡn cái gì chứ? Các nàng có nhiệm vụ bảo vệ công chúa, cho dù có chết cũng tuyệt đối không rời công chúa một bước, huống chi trong ba người thì võ công của công chúa là yếu nhất. Các nàng vừa định lên tiếng phản đối thì Lý Vân Dung đã hạ lệnh.

- Đi! - nàng lao tới mở đường, rút kiếm ra khỏi vỏ, hướng những tên phía trước nghênh chiến. Tiếng binh khí va vào nhau cùng tiếng chém giết vang lên từ phía hai tỳ nữ đứng đằng sau. Đúng là tre già măng mọc, ba người bọn họ rất nhanh liền phân tán thành ba đường chạy thoát thân.

Lý Vân Dung biết mình không thể tham chiến, nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất để thoát khỏi vòng vây. Một năm hành tẩu giang hồ, nàng gặp không ít chuyện lớn nhỏ cũng đã trải qua vài lần nguy cấp, mỗi lần ba người đều hợp sức giải quyết mọi chuyện rất ổn thỏa, vượt qua cửa ải khó khăn nhưng lần này ba người phải đơn thương độc mã chiến đấu.

Không dự đoán được đám người này thực chất có bao nhiêu người chính là thất sách của nàng, nàng không thể thêm phiền toái cho Cúc Hương và Khấu Nhi nữa cho nên không chạy không được. Nhưng kẻ địch giống như dê vỡ, đánh thế nào cũng không hết, nàng đã chém không biết bao nhiêu đường đao, tay đã bắt đầu tê rần, sẽ không thể chống đỡ được lâu nữa...

Đúng lúc nàng đã dùng hết khí lực cuối cùng, vài tên đại hãn trước mặt chuẩn bị áp chế chém nàng thành thịt vụn thì sức nặng trên thân kiếm đột nhiên biến mất. Nàng còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì xảy ra thì một bóng dáng cao lớn đã đứng chắn trước mặt nàng, chiếm cứ tầm mắt của nàng.

Khi hai đôi mắt nóng rực giao nhau, nàng kinh ngạc tới mức không tài nào đứng dậy được. Là hấn!

Tuy rằng một năm lẫn lộn cả người hấn trần đầy phong trần, gương mặt cũng như trải qua phong sương, chiếc cằm lõm chồm râu mọc nhưng ánh mắt kia vẫn chuyên chú nóng rực như lửa như vậy, nàng vĩnh viễn nhận ra được.

Là hấn, Hách Khiếu Phong!

Bởi vì quá mức khiếp sợ nên Lý Vân Dung chỉ có thể đứng sững yên tại chỗ, ngay cả Cúc Hương và Khấu Nhi cũng kinh ngạc không thôi, cái miệng há ra nhất thời quên cả cách khép lại. Các nàng cũng quên luôn việc giết địch, nhưng cũng chẳng có tên nào lao vào được nữa bởi vì bọn chúng thậm chí lông tơ của các nàng còn chưa kịp chạm, còn cách xa ba thước thì đã bị Hách Khiếu Phong chém đứt tay.

Không một ai thấy rõ hấn dùng binh khí gì bởi vì hai tay hấn vẫn còn để nguyên bên trong áo khoác, hấn chỉ đứng nơi đó mà đã có một cỗ khí thế khiếp người đủ để bức lui tất cả mọi người. Chỉ cần một tên nào có ý đồ tiến lên thì kết cục chính là không chỉ cánh tay, mà ngay cả đao kiếm trên tay cũng đứt thành đoạn. Cuối cùng bọn người hung tợn kia chỉ có thể đứng đó trơ mắt sợ hãi mà nhìn, không một tên nào dám tiến lên.

Lý Vân Dung vẫn như cũ, nàng vẫn chưa thoát khỏi sự kinh hoảng, cảm như muốn rớt xuống.

- Rốt cuộc ta cũng tìm thấy nàng! - tiếng nói quen thuộc, vẫn trầm thấp ôn nhu như trước nhưng cũng không giấu được sự chua xót của nhiều lần trải qua thiên sơn vạn thủy thống khổ.

Cuối cùng nàng cũng hoàn hồn, lòng đột ngột nổi lên hàng ngàn con sóng lớn, cổ họng như bị thứ gì đó chẹn ngang, từng trận ghen tuông nảy lên. Nàng phải cố gắng lắm mới có thể tìm thấy giọng nói của chính mình:

- Người tới làm chi?

- Ta tới tìm nàng!

- Vì sao... vì sao bây giờ người mới tới... - cổ họng nàng khô khốc - làm nhiều loạn lòng ta đã muốn bình tĩnh... - nàng nhắm mắt lại, thật xấu hổ khi thấy chính mình dù đeo chiếc mặt nạ quật cường nhưng lại yếu đuối tới mức không chịu nổi một cú đá kích. Thời gian không hề làm vơi bớt sức nặng của hình bóng hấn trong lòng nàng, ngược lại ngày hôm nay lại khắc sâu, hiện hữu mãnh liệt hơn so với ngày hôm qua.

- Thực xin lỗi, ta đến chậm... - hấn vươn tay ra nhưng lại bị nàng né tránh.

- Đứng tới đây!

- Dung Nhi...

- Ta hận người! - nàng ghen ngào nói.

- Ta biết! - hấn cười khổ.

- Ta tuyệt đối không theo người trở về!

- Không sao, ta đi theo nàng!

- ... - cả người nàng chấn động, nàng không thể nào tin được những lời mình vừa nghe thấy.

- Nàng đi đâu, ta đi theo đó, cho dù có xuống âm ty địa phủ thì ta cũng không oán không hối mà theo nàng!

- đây chính là lời hứa, hấn nguyện ý vứt bỏ hết công danh lợi lộc, không màng tới vinh hoa phú quý trong hoàng cung để được cùng nàng sống những ngày bình yên dân dã.

Là cái gì đã thay đổi quyết tâm của hấn? Nàng không dám ôm hy vọng, sợ sau khi mình hy vọng thì sẽ phải trả giá quá lớn, nàng sợ chính mình không có đủ dũng khí, không có đủ sức mạnh để chịu đựng chuyện đó. Trước kia, nàng tin tưởng hấn như vậy nhưng cuối cùng hấn lại trơ mắt nhìn nàng mặc hỷ phục bị gả đi. Vết thương trong ngực lại một lần nữa bị chà xát đau đớn. Người này đã từng chấp nhận để cho nàng nằm trong cái ôm ấp của một người đàn ông khác...

Nghĩ tới điểm này, nàng giãy dụa khỏi cái ôm của hấn:

- Ta không tin!

- Dung Nhi... - giọng điệu hần đầy bất lực.

- Ta không phải là Dung Nhi của ngươi, đừng có gọi ta! - nói xong, nàng lao ra khỏi phòng đổ.

Lúc này Cúc Hương và Khấu Nhi mới hoàn hồn, Cúc Hương vội đuổi theo sau công chúa còn Khấu Nhi thì cố ý chậm lại một chút rồi vụng trộm chạy tới nói thầm với Hách Khiếu Phong.

- Đại nhân, chúng ta ở khách điểm Phúc Chi.

Nơi đây hai mắt tang thương cuối cùng cũng lộ ra một chút ý cười hiềm hoi:

- Cảm ơn!

- Đại nhân, cuối cùng thì ngài cũng đến đây. Công chúa chờ ngài rất lâu rồi, vừa rồi nàng chỉ là nổi nóng, ngài nhất định đừng nghĩ là thật! - Khấu Nhi thành tâm nói.

Vành nón nhẹ nhàng hạ xuống:

- Ta biết!

Khấu Nhi nhìn bốn phía địch nhân vẫn đứng trơ kinh hồn như cũ, nàng nhẹ giọng nhắc nhở:

- Đại nhân, nô tỳ đuổi theo chủ tử, những tên này...

- Giao cho ta!

Khuôn mặt lãnh diễm của Khấu Nhi bung ra một nụ cười hồn nhiên, thân mình khẽ cúi xuống: "Làm phiền đại nhân rồi!", nói xong nàng liền xoay người đuổi theo.

Nay, tại phương đồ Thiên Môn chỉ còn lại một mình hần, địch nhân kiêng kỵ hần không dám xông lên, tên nào cũng thúc thủ thể chiến đấu, đao lăm lăm giơ lên và những ánh mắt hung tợn nhìn đối phương như hổ rình mồi.

Hách Khiếu Phong ngạo nghễ đứng thẳng, từ đầu tới cuối bất động như núi, khi hần bước một bước ra phía cửa thì Phách Mạn Thiên không thể nào trơ mắt đứng nhìn một món béo bở chuẩn bị tới mồm còn bị cướp mất. Hần không tin đối phương có thể chống đỡ nổi khi hàng trăm ngọn đao đâm về phía mình vì thế lấy hết sức mà hét ra lệnh:

- Các huynh đệ! Tiến lên! - một tiếng ra lệnh của hần vừa vọt ra, cả đám người đồng thời xông lên hướng Hách Khiếu Phong.

Chỉ thấy Hách Khiếu Phong rút kiếm quét một vòng, kinh phong bốn phía nổi lên làm cho mọi người có mặt tại hiện trường sợ ngây người. Họ chỉ cảm thấy trên người mình có cái gì đó không đúng... Trong nháy mắt, đao kiếm đứt thành khúc, quần áo tả tơi rớt ra, tóc đứt bay loạn, ngoài việc không đứt tay đứt chân thì quần áo trên người từ đầu tới chân không một chỗ nào nguyên vẹn, mọi người sợ tới mức mặt tái ngắt, ngay cả kêu thành tiếng cũng không được.

Sau khi Hách Khiếu Phong thu kiếm cho vào trong vỏ, chậm rãi rời khỏi phòng đồ, đợi hần bước ra cửa lớn thì từ phía sau truyền đến tiếng căn nhà sụp đổ rầm rầm cùng tiếng la hét inh tai...

Trước kia thì chỉ có ba người, hiện tại biến thành bốn người. Ban đầu Cúc Hương và Khấu Nhi cưỡi hai con ngựa nhưng bây giờ lại cùng ngồi trên một con ngựa vì phải nhường một con cho phò mã của công chúa.

Lý Vân Dung nâng cằm cao cao, ánh mắt cao cao, miệng cũng héch lên cao cao, thúc ngựa đi tuốt hàng đầu, một chút cũng không thèm để ý tới Hách Khiếu Phong, thái độ nhất nhất lạnh nhạt. Hoàn toàn tương phản với thái độ của chủ nhân, trên đường đi, Cúc Hương và Khấu Nhi đối với phò mã rất vui vẻ, hào sảng.

- Phò mã, có khát nước không? Ở đây có nước.

- Phò mã, có đói bụng không? Ở đây có lương khô.

- Phò mã, nô tỳ vừa mua một con đao nhỏ, chuẩn bị cho buổi tối để ngài cạo râu.

- Phò mã, nô tỳ mua cho ngài một bộ đồ mới...

- Phò mã, có cần nô tỳ mua giúp ngài một bầu rượu...
- Phò mã, cái này...
- Phò mã, cái kia...

Cúc Hương trái một câu phò mã, Khấu Nhi phải một câu phò mã, Lý Vân Dung nghe mà khó chịu vô cùng, nhin không được liền quay đầu mắng:

- Không cho phép các người gọi “phò mã”!
- Công chúa, yên tâm, nơi này là vùng núi hoang dã, bốn bề vắng lặng sẽ không có ai nghe được.
- Ai nói với người chuyện này. Bản công chúa không thành thân với hấn cho nên không cho phép các người gọi hấn là phò mã! - nói xong, nàng lại quay mặt đi không thèm để ý tới.

Hai nàng vụng trộm liếc nhìn phò mã, hấn không tức giận, cũng không để ý, trên mặt không có biểu tình gì nhiều. Sau đó hấn lại thúc ngựa đi theo sau công chúa, giống như là một người thủ hộ, một tác cũng không rời.

- Phò mã, ngài đừng để bụng, công chúa là miệng đao nhưng tâm đậu hũ. Nàng cố ý nói những lời này là muốn chọc ngài giận, kỳ thật trong lòng nàng rất vui vẻ. Chỉ là công chúa cố chấp không chịu thừa nhận thôi - Cúc Hương một bên che miệng một bên an ủi phò mã.

Hách Khiếu Phong chỉ cười nhẹ nhưng không nói gì cả.

Hai người họ mặc kệ công chúa có nói gì thì vẫn hoan nghênh chuyện trên đường hành tẩu giang hồ có phò mã làm bạn. Bởi lẽ, sau khi có phò mã gia nhập thì các nàng không cần lo lắng cho an nguy của công chúa nữa. Trước đây, các nàng lúc nào cũng phải lo lắng, đề phòng, vả lại trên đường đi các nàng làm không ít việc nghĩa, đồng thời không thiếu người đắc tội, các nàng luôn nơm nớp đề phòng địch nhân lợi dụng thời cơ trả thù. Bây giờ thì ổn rồi, có phò mã ở bên, trong vòng phạm vi trăm dặm căn bản không có một ai có thể làm các nàng bị thương. Đã lâu rồi chưa có được cảm giác được sống những ngày yên bình, thư thái như thế này.

Lý Vân Dung trừng bọn họ, hai tỳ nữ này dám không nghe lệnh của nàng, lấy nước và đồ ăn cho Hách Khiếu Phong. Nàng tức giận, thúc ngựa quay lại cố ý đánh đổ túi nước và bánh bao trên tay Hách Khiếu Phong, nước thì đổ hết còn bánh bao thì rơi xuống đất lấm bụi bẩn.

Cúc Hương kinh hô thành tiếng:

- Công chúa, người...sao người lại...
- Không thích thì liền rời đi, không có ai mời hấn ở lại! - nói xong, nàng thúc ngựa chạy đi không thèm quan tâm tới hấn.

Thoáng nhìn tình huống này, Cúc Hương chỉ biết xấu hổ cười cười:

- Đại nhân, thực xin lỗi, công chúa, nàng...
- Không sao! - Hách Khiếu Phong nhẹ giọng nói rồi lại thúc ngựa yên lặng đi theo bóng hình xinh đẹp ở phía trước. Cúc Hương muốn nói gì đó nhưng thấy Khấu Nhi lắc đầu nên lại thôi.

Kỳ thực chuyện của hai người họ thì người bên ngoài không thể can thiệp vào được mà có muốn cũng không có cách nào. Làm nô tỳ thì phải trung thành với chủ nhân, các nàng cũng rất lo lắng nhưng chỉ có thể cầu nguyện công chúa sớm bị những hành động của Hách Khiếu Phong làm cảm động, mau mau hết giận. Hy vọng công chúa đừng cố chấp quá mà các nàng ở bên cũng thấy khó xử.

Nhưng ... cái ngày đó rốt cuộc tới khi nào mới đến?

11. Chương 11

Hai tháng trôi qua mà mọi chuyện vẫn dậm chân tại chỗ. Thái độ của công chúa với Hách đại nhân vẫn không thay đổi mà Hách đại nhân vẫn thủy chung lẳng lặng canh giữ bên cạnh nàng.

Lý Vân Dung tuyên bố không cho phép hấn ở chung với các nàng trong một khách điểm, không cho phép hấn dùng cơm cùng trong một tửu lâu với các nàng... Tóm lại, hấn phải duy trì khoảng cách, nàng không cho phép hấn xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của nàng. Bởi vậy, nếu nàng ở trong khách điểm thì hấn liền canh giữ ở bên ngoài, ăn ngủ cả một đêm, nếu nàng no say ở tửu lâu thì hấn liền ngồi ngay đầu đường lấy lương khô ra làm no bụng mà chờ đợi, nếu nàng vượt núi qua suối thì hấn liền cả ngày phơi nắng treo non lộ suối, thủy chung đi theo.

Tối nay, các nàng đang đi qua một vùng hoang vi dã ngoại, đột nhiên trời đổ mưa lớn làm các nàng phái tá túc qua đêm trong một miếu nhỏ cũ nát. Chung quanh hơn năm trăm dặm không có một người nào sinh sống nên hấn cũng quyết định ngồi bên ngoài miếu nghỉ ngơi một đêm.

Mưa càng ngày càng lớn, càng về đêm tiết trời bên ngoài càng lạnh hơn. Trong miếu các nàng đốt một đồng lửa nhỏ để sưởi ấm nhưng vẫn không xua đi được cái lạnh, chứ đừng nói là ở bên ngoài, vừa hứng chịu gió quét lại bị mưa xối... nhất định còn lạnh hơn rất nhiều.

Lý Vân Dung đứng ở cửa sổ nhìn hấn ngồi xếp bằng bên ngoài miếu như một khối đá lớn, hấn không nhúc nhích nhắm mắt dưỡng thần, trên người bị nước mưa xối ướt sũng nhưng cũng không có ý định rời đi. Tại sao? Tại sao lúc nào nàng cũng làm khó dễ hấn, tìm mọi cách vũ nhục hấn mà hấn vẫn không mở miệng kêu than, không tức giận mà chỉ yên lặng đứng ở chỗ xa bảo vệ nàng.

Ở trong núi thì sự chênh lệch nhiệt độ rất lớn, hơn nữa quanh sơn cốc này hơn năm trăm dặm không có người ở. Ban ngày ánh mặt trời gay gắt giống như muốn ăn thịt người ta, không cẩn thận là ngất như chơi thể mà ban đêm thì lạnh muốn chết. Hơn nữa hiện tại mưa lớn làm cho không khí thêm ẩm ướt lạnh lẽo, không phải ai cũng có thể chịu đựng nổi thể mà một câu oán hận hấn cũng không nói, cứ lặng lẽ đi theo rồi ngồi đó như một pho tượng tùy ý để cho gió táp mưa sa.

Hấn càng làm như vậy thì nàng càng chịu nhiều khổ sở nhưng nàng sẽ không mềm lòng! Nàng tự nhủ với chính mình, nhưng sự mâu thuẫn bởi vì đau lòng bất giác trở lên khiến nàng cắn chặt hàm răng vào môi tới bật máu. Là giận hấn kiên trì hay là giận chính mình cố chấp, nàng đã không thể phân định rõ ràng nữa rồi!

- Phù... Lạnh quá... Tay của ta đều đông cứng lại rồi!

- Còn gì nữa, đây là vùng hoang vu dã ngoại làm sao bằng thành trấn ấm áp chứ. Mà càng vào đêm trời càng lạnh hơn nữa.

Khấu Nhi và Cúc Hương ở một bên đốt củi người tung người hứng cố ý nói to cho công chúa nghe.

- Y phục ẩm ướt bám lấy người thật khó chịu, nhất là phải mặc nó cả ngày nữa, ta phải treo lên hong cho khô mới được.

- Giày bị ẩm ướt mới khó chịu nha, mới đi có nửa ngày đã không chịu nổi rồi.

- May mà chúng ta chỉ ướt một chút xiêm y và giày thôi đó, nếu toàn thân ướt đẫm thì cho dù người có đúc từ sắt cũng không thể nào chịu nổi!

Những lời này đều rơi vào tai Lý Vân Dung, nàng siết chặt tay nắm lấy góc áo choàng, sắc mặt hơi hơi trắng nhợt. Hai nàng lên nhìn công chúa một cái, biết trong lòng công chúa hấn đã không chịu nổi nhưng chỉ là cố gắng cứng rắn chống đỡ mà thôi.

Ai bảo, rõ ràng con yêu người ta lại muốn làm bộ lãnh khốc, kết quả là làm cho chính mình tổn thương, nói ai được? Các nàng đã sớm khuyên nhủ công chúa nhiều lần nhưng tính tình công chúa vốn ngoan cố quật cường không chịu đi vào khuôn khổ. Thật ra hai tháng nay Hách đại nhân không than không thở, không sợ mưa gió, dãi gió dầm sương bảo vệ các nàng, sự cố chấp này đã làm cảm động hai tỷ nữ các nàng. Nghĩ tới những lỗi lầm của hấn trước kia thì chắc hấn vì bất đắc dĩ mà thôi.

Hai người khoa chân múa tay cả nửa ngày trời, cuối cùng Cúc Hương quyết định xung phong, nàng lặng lẽ tới bên cạnh công chúa.

- Công chúa, nô tỳ thấy trời mưa sẽ không tạnh ngay, chi bằng để Hách đại nhân vào đây tránh mưa, có được không?

Lý Vân Dung không trả lời, liếc mắt một cái.

- Không có việc gì! - Cúc Hương lui lui đầu xoay người quay về ngồi bên đồng lửa. Ai... thất bại!

Qua mấy ngày, các nàng vẫn còn ở trong sơn cốc, dù đã vượt qua mấy ngọn núi nhưng hình như là có duyên phận với sơn cốc nên cứ luẩn quẩn mãi trong đó. Song lần này vận may không tốt, lúc trước còn có ngôi miếu đồ nát mà tránh trời, bây giờ nơi này gần như là ngô cụt không có lấy một chỗ nào để các nàng có thể tránh gió lạnh qua đêm, sắc trời đang tối dần.

- Công chúa, tối nay chúng ta đành phải nghỉ qua đêm ở đây. Hách đại nhân đang chặt cây làm chỗ trú, nô tỳ đi tìm chút lá cây làm chiếu ngủ - Khấu Nhi nói.

- Ai nói ta muốn ở trong chỗ hắc dộng chứ? - Lý Vân Dung lạnh nhạt nói.

Khấu Nhi sớm đoán được chủ nhân sẽ nói như vậy, may mà trời sinh nàng có tính bình tĩnh nên thời điểm cần nói sẽ nói chứ không tùy hứng như chủ nhân. Khấu Nhi không chút hoang mang trả lời lại:

- Vì ngựa cần được nghỉ ngơi mới có thể tiếp tục lên đường. Nếu ngựa vì lạnh mà trúng phong hàn thì đối với chúng ta sẽ thành gánh nặng, tới lúc đó xin công chúa và Hách đại nhân cưới chung một con ngựa - nàng không nói người, đem toàn bộ trách nhiệm và tính nghiêm trọng của vấn đề đổ ra, như vậy sẽ không sợ công chúa kháng nghị.

Lý Vân Dung trừng mắt cắn răng nói:

- Ta mới không cần cưới chung một ngựa với hắc.

- Đến lúc đó công chúa có thể lựa chọn sao?

- Người...

- Nô tỳ nói là sự thật.

Lời Khấu Nhi nói quả thật rất đúng với thực tế khiến cho Lý Vân Dung nhất thời không nói được một lời phản bác. Nàng bĩu môi, nhếch má, Khấu Nhi đáng chết này, bây giờ giảng đạo lý so với chủ nhân là nàng đây còn có điểm uy nghiêm hơn sao?

- Tùy người! - nàng bỏ qua một bên, hừ lạnh nói.

- Dạ, chúng nô tỳ làm việc này là theo lệnh của chủ tử đi giúp Hách đại nhân.

- Ta không... - không đợi cho nàng nói xong, Khấu Nhi đã kéo Cúc Hương chạy tới hướng Hách đại nhân đang chặt cây.

Lý Vân Dung cắn cắn môi, nàng biết chính mình đã mềm lòng nhưng ngoài miệng cứ thích cạy mạnh thôi. Kỳ thật mấy ngày nay, ở ngoài mặt tuy nàng không quan tâm tới Hách Khiếu Phong nhưng những cử chỉ của hắn đều được nàng lén lút thu vào tầm mắt.

Nhìn hai tỳ nữ giúp hắn khiêng gỗ, chặt lá cây, đóng cọc, vừa làm vừa trò chuyện giống như người nhà với nhau mà nàng chỉ như một người ngoài cuộc đứng ở một bên giương mắt nhìn. Tuy rằng lúc trước nàng không để ý tới hắn nhưng thấy hắn mỉm cười với Cúc Hương và Khấu Nhi thì trong lòng nàng dâng lên một cỗ cô đơn cùng ghen tuông. Nàng vuốt vuốt lọn tóc xuống, không muốn để cho bọn họ nhìn thấy sự cô đơn trên mặt mình. Thật là mất mặt!

Không cần! Nàng có thể tự mình tìm việc mà làm, cần gì phải ngưỡng mộ bọn họ chứ! Hừ! Nàng hờn dỗi xoay người hướng cánh rừng trước mặt mà chạy, nàng muốn kiếm ít nhánh cây để buổi tối đốt lửa sưởi ấm. Nàng không hề chú ý tới một đôi mắt sâu thẳm thủy chung nhìn theo bóng dáng di chuyển của nàng.

Vì mấy hôm trước mưa to không ngừng nên củi khô đều bị ẩm ướt, thế này thì không thể nào đốt lửa được. Vì muốn kiếm củi khô nên nàng càng đi sâu vào trong rừng, nàng nghĩ rằng chỗ lá cây rậm rạp thì mưa sẽ không tới và sẽ tìm được nhiều củi khô hơn.

Nàng chăm chỉ tìm kiếm cuối cùng trên tay cũng thu hoạch được một ôm củi khô, nghĩ đã tới lúc nên trở về, khi vừa xoay người lại định theo đường cũ quay về thì phát hiện có chút động tĩnh không mấy bình thường. Nàng dừng chân, quan sát cẩn thận bốn phía.

Hơn một năm hành tẩu trên giang hồ cũng đã huấn luyện bản năng quan sát hoàn cảnh của nàng thêm sâu sắc. Trong lòng dâng lên một cỗ bất an, nàng theo bản năng bước đi nhanh hơn nhưng mới đi được vài bước thì đột nhiên phía trước từ trên không đổ xuống mười mấy người ngăn cản đường đi của nàng. Ngay sau đó, hai bên sườn xuất hiện thêm hơn hai mươi người vây quanh nàng lại.

Là sơn tặc sao? Nàng đoán thầm, tay ôm bó củi đứng ở chính giữa, thần kinh căng cứng, đề phòng ở mức độ tối đa. Bọn người này không rõ lai lịch, có cả nam lẫn nữ, trên mặt bọn chúng ngoài biểu tình không chút ý tốt thì đều có một cỗ sát khí, nhìn lướt qua cũng biết võ công không hề thua kém người giang hồ. Tất cả đều bịt kín mặt, ngoại trừ một người.

- Là người! - nàng kinh ngạc, gương mặt nức ních đáng ghét kia chính là kẻ bị các nàng phá nát phường đồ - Phách Mạn Thiên, không ngờ hắn còn chưa chịu từ bỏ ý định mà đuổi tới.

- Xú tiểu tử! Cuối cùng ta cũng có cơ hội! - Phách Mạn Thiên vênh mặt cười dữ tợn, ánh mắt trừng nhìn nàng tựa như ánh mắt âm ngoan của lang sói đang chờ xé xác con mồi.

- Người theo dõi ta?

- Đúng vậy. Hai tháng nay chúng ta cùng một đường đi theo dõi các người, rốt cuộc cũng đợi tới lúc các người chia tách ra. Người hủy phường đồ Thiên Môn, Phách Mạn Thiên ta không đòi cho đủ nợ thì không xong!

Lý Vân Dung buông lỏng củi, rút kiếm bên hông. Nàng biết tình huống trước mắt thập phần khẩn cấp, ngoài cách chạy trốn thì không còn cách nào khác. Nàng vẫn đang giả nam trang nên Phách Mạn Thiên tới bây giờ cứ nghĩ nàng là nam nhân, nếu để hắn biết nàng là nữ nhân thì hậu quả không thể nào tưởng tượng nổi. Nghĩ thoáng qua thôi mà nàng đã nhịn không được rung mình một cái.

- Người còn chưa chịu đủ giáo huấn sao? Nếu ai dám động đến một cọng lông của ta thì những người còn lại sẽ đòi đủ - nàng hy vọng việc nhắc tới lần giáo huấn trước có thể làm cho Phách Mạn Thiên rút lui nhưng đối phương chẳng những không bị dọa mà ngược lại còn cười quỷ dị.

- Những người bảo vệ ngươi hiện giờ con đang bận chặt cây không rảnh tới cứu ngươi đâu, đừng hy vọng hão. Cho dù hắn có đến thì bốn đại gia cũng không sợ. Bây giờ ở đây đều là võ lâm cao thủ có tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, hắn có đến thì cũng làm oan ma quỷ phân. Người nạp mạng đi! Hắc hắc, ngươi yên tâm, sau khi đưa ngươi xuống âm phủ, hai đại mỹ nhân kia ta sẽ giúp ngươi chiếu cố, đừng lo, đừng lo!

Một nữ nhân xấu xí trong nhóm người dùng bộ mặt thêm nhỏ dãi đánh giá nàng từ trên xuống dưới sau đó cười dâm dăng nói:

- Tiểu tử này thật đẹp, da thịt trắng nõn. Phách ca, không bằng giao hắn cho ta đi!

Phách Mạn Thiên nghe xong cười một cách điên cuồng:

- Tiểu tử! Vận khí ngươi tốt, Phong tứ nương của chúng ta để mắt tới ngươi, nếu ngươi hầu hạ nàng vui vẻ nói không chừng chúng ta tha cho ngươi một đường sống, trở thành nam nô cho nàng! - những tên còn lại nghe thấy cũng cười to một trận.

Lý Vân Dung chỉ cảm thấy một trận buồn nôn, bảo nàng hầu hạ mụ đàn bà xấu xí kia thì thà chết còn hơn, ghê tởm muốn chết!

- Không biết xấu hổ! - nàng nhịn không được hừ lạnh.

Sắc mặt Phong tứ nương lạnh cứng, gương mặt càng thêm xấu xí thê lương:

- Xú tiểu tử! Dám mắng ta, xem ra không giáo huấn ngươi một trận thì mồm miệng không tốt lên được! - nói rồi mụ hung hăng tiến lên đánh về phía nàng.

Lý Vân Dung bày ra trận thức, ngay khi chuẩn bị tiếp được thế công như cuồng phong vũ bão của mụ, thậm chí binh khí còn chưa chạm vào nhau thì đối phương liền thét lên một tiếng rồi văng ra sau. Nàng và đám người kia còn đang ngỡ ngàng thì đã phát hiện một cánh tay của Phong tứ nương bị một nhánh cây xuyên qua, máu không ngừng chảy xuống, cả người mụ run lên bần bật.

- Ai? - Phách Mạn Thiên hét lớn. Không chỉ hấn mà những tên khác lúc cảm nhận được một luồng công lực thâm sâu khôn lường áp tới cũng lâm vào biến sắc.

- Kẻ nào chạm tới nàng, ta giết kẻ đó! - tiếng nói lãnh trầm như một thứ âm thanh vang động vào một buổi sáng sớm thoát ra, quanh quẩn trong khu rừng thật sự làm khiếp người.

Trong khi mọi người còn chưa biết được thanh âm ấy phát ra từ đâu thì Lý Vân Dung liền cảm thấy trước mắt đen một mảng. Không biết từ lúc nào Hách Khiếu Phong đã chắn trước người nàng, hành động quỷ dị không một tiếng động. Ngực nàng nảy lên, hấn thật sự đến đây ngay vào lúc tình thế nguy cấp ngàn cân treo sợi tóc.

Thoáng chớp sát khí tràn ngập khắp khu rừng, ngay cả nàng cũng cảm nhận được. Tuy rằng đám người này không phải trăm mạng như lần trước nhưng bọn chúng cũng không phải đối thủ dễ nhai, xem qua khí thế thì cũng đủ biết công lực mỗi tên đều bí hiểm, mà hấn chỉ có một mình sao có thể ngăn cản được?

- Khẩu Nhi, Cúc Hương bảo vệ nàng! - Hách Khiếu Phong hạ lệnh rồi phi người lên trước khiến nàng ngay cả cơ hội ngăn lại cũng không có.

- Không... - nàng có một loại dự cảm không tốt, nàng không thể để hấn đơn thương độc mã đối phó với một đám người hung tàn kia. Nhưng nàng vừa định đuổi theo gia nhập chiến cuộc thì đã bị hai tỳ nữ giữ chặt lại rồi kéo lui về chỗ sâu nhất trong cánh rừng để tránh việc bị kiếm khí làm bị thương.

- Buông ra! - nàng hét lên.

- Không được đâu công chúa! Hách đại nhân đã có lệnh, những người này đều là những ác sát nổi danh trên giang hồ, chúng ta không thể đối phó được!

- Ta không thể để cho hấn đơn phương đi được, nếu không cùng nhau hợp sức chiến đấu thì chỉ có đường chết thôi!

Khi chữ “chết” bật ra khỏi miệng thì nàng cũng kinh hãi vô cùng, thân thể không tự chủ mà nổi lên từng trận rét run... Đúng vậy, nàng sợ hấn sẽ chết, nàng biết một mình hấn không thể ứng phó với nhiều người như vậy. Vì bảo vệ nàng cho dù phải hy sinh tính mạng thì hấn cũng không từ, bởi vì hấn sớm đã không quan tâm tới chuyện sống chết... những điều này nàng đều hiểu được! Nàng có thể không để ý tới hấn, không nhìn hấn nhưng không thể nào chịu được chuyện hấn vĩnh viễn rời xa mình. Gặp phải cảnh sinh tử trước mắt, rốt cuộc nàng cũng hiểu được mình cần hấn biết bao, nếu hấn có bất trắc gì thì nàng tuyệt đối không thể sống được!

- Để ta đi!

- Công chúa!

- Cầu xin các người, để ta đi tìm hấn, ta không thể không có hấn... - nước mắt nàng nhanh chóng chảy ra, cả cõi lòng như tan nát mà thét lên. Lòng của nàng đau quá, đến mức nàng không thể nào thở nổi.

Thời gian không ngừng trôi qua, gió tanh mưa máu đã dần trở nên mờ nhạt, tiếng động đao kiếm va vào nhau cũng ngày càng ít đi, cuối cùng mọi thứ trở về tĩnh lặng.

Vẫn bị hai tỳ nữ ôm chặt, tìm Lý Vân Dung như trống dồn, nàng chăm chăm nhìn phía trước, ánh mắt chưa từng dời đi. Xa xa, một bóng người xuất hiện, dáng đi tập tễnh...

Là Hách Khiếu Phong! Hấn còn sống! Nàng kinh hãi khi phát hiện ra điều này nhưng một giây tiếp theo, dường như ông trời trêu đùa bọn họ, hấn đứng ngay trước mặt các nàng rồi ngã gục xuống.

- Khiếu Phong! - nàng giãy khỏi cánh tay của Cúc Hương và Khẩu Nhi, vội vã chạy tới.

Trong lòng nàng đang không ngừng cầu nguyện, trăm ngàn lần không phải! Không phải lúc này! Ông trời sẽ không tàn nhẫn với nàng như vậy! Nàng lao tới bên cạnh hắn, khắp người hắn đều là máu, hai mắt nhắm chặt, người nằm bất động không nhúc nhích... Nàng sợ!

Nàng quỳ phịch xuống, lay hắn, gọi hắn, cố gắng lấy hết dũng khí đưa ngón tay đặt lên mũi hắn... cả người hắn không có một chút độ ấm.

- Đừng mà... - nàng lắc đầu nguầy nguậy, hai tay run run không ngừng lay hắn rồi đánh hắn, nước mắt nước mũi đã loang lổ trên mặt nàng - Đừng mà! Chẳng không thể chết được, vất vả lắm ta mới có thể tha thứ cho chàng, lúc này sao chàng có thể buông tay chứ! Ta không cho phép! Không được!

- Nguy rồi! - Cúc Hương và Khấu Nhi đồng thời rút kiếm bảo vệ hai bên sườn công chúa.

Tuy rằng các nàng đều không thể chấp nhận chuyện Hách đại nhân đã chết nhưng giờ phút này chuyện quan trọng nhất chính là bảo vệ công chúa. Bọn người Phách Mạn Thiên vẫn còn sống, năm sáu tên tập tễnh đi tới, cả bọn đều đầm máu, ánh mắt hung tợn trừng nhìn các nàng, đi bước một tới gần.

- Công tử, đi mau! - Khấu Nhi vội la lên kéo công chúa đứng lên nhưng Lý Vân Dung cứ ôm chặt Hách Khiếu Phong không chịu đi.

- Ta không đi! Hắn chết rồi! Ta không muốn sống nữa! Không có hắn, ta sống còn có ý nghĩa gì chứ? Hu hu oa oa oa...

- Công tử, nếu không đi sẽ không kịp nữa! - Cúc Hương cũng phát hoảng. Tuy rằng hóc mắt các nàng đã đỡ đau nhưng thể sống chết cũng phải bảo vệ công chúa chính là sứ mệnh của các nàng.

- Ta không đi! Trừ phi hắn sống lại nếu không ta sẽ không đi! Ta muốn đi theo hắn xuống hoàng tuyền! Ta muốn làm thê tử của hắn!

- Thật vậy không?

- Đương nhiên là thật, chẳng lẽ lúc này ta còn lừa... ơ...?

Tiếng khóc của nàng ngưng bật, đôi mắt to tròn mở ra hết cỡ nhìn trừng trừng cái “xác người” không còn hơi thở, tâm mạch ngưng đình kia đang nhìn nàng bằng một đôi mắt cười rạn rở.

Trên khuôn mặt tuấn lãng của Hách Khiếu Phong tràn đầy ý cười, ôn nhu hỏi:

- Nàng nói thật chứ? Chỉ cần ta sống lại thì nàng sẽ làm thê tử của ta?

- Chàng... chàng... chàng... chàng... - nàng thật không ngờ cũng có ngày đầu lưỡi của chính mình lại bị thắt lại thế này - Người giả chết! - sau khi bừng tỉnh đại ngộ, nàng vừa mừng vừa sợ vừa không dám tin. Cái con người này vào lúc này còn có tâm tình mà giả chết dọa nàng!

- Đúng là ta đã xuống dưới âm tào địa phủ nhưng vì nghe được có người nói nếu ta sống lại thì sẽ gả cho ta nên ta đã thương lượng với diêm vương. Lần tới, nếu có cơ hội ta sẽ đi báo phỉ hỉ! - một đôi cánh tay vươn lên lặng lẽ ôm lấy người nàng siết chặt, ý cười trên mặt hắn không chút che giấu sự bướng bỉnh, quỵ quyết.

Lý Vân Dung không biết người này cũng gian trá như thế, chẳng những học được kỹ xảo giả chết của nàng mà còn lừa nàng nói ra những lời chân tình, nghĩ lại thôi mặt nàng đã đỏ bừng.

- Đồ đáng ghét! Ta ... ta không quan tâm chàng nữa! - nàng muốn lui ra nhưng phát hiện người này vẫn áp từng bước tới ôm gọn lấy nàng - Buông ra! - nàng vừa xấu hổ vừa giận dỗi đánh vào ngực hắn, đương nhiên lực đạo chỉ là làm bộ làm dáng thôi chứ không phải là thật.

- Không được, vất vả lắm ta mới tìm thấy nàng - miệng hắn câu lên một nụ cười xấu xa, dù có chết thì hắn cũng không buông nàng ra.

- Tìm ta làm cái gì? - nàng xẵng giọng. Kỳ thật trong lòng nàng hạnh phúc vô cùng, ánh mắt thâm tình đã tiết lộ cảm xúc, nếu thật sự nàng muốn rời đi thì sẽ không dây dưa đứng đây với hắn.

- Ta đến tìm thê tử của ta! - ánh mắt Hách Khiếu Phong trở nên sâu thẳm.

Hai chữ “thê tử” lại làm cho nước mắt nàng như dê vỡ. Hắn ôm chặt lấy người mà ngày đêm mình thương nhớ này, đem nàng dung nhập vào trong ngực mình, không bao giờ hắn buông tay nữa. Mà hắn càng làm như vậy càng hại cho nước mắt nàng không không chế được, nàng khóc càng thương tâm. Giọng nói ôn nhu cứ thủ thủ bên tai, một lần lại một lần xin lỗi. Hắn để cho nàng khóc nức nở, tùy nàng mắng, tùy nàng đánh, chỉ cần nàng không bỏ chạy là tốt rồi. Một lần sinh tử chia lìa đã đủ lắm rồi, hắn không muốn chịu đựng chuyện ấy thêm một lần nào nữa!

Ông trời đã nghe được tâm nguyện của hắn trả lại nàng cho hắn. Trước kia, lúc nhìn thấy nàng, hắn không dám tin vào mắt mình, tìm kiếm khắp đại giang nam bắc, mỗi khi có chút manh mối thì kết quả toàn là công dã tràng... Có lẽ cái ý nghĩ nàng không còn trên nhân thế đã ăn mòn tâm hồn hắn, mãi đến lúc này cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của người con gái trong lòng ngực mình thì hắn mới dám tin tưởng đây là sự thật.

- Chàng sẽ hối hận! - giọng nàng ngai ngái giọng mũi, nước mắt nước mũi tùm lum làm bẩn cả áo hắn.
- Nhưng ngày không có nàng ta đã sống trong hối hận không chịu nổi! - hắn nhẹ giọng thở dài.
- Tại sao trẻ như vậy mới đến? - hiện tại, cho dù hắn có lừa nàng thì nàng cũng chấp nhận, coi như là kiếp trước thiếu hắn đi. Nàng không thể buông hắn ra được.
- Thật xin lỗi!
- Ta rất ủy khuất...
- Tha thứ cho ta.
- Rốt cuộc ta thiếu chàng cái gì chứ?
- Ta yêu nàng!

Cuối cùng thì nàng vẫn không thể thoát ra được lời trách cứ nào, người này thực gian trá. Những bất bình, oán khí của nàng tích tụ trong một năm rớt cuộc cũng bị ba chữ kia của hắn làm cho tan tành, không chỉ thế hắn còn hại nàng khóc lóc sụt sùi, ngay cả cốt khí phản kháng đều không có. Mặc kệ lúc này là hận hắn hay là thương hắn thì giờ này khắc này nàng ngoan ngoãn để nam nhân này ôm ấp, nàng nhất định sẽ còn oán giận hắn, tùy hứng đùa giỡn với hắn dài dài. Coi như đây là sự an ủi cho một năm tương tư khổ sở, bởi vì những thứ này nàng đáng được nhận!

Hai tay hắn bưng lấy mặt nàng, tìm kiếm hai cánh hoa mềm mại của nàng, ngọn lửa nóng thâm nhập với tất cả sự tương tư nhưng nhớ cháy bỏng. Có lẽ những tháng ngày đau khổ, nhiều loạn vừa qua chính là thử thách để hai người có thể nhận ra được tình cảm chân chính của mình.

Những ngày không có hắn bên cạnh, nàng cảm thấy rất cô đơn, mỗi khi đêm dài tĩnh lặng, cho dù có hành tẩu đại giang nam bắc thì tâm vẫn trống rỗng như không, không thể nào lấp đầy được.

- Chàng phải đền bù cho ta!
- Ta sẽ dùng cả cuộc đời này đền bù cho nàng! - hắn nở nụ cười.

Hai trái tim gần nam cách bắc cuối cùng cũng tìm thấy nhau, một ngày không thấy như cách ba thu, hướng chỉ là một năm tương tư. Mọi khát vọng được an ủi, lời lẽ đầy dứa đều đầy sang một bên nhường chỗ cho những nụ hôn mê đắm khó có thể dứt ra...

Một bàn tay khẽ lay lay hai người bọn họ.

- Cái này... Khụ... Thực xin lỗi, quấy rầy một chút! - người nói chính là Khấu Nhi.
- Làm sao? - Lý Vân Dung tức giận trừng mắt nhìn Khấu Nhi.

Khấu Nhi cố nén cười, lời nói ra như muốn hắt một chậu nước lạnh vào chủ nhân:

- Thật không muốn làm gián đoạn chuyện tốt của hai vị nhưng nô tỳ muốn nói, hiện tại công chúa đang mặc nam trang cho nên đối với người ngoài thì sẽ có ảnh hưởng rất không tốt! - nàng và Cúc Hương này giờ vẫn cầm kiếm canh giữ bên cạnh, không ngờ hai vị chủ nhân này vẫn vô tư nói chuyện yêu đương nhưng nhớ mà không nghĩ tới thời gian địa điểm lúc này, thật đúng là...!

Lý Vân Dung nhìn Hách Khiếu Phong, hai người giật mình sửng sốt, không nói ra cũng biết hắc trong mắt người ngoài, hắc là nam nhân mà nàng cũng là nam nhân...! Nhìn sang bốn phía, toàn bộ đám người, dù là vắt vẻo trên cây hay nằm rạp trên mặt đất, dù là chân thọt tay cụt thì đều trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hai người họ, khắp người nổi da gà.

Là... hai nam nhân đang hôn nhau nồng nhiệt nha...

Óa...

Không cần đánh nữa, vì họ đã thắng rồi, địch nhân sợ muốn chết khiếp!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-that-le-nang-a>